

Fietstocht Rosmalen-Oostenrijk-Rome 2010

Harrie en Jacky van Haaren

Inleiding

In 2005 heb ik met mijn zwagers Piet en Henk van de Laar een fietstocht van 2800 km gemaakt naar Santiago de Compostella. Het was een zware tocht. Niet verwonderlijk is dan ook dat wij zeiden “nooit meer”. De fiets ging de garage in en pas na een tijdje kwam die daar mondjesmaat weer uit. Toch raak je verslaafd aan zulke tochten. Dat resulteerde dan ook in een nieuwe tocht in 2008 van 1800 km door de Franse- en Spaanse Pyreneeën. Van beide tochten heb ik destijds verslagen gemaakt. Na deze tocht heb ik regelmatig tegen mijn zwagers gezegd: “en nu naar Rome”. Zij reageerden daar steeds nogal lauw op, alsof ik het niet meende.

Toch liet me dat idee niet los. Zeker nadat ik op internet kennis had gemaakt met twee toeristische fietsroutes naar Rome van de resp. schrijvers Hans Reitsma en Paul Benjaminse. Reitsma krijgt op zijn website heel goede kritieken op zijn uit drie delen bestaande route. Met name verstaat hij de kunst om mooie rustige weggetjes te vinden zodat je minimaal op drukke autowegen rijdt. Ook zijn veel bezienswaardigheden onderweg beschreven. Verder staan er veel overnachtingmogelijkheden in. Zijn route loopt via Duitsland en Oostenrijk naar Rome. Benjaminse daarentegen gaat via 10 landen, o.a. België, Luxemburg etc. naar Vaticaanstad als 10^e land. Zijn boekjes heten dan ook “Onbegrensd fietsen naar Rome”. Niet verwonderlijk is dan ook dat Rome-gangers altijd aan elkaar vragen: ga je met Reitsma of met Benjaminse? Na beide gidsen te hebben vergeleken besloot ik voor Reitsma te kiezen, vooral omdat zijn gidsen op kampeerders zijn toegespitst. Op zijn website www.reitsmaroutes.nl is veel informatie te vinden over de route. Ook kun je via deze site verslagen lezen van andere Rome-gangers.

Omdat Henk en Piet definitief niet meegingen besloot ik alleen naar Rome te gaan. Ondanks dat er risico's vastzitten aan het alleen fietsen heb ik geen andere fietsmaatje gezocht.

Met Henk en Piet kan ik lezen en schrijven, met een nieuwe maat had ik, om teleurstellingen te voorkomen, opnieuw de wijze van fietsen moeten afstemmen en continu moeten overleggen. Dat wilde ik niet. Als ik alleen ben kan ik zelf snelheid, dagafstand, rustdagen overnachtingadres, budget etc. zelf bepalen. Bovendien kan ik goed alleen zijn. Ik kan eindeloos genieten van de stilte onderweg.

Toen ik afgelopen winter de boekjes een maal binnen had ben ik me gaande weg gaan voorbereiden. Te beginnen met het doornemen van de route. De route is in etappes verdeeld met bij elke etappe een hoogteprofiel. Het viel me op dat het eerste boekje (van Amsterdam tot aan Bregenz aan de Bodensee) de hoogteprofielen bijna allemaal vlak waren. Je rijdt immers veel langs rivieren, zoals de Rur en de Rijn. Alleen in Zuid Duitsland moet je in de Schwabische Alp enig hoogteverschil overbruggen. Dat bracht mij op het idee aan Jacky te vragen of ze mee wilde fietsen tot Oostenrijk. Hier stond ze niet onwelwillend tegenover. Ze fietst immers ook graag en we hebben samen vaak dagafstanden van 80-100 km gereden. Hoewel ze twijfel had over het klimwerk, voor als het warm zou zijn stemde ze in, onder voorwaarde dat we niet zouden kamperen. En zo geschiedde.

Door aanleg van onze nieuwe keuken hebben we samen weinig tijd gehad om te trainen. We moesten het daarom hebben van onze tweewekelijkse vakantie aan de Loire in Frankrijk. Helaas was het in die periode zo warm dat Jacky weinig aan fietsen is toegekomen. Als het immers boven de 30 graden komt valt ze als een dood vogeltje van haar fiets af. Gelukkig hebben we na deze vakantie thuis nog veel kunnen trainen om voldoende kilometers in de benen te hebben.

Tijdens ons laatste familiefeestje voor ons vertrek verrasten Henk en Piet ons: ze wilden graag 2 dagen met ons mee fietsen om ons uitgeleide te doen. Wij vonden dat hartstikke leuk en zo gebeurde het dat wij op zaterdag 14 augustus met vieren aan het vertrek stonden.

Eerste dag, zaterdag 14 augustus, Rosmalen-Asselt, 103 km

Om 6.00 uur opgestaan. Omdat we daar gisteren geen tijd meer voor hadden ga ik eerst stofzuigen. Jacky wil immers altijd het huis schoon achterlaten voor we op vakantie gaan. Henk en Piet staan om 7.00 uur voor de deur. Ook Corrie en El zijn erbij. Leuk dat zij ook zo vroeg zijn opgestaan om ons uit te zwaaien. Voor we vertrekken moet bij Henk nog een fietstas provisorisch vastmaken omdat hij een klem is verloren. Ook show ik het schildje dat ik op mij achterspatbord heb bevestigd met de tekst: **NL-Rome** te midden van de Nederlandse- en de Italiaanse vlag. Ik hoop hiermee onderweg leuke reacties te ontlokken.

Nadat we zijn weggekust door Corrie en El gaan we op weg. Het is lekker fietsweer en we hebben er zin in. We rijden eerst naar den Dungen om daar langs de Zuid-Willemsvaart onze weg te vervolgen. Hoewel de route staat beschreven vanuit Amsterdam snijden wij een heel stuk af en pikken de route op bij de voor ons dichtstbijzijnde plaats. Dat is het dorpje Asselt bij Roermond. Volgens mijn berekening bedraagt de afstand ca. 85 km.

Het eerste stuk langs het kanaal schiet lekker op. Wel is het lawaai van het autoverkeer hinderlijk. We kunnen ons moeilijk verstaanbaar maken. Helaas hebben we in Veghel al het eerste probleem met de route. We kunnen niet per fiets langs het kanaal blijven rijden omdat het een autoweg is. Via het industrieterrein moeten we naar het centrum en vandaar onze weg vervolgen richting Helmond. Op het industrieterrein verdwalen we zodat we meteen al een half uur achterstand oplopen.

In Aarle Rixtel verlaten we het kanaal en rijden zo richting Limburg. Onderweg picknicken we gezellig op een bankje. Ieder heeft zijn thermosflesje met koffie bij zich en de boterhammen laten zich goed smaken. Met het einddoel in zicht komen we in Meijel in de problemen. We kunnen de weg naar Neer niet vinden.

Uiteindelijk wijzen enkele fietsers ons de weg via een mooi bos naar Neer. Achteraf blijkt dat we minstens 10 km hebben omgereden. In Neer zoeken we het pontje naar Beesel. We moeten immers eerst de Maas oversteken, want onze eindbestemming ligt aan de andere oever van de Maas. Toevallig komen wij een wielrenner tegen die ongetwijfeld de weg weet. Ik roep “dag meneer” en zij! Komt op ons af. De mijnheer blijkt een sportieve dame met kortgeknipt blond haar.

Ik verontschuldig me voor mijn verkeerde inschatting van haar sekse. Ze is niet boos en verteld dat het vaker voor komt. Zij rijdt een stukje voorop en wijst ons al snel de goede weg naar het fietserspontje. Er wordt hier heel veel recreatief gefietst. De veerman heeft dan ook niet te klagen over klandizie.

Na 100 km komen we aan in Asselt. Jacky en ik kennen dit gebied, wij hebben onlangs gekampeerd in Baarlo en vandaar ook veel gefietst. Het is hier schitterend langs de Maas. Het wemelt dan ook van de fietsers en er zijn veel terrassen. Neem hierbij het heerlijke weer en het is niet verwonderlijk dat de terrassen zo goed bezet zijn. Eerst schrijven we ons in op de camping waarna ook wij een lekkere klep pakken en een tafel reserveren voor het avondeten.

De camping heeft een mooi trekkersveldje achterin waar wij onze tentjes opzetten. Het is wel ver weg van de toiletten, lastig voor vannacht, maar ja, er staan veel bomen onderweg.....

We zitten lekker op het terras en wachten op ons eten. We wachten een half uur, we wachten een uur, we wachten 1,5 uur. Henk windt zich enorm op en spreekt de obers herhaaldelijk aan dat dit niet normaal is. Andere gasten die later kwamen hadden al lang te eten. Na veel excuses, een gratis gerechtje en een gratis consumptie krijgen wij eindelijk ons eten. Uiteraard zijn we hongerig en het eten smaakt dan ook voortreffelijk. Later kwamen de obers zich nogmaals verontschuldigen. Bij ons ging alles fout, de wet van Murphy dus. Na het eten duiken we vroeg in bed. Morgen staat de route naar Birkesdorf (Duitsland) op het programma.

Tweede dag, zondag 15 augustus, Asselt-Selhausen, 82 km

Midden in de nacht schrik ik wakker. Mijn fietsalarm gaat af! Ja je moet weten, naast het gewone slot en een kabelslot heb ik nog een elektronisch slot op mijn fiets gekocht. Als de fiets dan beweegt gaat er een schel alarm af. Ik wil immers geen enkel risico nemen. Bij mijn zwager Theo en neef Paul zijn tijdens een fietsvakantie in Oostenrijk beide fietsen op de camping gestolen. Als dit mij zou overkomen kan ik naar Rome lopen en dat vind ik toch wel teveel van het goede. Ik ben dus bang dat er nu iemand aan mijn fiets aan het morrellen is. Ik kijk door het vliegengaas van de tent en zie mijn fiets gewoon staan en er is niemand bij. Het alarm is inmiddels gestopt. Misschien een hond of kat? Of zou het de wind zijn. Ik zal het alarm minder gevoelig afstellen.

Hoewel Jacky niet wilde kamperen heeft ze toch een luchtbed en slaapzak meegenomen voor het geval we onderweg geen onderdak kunnen vinden. Ook de eerste twee dagen met Henk en Piet zouden we kamperen. Omdat ze vaak 's-nachts uit bed moet om te plassen heb ik voor haar een pispotje met deksel geregeld. Wat blijkt, ik was al uit de tent en wilde naar de wasgelegenheid gaan toen ik Jacky in de tent hoorde foeteren: ze had naast het potje gepiest en was het tentje aan het uitkuisen.

Helaas, tijdens het inpakken van de tenten begint het licht te regenen. Ik ontdek vlakbij ons een grote partytent waar niemand in zit. Er staan stoelen en een tafel in. Deze tent blijkt speciaal bestemd voor trekkers als wij. We kunnen er dan ook mooi droog ontbijten en onze fietstassen inpakken.

Ik ben best een beetje nerveus als we vertrekken. Ik alleen heb de route en mijn ervaring met routes is niet zo best. Ik sta erom bekend om nogal eens te verdwalen. Reden voor de familie om mijn Rome reis sterk af te raden. “Harrie, jij komt nooit in Rome aan, als je al niet verdwaalt val je wel ergens van je fiets af. En dan zonder hulp staan. Wat riskeer je toch”.

Telkens op de routebeschrijving kijkend gaat het aanvankelijk goed. De route loodst ons mooi door het centrum van Roermond. Helaas gaat het daarna al fout. Na twee bruggen zouden we bij een sportcomplex linksaf moeten. De eerste brug zijn we gepasseerd, maar de tweede brug komt maar niet. Ook het sportcomplex zie ik niet. We rijden daarom een stuk terug en vragen de weg. Het sportcomplex blijkt niet meer te bestaan, en de eerste brug waar we over gingen bleek een dubbele brug te zijn. We vinden snel de goede weg en rijden door een afwisselend Limburgs landschap. Zodra we goed en wel de Duitse grens zijn gepasseerd voert de route gedurende 45 km langs de rivier de Rur (niet te verwarren met de Rhur). Net zoals in Nederland zijn hier ook knooppunt fietsroutes. Henk en Piet schrijven de knooppunten op zodat ze morgen via dezelfde weg naar huis terug kunnen fietsen.

Ondertussen is het weer licht beginnen te regenen. We rijden stug door over de onverharde paden waarbij Henk en Piet zich verwonderen over de conditie van Jacky. Zij houdt de snelheid er inderdaad goed in. Als we bij Ratheim aankomen besluiten we te gaan picknicken. We zoeken een bankje onder de bomen om een beetje droog te zitten. Dat is echter geen succes, want bij elk vlaagje wind komt er een hoop drup uit te bomen. Bovendien begint het harder te regenen.

Als we onze weg vervolgen raken we bij een meer de weg kwijt. Na een half uur blijken we een rondje te hebben gefietst en komen weer bij onze picknickplaats uit. Nu, dat schiet ook niet op. Henk en Piet kijken nu ook mee op de routebeschrijving en na nog een keer vragen zitten we eindelijk weer op de goede weg. Zeker is dat dit tot Rome wel vaker voor zal komen. Reden waarom ik de totale afstand Rosmalen-Rome die volgens de route 2050 km is heb begroot op 2400 km. Dit incl. het omrijden als het overnachtingadres buiten de route ligt.

Ondertussen is de lichte regen overgegaan op harde regen. Het fietspad langs de Rur wordt steeds drassiger en op sommige plaatsen staat er een laag water op het pad dat net zo hoog is als de rivier. Als het zo blijft regenen en Henk en Piet rijden morgen dezelfde weg terug zullen ze dit pad niet meer op kunnen. Het wordt dan te gevaarlijk. Door het water rijdend kun je immers geen gaten en kuilen meer zien.

Omdat het zo hard blijft regenen lassen we een pauze in. In Linnich belanden we in een konditorei waar ze lekker zelfgemaakt gebak hebben. Ook nemen we allemaal warme chocolademelk met slagroom om weer op temperatuur te komen. Ondertussen is het nog harder gaan regenen. We besluiten dan ook om niet naar etappeplaats Birkesdorf te rijden maar kamers te nemen om te overnachten. Vanuit de konditorei bel ik naar een pension in Selhausen, 13 km verderop.

Er is plaats en we vertrekken in de stromende regen. Op mijn advies rijden we niet meer via de oevers van de Rur maar nemen we de kortste weg via de doorgaande weg. Hoewel het maar 13 km is valt de afstand tegen. Het is een saaie rechte weg en ook nog vlas plat. Ondertussen zijn we allemaal doornat en we zijn dan ook blij als we bij het pension aankomen.

We mogen de fietsen in de verwarmde garage zetten. We gooien onze kleren erover zodat ze lekker kunnen drogen. Na een heerlijke warme douche krijgen we een uitgebreid 3 gangen menu voorgeschoteld. En dat voor 10 Euro! Na 's-Avonds nog wat pilsjes te hebben gedronken duiken we vroeg in bed.

Derde dag, maandag 16 augustus, Selhausen-Remagen, 95 km.

Gisterenavond viel ik als een blok in slaap. Echter, vanaf ca. 4 uur komt het vrachtverkeer langs het pension op gang en het lijkt wel of de trucks dwars door de kamer rijden. Omdat ik niet kon slapen heb ik mijn mp3 aangezet en naar het programma "nachtrijders" geluisterd. Toevallig was er een special over Brabant. Heel leuk programma met mooie muziek.

In een apart zaaltje staat ons ontbijt klaar. Alles prima geregeld, maar ieder heeft maar 2 broodjes. Te weinig om mee te starten. Daarom vraag ik broodjes bij. Met verontschuldiging dat er geen broodjes meer zijn krijgen we sneetjes bruinbrood zodat we toch voldoende koolhydraten binnen krijgen om op te fietsen.

Nadat we onze fietstassen hebben ingepakt nemen we afscheid van Henk en Piet. Wij bedanken hen voor hun gezelschap de laatste 2 dagen. Zij gaan rechtsaf en rijden naar huis, wij gaan linksaf en vervolgen onze weg langs de Rur. In Duren rijden wij door een park waar het werkelijk wemelt van de konijntjes. Overal waar we kijken zien we witte staartjes huppellen.

Na Duren verlaten we de Rur en rijden we door een uitgestrekt landbouwgebied met weidse horizonten. In de verte zien we de uitlopers al van de Eifel. Hoewel het redelijk vlak lijkt zullen we vandaag 380 hoogtemeters maken. Het einddoel van vandaag is Remagen aan de Rijn.

Gelukkig zou het de hele dag droog blijven. We schieten dan ook lekker op. Temeer dat we nergens verkeerd rijden. Ik begin het lezen van de route te leren. Het blijkt dat als je verkeerd rijdt het niet aan de beschrijving ligt maar aan jezelf. Dus rijdt maar gerust terug naar waar je fout zat en lees de beschrijving opnieuw. Negen van de tien keer zit je dan weer goed.

Jacky rijdt vandaag beresterk. Ook heeft ze geen last van zadelpijn of andere pijntjes. Op de korte klimmetjes is ze telkens als eerste boven! Ik moet ze een beetje afremmen. Zij heeft niet zo veel bagage als ik en zij hoeft niet helemaal naar Rome, terwijl ik mijn kruit niet wil verschieten en de tocht rustig wil opbouwen. Zij ontlokt bij mij de uitspraak "jij kunt makkelijk mee naar Rome". Later zal blijken dat ik die uitspraak nog vaak zal herhalen.

Tijdens de tocht hebben we twee keer geluncht op een bankje. Je verbruikt immers veel energie op zo'n tocht van 95 km. Op het moment dat we het een beetje zwaar beginnen te krijgen volgt een steile afdaling van 5 km naar de oever van de Rijn. Zodra we de oever bereiken maak ik wat foto's. Enkele kilometers verderop zien wij Remagen al liggen.

Er is een camping, maar die verhuurt geen accommodatie. Daarom zoeken we een pension. We vinden een leuk adres met veel geraniums. Prijs: 50 Euro incl. "fruhstuck" voor 2 personen. Echter, we hebben een haabaai van een hospita. Onze fietsen moeten op de binnenplaats precies staan op de plek die ze had aangegeven en geen centimeter verder. Ook moeten wij op de binnenplaats alvast contant afrekenen!

Na het douchen wandelen we langs de boulevard van de Rijn. Het ziet er gezellig uit met veel restaurants en terrassen. Ook liggen hier van die grote rondvaarbotten die we kennen van "een reisje langs de Rijn" van Willeke Alberti.

We vergelijken de prijslijsten van de restaurants en strijken neer op een gezellig terras waar we een grote schnitzel met frites, sla en warme groente bestellen. En dat allemaal voor 11 Euro. Ook de consumpties zijn hier goed geregeld. Ik pak twee pinten van 04, liter en Jacky een groot glas wijn.

Na het eten maken we nog een wandeling door Remagen. Het is een heel fraaie plaats met veel monumentale gebouwen. Ik maak dan ook een aantal foto's met het mooie avondlijke strijklicht.

Terug in het pension blijkt Jacky de pincode van haar mobiel vergeten is. Na 3 keer proberen kan alleen de puc code haar nog redden. Ik stuur daarom een sms-je naar Judith om thuis de puc code op te zoeken. Op de kamer drinken we nog zelf gemaakte koffie en schrijf ik mijn verslag van vandaag. Henk stuurt nog een sms-je dat zij vannacht kamperen in de stal bij een boer waarna we onder de wol kruipen. Welterusten!

Vierde dag, dinsdag 17 augustus, Remagen- St Goar, 86 km.

Bij het ontbijt treffen wij twee meisjes uit Nijmegen en Heesch. Zij fietsen 4 dagen langs de Rijn en gaan dan met de trein naar huis. Een oom van een van hen is binnenschipper en op zijn boot zijn ze vanuit Nederland naar de Rijn gevaren. Ook zij vinden de hospita een tang.

De etappe van vandaag voert ons steeds langs de Rijn. Na Koblenz volgt het meest romantische deel van de Rijn, met wijnbergen, burchten, ruïnes en gezellige oude stadjes. Het Rijngedeelte Koblenz-Bonn is dan ook "Romantische Rhein" gedoopt. Talrijk zijn hier de toeristenplaatsen met mooie Rijnpromenades vol met uitnodigende horecagelegenheden. Veel van de burchten langs de route dienden om tol te heffen of als uitvalsbasis voor roofridders. Op het traject Basel-Rotterdam moest een schipper in de middeleeuwen zo'n 60 maal tol afdragen.

Het is niet moeilijk om de juiste weg te volgen langs de Rijn. We gaan dan ook als een speer. Temeer omdat we een stevige wind in de rug hebben. Op een enkel buitje na blijft het gelukkig droog. Bij Koblenz raken we toch de weg kwijt. Hier komen de rivieren Rijn, Moezel en Lahn bij elkaar.

Ik herinner me de nachtmerrie van de fietstocht in 2007 met Henk en Paul waar we ook bij Koblenz verdwaalden. Urenlang hebben we langs de Rijn gefietst terwijl we dachten dat het de Lahn was. Om terug op de route te komen heeft ons dat toen bijna een hele dag gekost. Sindsdien kan Henk het woordje Koblenz niet meer hooren!

Nu raakten we de weg kwijt omdat we vóór Koblenz door een industrieterrein moesten met druk vrachtverkeer en slecht asfalt. Op gevoel vinden we toch de oever van de Rijn waarbij we bij de Deutsches Eck uitkomen, precies tegenover het kolossaal ruitersstandbeeld van Keizer Wilhelm. Hier moeten we een klein stukje langs de Moezel om via een brug de andere oever te bereiken. Rondom het standbeeld van Keizer Wilhelm is het een gigantische bouwput. We kunnen er dan ook niet dichterbij komen. De routebeschrijving klopt uiteraard ook niet meer. Struikelend over het puin verlaten we dan dit gebied en vinden snel de oever van de Rijn terug. Ondertussen is het gaan regenen. Het is etenstijd en zoeken daarom een beschutte plek. We vinden dat op een bankje op de boulevard onder een reusachtige boom. Hier zitten we lekker droog. Helaas niet voor lang, want het blijft hard doorregenen en we worden toch nat van de drup. Inpakken en doorrijden maar weer.

Dit deel van de Rijn voert ons via brede boulevards met grote bomen langs kolossale herenhuizen. Echter, op veel stukken is het wegdek van de fietspaden abominabel; veel scheuren, bulten en gaten. Vanmorgen dachten we nog aan een extra lange etappe omdat we zo goed opschoten met wind in de rug. Echter, het is weer gaan regenen en we besluiten om te overnachten in St. Goar.

Tijdens een korte stop maak ik een foto van een kasteel aan de andere oever. Op dat moment hoor ik een schreeuw en kijk verschrikt op. Jacky ligt op de grond en haar fiets hangt tegen een betonnen bloembak. Wat is er gebeurd? Ze wilde stoppen zonder af te stappen en zette haar voet op de natte bloembak waardoor ze uitgled. Gelukkig kan ik ze overeind helpen en komt ze met de schrik vrij.

Enkele kilometers voor St. Goar begint het ongenadig te regenen en moeten we alsnog onze regenjasjes aan. Onze planning was een pension te zoeken in het centrum maar even daarvoor zien wij onder een spoortunneltje door "pension". We rijden er onderdoor en zien dat dit een buitenwijk is van St. Goar en gescheiden door een gigantische berg.

Als ik bij het pension aanbel wordt er door een aantal kinderen opengedaan. Moeder is niet thuis maar zij geven heel enthousiast informatie over de kamers. De fietsen kunnen in de schuur en verderop is er een heel goed restaurant dat ook eigendom is van hun ouders. De dochter des huizes van ca. 12 jaar gaat ons voor naar de kamer en laat ons alles zien. Wij krijgen veel bewondering voor haar. Klantvriendelijkheid is er al vroeg met de paplepel ingegeven. De kamer lijkt gloednieuw. Alles is even helder en schoon.

Ook een ruime badkamer en goede ruime bedden. Prijs 58 Euro incl. ontbijt voor twee personen. Ik vind het niet goedkoop maar het is hier wel *pico bello*.

Nadat wij een douche hebben genomen en onze kleren hebben gewassen gaan we naar het restaurant even verderop. Het blijkt aangebouwd aan een oude watermolen uit de 12^e eeuw en wordt nog steeds gebruikt voor stroomopwekking. Het restaurant annex weinstube is gezellig ingericht en we hebben een mooi uitzicht over de wijnhellingen. De spijskaart is niet uitgebreid maar we eten lekker en goedkoop. En de wijn! Alsof een engeltje over je tong piest!

Vijfde dag, woensdag 18 augustus, St Goar-Leeheim, 95 km.

Tijdens het ontbijt komen we aan de praat met de hospita. Het blijkt een supervriendelijke vrouw van middelbare leeftijd. Zij reageert heel enthousiast over onze fietstocht en vraagt ons het hemd van het lijf. Ik laat haar het routeboek zien en attendeer haar op de overnachtingadressen van St. Goar waar zij niet bij staat. Dat komt wellicht omdat haar pension niet in het centrum ligt. Ik laat haar ook printjes zien van Rome-gangers die aanbevelingen doen voor overnachtingsadressen op de website van Hans Reitsma. Omdat zij ons zo enthousiast en vriendelijk behandelt zeg ik haar toe om ook voor haar pension een aanbeveling te plaatsen. Hierop reageert ze spontaan door bij het afrekenen slechts 50 Euro te vragen i.p.v. 58 Euro.

Nadat wij ons het voortreffelijke ontbijt goed hebben doen smaken vertrekken wij onder succes wensing van de hospita. In St. Goar zoeken wij eerst een fietsenmaker die mijn stuur vastzet. Er zit speling op het balhoofd en ik durf zo niet verder te rijden. Voor 1 Euro klaart hij de klus. Daarna kopen we broodjes en pinnen geld. Zo, voor vandaag kunnen we er tegen.

Tot Bingen volgt de route nauwgezet de Rijn door zijn diep uitgeslepen dal. Tussen St. Goar en Bingen was de Rijn vroeger zeer gevaarlijk voor de scheepvaart vanwege de stroomversnellingen en rotsrichels in het rivierbed. De Loreley, even stroomopwaarts van St. Goar op de andere oever, was één van de gevaarlijkste plaatsen. Deze plek gaf aanleiding tot het bekende Loreley-verhaal, waarbij de schipper op de rotsen loopt omdat hij slechts oog heeft voor de schone maagd die onder verlokkelijk gezang haar gouden haren kamt.

Na Bingen verlaten we de Rijn en rijden door Rheinhessen, een zacht glooiend heuvelland met stille dorpjes, lage heuvels, zonnebloemen en wijngaarden. Ergens overwinnen we nog een klim van 11 % en Jacky hoeft niet af te stappen!

Nabij Ingelheim raken we de route kwijt. Een gevaarlijke oversteek vinden we niet. Daardoor reden we via een grote bocht om Ingelheim heen waardoor we een uur vertraging oplopen. Door al dat gedoe lunchen we pas om 13.45 uur. Inmiddels is het wel mooi weer geworden; een strak blauwe lucht en een heerlijke temperatuur. Dit hebben we nog niet eerder gehad.

Bij Nierstein steken we via een pontje de Rijn over. Hier nemen we waarschijnlijk te vroeg de afslag langs de oever, want we belanden op een smal zompig paadje langs het water. Een eind verderop zien wij wel het dijkje waar we eigenlijk moeten rijden. Wandelaars kijken raar op als wij met onze opgetuigde fietsen al hobbelen over het pad gaan. Zij wijzen ons de weg naar het dijkje en al snel kunnen wij onze weg comfortabeler vervolgen.

In Leeheim huren wij een stacaravan voor 35 euro. Het is een aftands geval maar we zitten droog en hoeven geen tent op te zetten. Wij komen aan de praat met een Belgisch echtpaar die op de weg terug zijn vanuit Venetië. Zij rijden ook met Reitsma. Wij wisselen wat informatie uit en bevelen hun het pension aan waar wij vanmorgen waren. Zij reageerden hier enthousiast op. Dit zou hun laatste overnachting zijn en ze wilden dit nu eens luxe doen i.p.v. het gebruikelijke kamperen.

Op het moment dat wij weg fietsen om in het dorp te gaan eten begint het flink te regenen en komt de Belg naar ons toe om te vragen of hij in onze party tent mag schuilen. Ja, natuurlijk, jullie mogen ook in onze voortent. Toen het even droog was reden we naar de pizzeria bij het voetbalterrein waar de campinghouder ons naar had verwezen. Echter, deze was gesloten.

Daarna vonden wij een gezellig restaurant in het centrum. Wij eten hier een gegrilde biefstuk, spek, 2 varkenslapjes, frites en sla voor 11 Euro! Ook krijg je hier een goed gevuld glas wijn.

In het restaurant werk ik mijn dagboek bij. Wij zijn nu op de helft van het traject naar de Bodensee waar Jacky wordt opgehaald. Ik bekijk de weinige foto's van vandaag. Dit vanwege het blokkeren van mijn toestel. Daarom moest ik steeds de batterijen eruit halen om verder te kunnen. Later ontdekte ik de oorzaak: ik blokkeerde het toetsenbord voordat ik de foto-functie had uitgeschakeld. (Ik maak foto's met mijn nieuw mobieltje. Hier zit ook MP3 en FM radio op. Hierdoor hoef ik maar 1 i.p.v. 3 apparaten mee te nemen. Scheelt gewicht en is veel makkelijker).

Via een pikdonkere polderweg rijden wij terug naar de camping en duiken lekker in ons bedje.

Zesde dag, donderdag 19 augustus, Leeheim-Ladenburg, 78 km.

Matig geslapen in de stacaravan, maar dat overkomt me wel meer met vakantie. Aan de grote tafel in de caravan kunnen we comfortabel ontbijten. Als we vertrekken nemen we nog afscheid van onze Belgische vrienden. Zij blijken een mountainbike verhuurbedrijf te hebben. Het zijn echte fietsliefhebbers. Hij begint over de nieuwe Belgische fietsheld Frank van de Broek, waarop ik zei: maar wij hebben Robert Geesink. Hij antwoordde toen fijntjes: v.d. Broek was 5^e en Geesink 6^e in de tour de France!

De route van vandaag loopt door de Bovenrijnvlakte, een rustig agrarisch gebied waar leeuweriken kwinkeleren, de tractors brommen en als de avond valt de hazen verschrikt voor je uit rennen. In het begin van de etappe komen we door natuurgebied Kuhkopf-Knoblochsau, waar de Rijn na jarenlange regulering weer zijn gang kan gaan.

De periodieke overstromingen zorgen voor een gevarieerd natuurgebied dat vanwege zijn rijke vogelleven van Europese betekenis is.

We genieten volop van het landschap. In de verte zien we steeds hoge bergen. Toch blijven wij mooi vlak rijden. De zon schijnt uitbundig en het begint zelfs warm te worden. Intussen gaat Jacky nog steeds als een speer. Ze heeft geen moeite met de afstanden en heeft geen enkele lichamelijke klacht.

Helaas verdwalen we in Heppenheim. We proberen op eigen kracht de route weer op te pikken. Ondanks enkele keren de weg vragen mislukt dat. We belanden op een heel drukke regionale weg waar onze routebeschrijving ons juist niet wil hebben. Na nog wat vragen vinden we de goede weg richting Weinheim. Wellicht zouden we toch problemen hebben gehad, want een brug waar we volgens de route overheen moeten is afgesloten. Al met al verliezen we ruim een uur.

In Ladenburg gaan we overnachten. Volgens het routeboek is het een plaats met 2 sterren. Inderdaad, het plaatsje vertoont een gaaf middeleeuws stadsbeeld met stadspoorten, resten van oude stadsmuren en prachtige grote vakwerkhuisen aan straten met kasseien. Voeg daarbij de mooie pleinen met gezellige terrassen en je zult begrijpen dat wij ons er meteen thuis voelen.

Helaas kunnen wij in het centrum geen betaalbare kamer vinden. We wijken daarom uit naar een Thais restaurant annex hotel in een buitenwijk vlakbij het Carl Benz automuseum. Hoewel de deur openstaat is er niemand aanwezig. Binnen 3 kwartier gaat het restaurant open. Omdat er na die tijd nog niemand te zien is bel ik naar het nummer dat op de deur staat. Een Thaise stem vertelt mij dat wij alvast onze kamer kunnen betrekken. Daarop sjouwen wij al onze fietstassen naar de 2^e verdieping en zetten onze fietsen in de hal.

Als wij gewassen en gekamd het pand verlaten om in de stad te gaan eten treffen we bij de ingang 2 echtparen op de fiets. Zij zijn ook op fietsvakantie en komen uit Emmirich vlakbij de grens bij Arnhem. Het is leuk te horen dat zij een mondje Nederlands spreken. Er is nog steeds geen Thaise directie te bekennen en ook zij betrekken hun kamers nadat zij hebben gebeld.

In het centrum eten we in een pizzeria. We zitten in een heel gezellige binnentuin overdekt met druivenranken. Jacky neemt een gegrilde spies met rijst en ik spaghetti. Na het eten gaan we verder het stadje in en ik maak mooie foto's met de laagstaande zon schijnend op de prachtig gekleurde vakwerkhuisen. We komen de Duitse echtparen nog tegen die net uit een kroeg komen waar het happy hour is: Voor 1 euro 0,4 liter bier! Voordat we terug gaan naar ons hotel nemen nog een bakje koffie op een van de gezellige terrassen. Het is nog zwoel weer en we genieten volop.

Terug bij het hotel krijgen wij de sleutel van de kamer van een Thaise mevrouw en horen van haar dat de prijs 60 euro is incl. ontbijt. Ik meen door de telefoon 50 euro te hebben verstaan. Tegen de Duitse echtparen is ook gezegd dat de prijs 60 euro is. Nou, dan zal ik het wel verkeerd hebben verstaan. We duiken lekker in bed en ik droom van een uitgebreid Thais ontbijt.

Zevende dag, vrijdag 20 augustus, Ladenburg-Grötzingen, 71 km.

Geen Thais ontbijt (hoe ziet dat er eigenlijk uit?). Nee, gewoon koffie met ieder 2 broodjes. Uiteraard is dat niet genoeg voor ons en ik vraag broodjes bij. De Thaise schrok hier duidelijk van, ze had geen broodjes maar kon ons wel helpen aan toast. Hiermee vullen we onze maag totdat we voldaan zijn.

We starten vroeg en de zon schijnt al uitbundig. Volgens de weersverwachting wordt het vandaag 28 graden, morgen zal het zelfs 31, en overmorgen 33 graden worden! Als Jacky dat maar volhoudt.

Dit deel van de Bovenrijnvlakte waar we nu rijden is zandiger dan de vorige etappe. Daardoor is er veel bos. Op veel plaatsen probeert men hier “het oerwoud van morgen” te laten ontstaan. Het bos ziet er heel natuurlijk uit, met veel dood hout, rijke ondergroei en bomen van alle leeftijden

Het is heerlijk fietsen onder de schaduw van de bomen. Door de lange rechte bospaden is het enigszins saai, maar we schieten lekker op. We overwegen zelfs om vandaag extra kilometers te maken. Het is al lang tijd voor de lunch maar we vinden vooralsnog geen geschikte plek. Ons wachten wordt echter beloond als we neerstrijken bij een mooie schuilhut met veranda. Er liggen zelfs dekentjes op de banken.

Verdomme, Als wij het centrum van Heidelberg naderen blijken we weer verdwaald te zijn. Het is moeilijk de weg door zo'n grote stad te vinden zonder herkenningspunten. Wij vragen de weg aan een vriendelijke Duitser die ons met zijn auto door de stad loodst totdat wij weer op de route zitten (overigens komen wij allen maar vriendelijke Duitsers tegen). We nemen ons nu echt voor om in het vervolg terug te rijden naar de plek waar we nog op de route zitten in plaats van door te rijden in de hoop de route op te kunnen pikken. Dat blijkt namelijk telkens heel veel tijd te kosten.

In de namiddag rijden we door het park van Bruchsal. Het is een twee sterren plaats. Niet verwonderlijk als wij via een park het schitterende slot bereiken: Het is een groot complex in mooie zachte pasteltinten met prachtige voorpleinen met fonteinen, omgeven door spierwitte manshoge beelden. In de tuin is een fotograaf bezig mooie plaatjes te schieten van een bruidspaar. Ook ik maak hier een groot aantal foto's. Ik kan er niet genoeg van krijgen. Pas nadat Jacky me heeft gemaand om verder te gaan fietsen we het park uit.

Via een heel steil spoorbruggetje bereiken we de camping van Grötzingen. We krijgen een plaats toegewezen op een trekkersveldje. We zoeken een plekje in de schaduw, het is immers nog steeds warm. Na het opzetten van de tent gaan we douchen de doen de was. Ik span een waslijn tussen de bomen zodat het wasje lekker kan drogen. Omdat het restaurant op de camping nog niet open is nemen we eerst een zelfgemaakt soepje.

Als wij een plekje hebben gevonden op het terras van het restaurant vraagt een echtpaar of ze bij ons aan tafel mogen zitten. Uiteraard mag dat. Het blijkt een kinderloos Zwitsers stel die hier met de camper is. Er volgt een geanimeerd gesprek dat uren zou gaan duren.

Je kunt je geen onderwerp bedenken waar wij het niet over hebben gehad: vakanties, sporten, familie en uiteraard onze fietstocht. Wij schatten het paar op ca. 45 jaar. Beiden hebben alle mogelijke sporten gedaan zoals mountainbiken skiën, marathons lopen etc. Bovendien is hij ook een golfspeler en heeft zijn vrouw jarenlang proberen over te halen ook te gaan golfen. Ze wilde niet omdat ze het een suffe sport vond. Inmiddels is ze “om” en is nu ook een fanatiek golfster. Hier in de buurt is een mooi golfterrein waar zij morgen naar toe gaan. Wij raden ze ook aan het mooie slot in Bruchsal te bezoeken. Hoewel ik nooit Duitse les heb gehad konden wij perfect met elkaar communiceren. Zij spraken dan ook zeer duidelijk, ook Jacky kon het allemaal goed volgen. Bij het afscheid vlogen de vrouw en ik elkaar spontaan om de nek en kusten elkaar alsof we elkaar al jaren kenden.

Teruglopend naar ons tentje waren Jacky en ik het erover eens dat dit soort spontane ontmoetingen de jus vormen over een fietstocht zoals wij die maken. We duiken ons bed in en gaan lekker slapen. Welterusten.

Achtste dag dag, zaterdag 21 augustus, Grötzingen-Aidingen, 74 km.

Vannacht hebben we allebei slecht geslapen. Er was een enorm lawaai van treinverkeer en vrachtwagens. Het leek wel of ze dwars door ons tentje scheurden.

De receptie is op dit vroege uur nog niet bemand (of bevrouwd). Toch liggen de lekkere verse broodjes die wij gisteren hebben besteld klaar. Na het ontbijt ruimen we snel het tentje op en ruimen onze tassen is. We willen z.s.m. op weg. Het wordt immers warm vandaag. Bovendien is het nu gedaan met de vlakke etappes. Er staan 635 hoogtemeters op het programma. Het meeste hoogteverschil wordt echter heel geleidelijk overwonnen langs idyllische beekdalen. Akkers en dichte bossen wisselen elkaar af op dit deel van de route.

De eerste 20 km volgt de route de Pfinz en daarna de Kämpfelbach. Via talrijke dorpjes krijgen we voor Pforzheim een wat steviger klim. Daarna rijden we het Würmtal in. Het eerste deel van dit dal maakt een bijna onbewoonde indruk. De hellingen zijn bedekt met donkere bossen en ook de murmelende Würm gaat schuil onder een dik bladerdak. Naderhand komt hij tevoorschijn, kronkelend tussen kleine, frisgroene weilandjes. In Muhlhausen zoekt de route langs boerenweggetjes de dalflank op, met kleine klimmetjes en mooie vergezichten.

Gelukkig voert de weg ons veel onder de bomen. Zo vinden we beschutting tegen de felle zon die de temperatuur gestaag omhoog stuwt. Onderweg gaan we naar een supermarkt om onze voorraden aan te vullen. Morgen is het immers zondag. Behalve brood, koffie en beleg kopen we een fles van 2 liter gekoelde fruitsap die we buiten bijna in een teug leegdrinken. Samen met een paar nectarines vormt dat de vitaminestoot voor vandaag.

Als wij langs de Würm fietsen komt bij mij de associatie op van een worm die door de bossen kronkelt. Zou de naam daarvan afkomstig zijn? Met zijn korte klimmetjes door de dichte bossen lijkt het wel of we ons in de rups op de kermis bevinden.

Het blijft moeilijk. Ook vandaag verdwalen we een keer. We zoeken zelf de weg naar Aidlingen. We komen hierdoor wel in een hoog bos terecht, met pittige klimmetjes. De combinatie klimmen en warmte doen Jacky geen goed. Hoewel Aidlingen niet onze bestemming is voor vandaag besluiten we hier toch te overnachten. Het is mooi geweest met deze warmte. Als we de plaats binnen rijden zien we als eerste een gelateria met een gezellig terras. Hier nemen we beiden een van de duurste sorbets van de kaart. Heerlijk smaakt dat. We slaan 2 vliegen in een klap, het is lekker verfrissend op zo'n warme dag en onze calorieën worden weer aangevuld.

Wat hogerop in het dorp is het pension. De pensionhouder heeft eigenlijk nog vakantie maar voor deze keer wil hij de zaak wel openen. De kamer is sober maar netjes. Prijs 56,50 Euro zonder ontbijt. Ik vind het duur en probeer af te pingelen tot 50 Euro. De pensionbaas gaat niet lager dan 55 euro. De krent!!

Na de gebruikelijke ceremonie van een plasje en een wasje gaan we terug naar het centrum en eten we in hotel Adler. Het is een ouderwetse bruine tent maar het eten is echt Duits. Dat betekent schnitzel, salade en friet in overvloed. Ook het bier laat zich goed smaken. Ik heb intussen het ritme van 2 x een halve liter weizenbier bij het eten. Jacky houdt het bij een goed glas wijn.

Terug op de kamer werk ik mijn dagboek bij. Ook moet nu de kogel door de kerk. We praten samen al dagen serieus over de mogelijkheid dat Jacky met mij verder gaat naar Rome. Ik zou het prachtig vinden maar wil niets opdringen. Ze moet het zelf willen. Ze vind het fietsen heerlijk en kan de inspanningen makkelijk aan. Als ze niet verder gaat dan de Bodensee moet ik Tan alvast inlichten dat hij ze over een paar dagen kan ophalen. We bestuderen daarom de routeboeken deel 2 en 3. Naast een aantal tamelijk vlakke etappes blijken er toch wel heel veel hoogtemeters te overbruggen tussen de Bodensee en Rome. Tel daarbij de mogelijkheid dat het in Italië echt warm wordt en bij Jacky slaat de schrik om het hart. Het besluit valt daarom dat volgens het oorspronkelijk plan haar tocht eindigt in Bregenz. Morgen ga ik Tan bellen.

Negende dag dag, zondag 22 augustus, Aidingen-Melchingen, 63 km.

We staan om 6.30 uur op en hebben goed geslapen. De bedden waren prima. Omdat we hier geen ontbijt krijgen zetten we zelf koffie op ons campinggasstel,

Vandaag hebben we de zwaarste etappe van deel 1 met de beklimming van de Schwabishe Alb. Eenmaal boven wacht een heel vriendelijk landschap. De tweede helft van de route volgen we het riviertje de Lauchtert stroomafwaarts door een rustig dal.

We vertrekken lekker vroeg en er staat al een aangenaam zonnetje. We hebben veel vals plat over mooi aangelegde fietspaden. We blijven steeds langs de flanken van de ons omringende bergen.

Als we het natuurpark Schönbuch bereiken kijken we nog eens goed op onze routebeschrijving. Ik heb van internet nog een plattegrondje van het park uitgeprint, want volgens Hans (Reitsma) verdwalen hier veel fietsers. Een ouder echtpaar dat juist uit het park komt spreekt ons aan. Zij vragen naar onze bestemming.

Wij zeggen dat we door het park moeten en op het eind het park via een hek moeten verlaten. Zij raden ons een veel makkelijker route aan dan in ons boek beschreven. Wij volgen hun raad op en jawel, op een gegeven moment weten we niet mee waar we zijn. Ook op het plattegrondje kunnen we ons niet oriënteren. Gelukkig is het zondag waardoor er veel wandelaars zijn. We vragen de weg en al snel zitten we in de goede richting. Als we ergens stoppen worden we nog aangesproken door een Nordic-walkend echtpaar die het bordje NL-Rome op mijn fiets heeft gezien. Ze reageren hier heel enthousiast op en wensen ons een goede reis.

We genieten volop van dit mooie park dat wij via een 15 km lang slingerend pad doorkruisen. Vroeger was dit het jachtterrein van de koningen van Wurtemberg. Wij zijn niet de enigen die het mooi vinden want het wemelt hier van de wandelaars en fietsers. Nadat wij het hek hebben gepasseerd en juist het park verlaten vinden we een bankje met uitzicht over landerijen en een mooi dorpje met dito kerktoren. Hier peuzelen we onze boterhammetjes op en groeten de massaal langskomende fietsers die hier het park binnenrijden.

Na natuurpark Schönbuch bereiken wij al snel de stad Tübingen. In het centrum stoppen we bij de brug over de Neckar. De brugleuningen en lantaarns zijn hier compleet behangen met de mooiste bloemen in alle soorten en kleuren. Vanaf de brug maak ik dan ook een aantal mooie foto's met de bloemen op de voorgrond en in het midden het twinkellende water waarop volop wordt gekanood. Op de achtergrond staat een rij mooie huizen in allerlei pasteltinten. De gevels van deze huizen zijn ook prachtig gestoffeerd met bloemen.

In een buitenwijk van Tübingen stoppen we bij een huis waar een man in de tuin werkt. Wij vragen hem om water want onze bidons zijn bijna leeg met dit warme weer. Hij vult ze met een grote fles gekoeld water en we komen met hem in gesprek. Hij is ook een lange afstandsfietsers en nodigt ons uit in zijn tuin. Nee, bedankt, want anders komen we nooit in Rome.

Zoals het routeboek aangeeft is dit inderdaad een zware dag, Regelmatig hebben we pittige klimmen tot 9 %. Intussen is de temperatuur opgelopen tot ca. 30 graden. De thermometer op mijn fietscomputer geeft zelfs 37 % aan in de zon.

Jacky heeft het zwaar. Ze dreigt door de warmte te worden bevangen. Daarom lassen we een tweede lunch in en pauzeren we in de schaduw. We hebben nog een klim tegoed van 4 km met stijgingspercentages van 4-7%. Gelukkig gaat de klim goed en worden we beloond met een prachtige afdaling naar Melchingen. Hier moeten we nog 6 km van de route af om al klimmende de camping te bereiken.

Na ons te hebben ingeschreven duiken we als eerste het terras op voor een flinke klep. Wat kan bier dan toch lekker zijn na alle inspanningen in die temperatuur. We zetten onze tent op, wassen onszelf en onze kleren en gaan terug naar het terras. Ook hier doen we ons weer tegoed aan het gebruikelijke, overvloedige Duitse diner met dito drank.

We sms-en naar Judith het verzoek om terug te bellen. We willen met Tan een afspraak maken over het ophalen van Jacky bij de Bodensee. We hebben nog 160 km voor de boeg en willen er 3 dagen over doen. Teruglopend naar ons tentje komen we een bezopen Duitser tegen die zegt vroeger in Rotterdam te hebben gewerkt. Hij kent ook nog een Hollands liedje: Janus, Janus, vat me nog ene keer..... Wij lachen ons kapot en zingen uit volle borst mee

Tiende dag, maandag 23 augustus, Melchingen-Pfullendorf, 82 km.

Zoals gewoonlijk heb ik weer slecht geslapen in het tentje. Het is eigenlijk te klein voor 2 luchtbedden waardoor we scheef op bed liggen. Bovendien was er vannacht regelmatig een pokke-herrie van grote tractoren die rakelings langs ons tentje scheurden. We stonden namelijk vlak langs het hek van de camping. Gisteren hebben we ook al veel van die tractoren gezien. Hier wordt momentaal het graan geoogst. Waarschijnlijk is het hier hetzelfde als bij ons als de maïs wordt geoogst. Voor de loonwerkers zitten er dan ook te weinig uren in een dag waardoor ze ook 's-nachts doorwerken.

Gelukkig kunnen we ons tentje droog inpakken maar het is wel dreigend. Juist als we willen gaan eten begint het te regenen. We gaan daarom naar de afwas- annex kookruimte waar wij droog kunnen ontbijten.

Ondanks de regen vertrekken we toch maar om 10.30 uur. Gelukkig is het niet koud. We schieten lekker op. Wij rijden over mooie fietspaden door Oberschwaben, een vredig land van heuvels, akkers weiden en bossen. De dorpjes onderweg hebben vaak een barokke dorpskerk met een sierlijke toren. Wij vragen wij ons af hoe Hans deze mooie weggetjes toch steeds weer weet te vinden.

Gelukkig is het inmiddels droog geworden en de temperatuur is opgelopen tot 21 graden. Jacky's weer! Ze gaat dan ook als een speer. Na de lunch besluiten we dan ook om niet in 3 maar in 2 dagen naar de Bodensee te rijden.

We overnachten in Rulfingen. Het pension is in de hoofdstraat op huisnummer 80. Echter, het hoogste huisnummer in de bebouwde kom is 78. We rijden daarom door in de verwachting dat het pand zich verderop zal bevinden. Hierbij raken we in een steile klim met heel druk verkeer. Door de klim hebben we geen uitzicht. Pas na enkele kilometers kunnen we over de berg heen kijken en zien we in de verte enkele panden staan. Jacky schijnt in haar broek van angst en weigert verder te gaan. Stel je voor, op die manier nog een paar kilometer klimmen om tot de conclusie te komen dat er geen pension is. We besluiten om weer af te dalen naar het dorp. Beneden bel ik naar het pension maar er wordt niet opgenomen. We hadden eigenlijk eerder moeten bellen dan hadden wij ons die gevaarlijke actie kunnen besparen. Als wij daar zo staan komt er een man zijn huis uit. wij vragen aan hem waar nummer 80 is. En jawel, het is wel degelijk boven op die berg. Jacky wil niet meer terug en in dit dorp is geen ander pension. Daarom rijden we maar door. Alles wat we vandaag fietsen hoeven we morgen niet meer te doen.

Via 2 pittige klimmen komen we aan in Pfullendorf. Het ligt 5 km buiten de route. We vinden kamers boven een café. Ik ga mee naar boven om naar de kamers te kijken en Jacky blijft bij de fietsen. De keuze is een kamer met douche en WC voor 50 Euro of een kamer met douche en WC op de gang voor 40 Euro. Ik vind het duur genoeg voor zo'n aftandse kamer. Ik kies dan ook voor het laatste. Als Jacky boven komt is ze bloedlink op mij dat we geen eigen wc hebben. "moet ik dan vannacht over de gang in mijn onderbroek naar de wc?"

Om te eten gaan wij naar een pizzeria. Zoals gebruikelijk eten we weer veel, lekker en goedkoop. Intussen belt Tan. We spreken af dat hij Jacky overmorgen vroeg komt ophalen. We moeten nog 80 km naar de Bodensee.

Terug op de kamer sms-en we nog naar een aantal mensen die onze tocht volgen om door te geven dat Jacky Oostenrijk gaat halen. We gaan vroeg naar bed want morgen moeten we om klokslag 8.00 uur klaar staan voor vertrek omdat dan de garage wordt geopend waar onze fietsen staan.

Elfde dag, dinsdag 24 augustus, Pfullendorf-Lindau, 75 km.

Heel slecht geslapen. Om 1.30 uur ben ik al wakker. De veren steken door het matras. Het dekbed is superdik en veel te warm. Ik ga daarom maar op het dekbed liggen zodat ik het gepriem van de veren minder voel. Omdat dit weer net te koud is doe ik een hemd aan. Toch kan ik nog steeds niet slapen en ik hoor dan ook elk kwartier de klokkentoren luiden.

Om 6.30 uur sta ik geradbraakt op. Ondanks de slechte bedden heeft Jacky redelijk geslapen. Om 8.00 uur staan we met onze fietstassen bij de garagedeur waar het meisje van het café al klaar staat met de sleutel. We tuigen onze stalen (aluminium) rossen op en gaan op weg.

We zitten 5 km van de route af maar kunnen op onze kaart niet zien welke weg we moeten nemen. Verschillende keren vragen wij de weg maar we worden van het kastje naar de muur gestuurd. Uiteindelijk vinden we een fietsbordje met de plaatsnaam waar we naar toe moeten. In Pfullendorf moeten we eerst helemaal naar boven klimmen. Inmiddels zitten we dicht bij de route. We zien zelfs een bordje met het tweede dorpje op onze route. Nog 3 km.

We rijden een onverhard pad in dat al snel verandert in een steil bospad met grof grind. Omdat de ondergrond zo nat is en mijn fiets zo zwaar, zakken mijn wielen diep weg in de modder. Daardoor kan ik met moeite op de fiets blijven. Ik realiseer me dat dit 3 zware kilometers worden maar als we dan meteen goed zitten is dat ook wat waard. Helaas zien wij geen bordjes meer in het bos. Daarom houden we bij kruisingen zoveel mogelijk de hoofdroute aan. Na een groot aantal kruisingen zien wij geen verschil meer in hoofd- en zijpaden. Conclusie: verdwaald. We hebben de kruisingen ook niet in ons opgenomen. Hier staan we dan. Zover je kunt kijken bomen, bomen en nog eens bomen. Geen enkel geluid en geen teken van leven. Op dat moment denk ik aan het kompas in mijn fietstas. Ik heb het meegenomen omdat ik met Henk en Paul ook al eens ben verdwaald in een immens bos.

Gelukkig heb ik het gebruik van het kompas thuis geoefend en na een klein half uurtje zijn wij licht door de bomen schijnen. Op dat moment steekt er net voor onze fietsen een verbaasd vosje het pad over. Dat is dan toch weer het voordeel van verdwalen. Wij hebben beiden namelijk nog nooit een vosje in het wild gezien. Na nog een kilometer zien wij aan de rand van het bos landbouwgrond. We zijn blij eindelijk de bewoonde wereld te naderen. Al snel zien wij een gehucht met enkele boerderijen. Als wij daar binnen rijden blijken we op 2 km van onze startplaats van vanmorgen te zijn. Het is nu 10.00 uur. Over 2 km hebben we 2 uur gedaan!!

Als ik bij een boerderijtje wil aanbellen blijkt Jacky even verderop al in gesprek met een vrouwtje. Wij vragen aan haar de route. Ze legt het ons uit en weet te vertellen dat dit inderdaad de Route naar Rome is. Er komen wel meer pelgrims door dit dorp gefietst.

Jacky vraagt aan haar of er hier een bakker is. We hebben immers nog niet ontbeten omdat we vannacht een kamer hadden zonder ontbijt. Ze moet lachen. “Nee, hier wonen maar 34 mensen, hier is niks”. Daarop biedt ze ons haar eigen brood aan. Ik zeg dat ik dat graag wil kopen maar dat is niet de bedoeling. Wij moeten mee naar binnen en zij begint speciaal voor ons de tafel te dekken. We krijgen een uitgebreid Duits ontbijt voorgeschoteld met koffie, zelfgebakken brood, worst, kaas en zoetheid. Ondertussen praat ze honderduit over haar leven in dit gehucht. Ze blijkt 73 jaar te zijn. Haar man is op het land aan het werken en haar zoon en kleinkinderen wonen hiernaast. Ze heeft een gehandicapte dochter van 48 jaar. In heel haar huwelijk is ze ooit één keer naar Lourdes geweest. Verder komt ze het dorp niet uit. Dat blijkt ook wel, ze weet niets van de wereld maar ze is gelukkig met haar bestaan. Als we vertrekken weigert ze pertinent om geld aan te nemen voor het eten. Ze doet ons hartelijk uitgeleide en wij vervolgen onze weg.

Door mijn eigenwijsheid rijden we meteen al een stuk verkeerd. Het vrouwtje heeft het goed uitgelegd en in mijn routeboek staat inderdaad dat wij bij een elektriciteitshuisje rechtsaf moeten. Als wij al klimmend een kilometer terug rijden foetert Jacky “zo kom jij nooit in Rome aan”. Gelukkig zou dit de enige keer zijn dat we vandaag verkeerd rijden.

Op Jacky's laatste dag genieten we weer volop van al het moois dat het landschap te bieden heeft. De eerste helft van deze etappe is uitgesproken landelijk: vriendelijke heuvels, zacht glooiende velden, fruitbomen en wat bos. Na Eriskirch bereiken we de Bodensee via het Eriskircher Ried, een klein natuurgebied dat in het voorjaar kleurt van de wilde irissen.

Vanwege de bebouwing kunnen we het meer vaak niet zien. Wel hebben de vrij luxe toeristenplaatsen mooie oeverpromenades met legio horecagelegenheden, waar je kunt genieten van het uitzicht over het water met op de achtergrond de eerste Alpen. Hoewel Bregenz ons eindpunt is beginnen we al in Lindau naar een overnachtingplaats te zoeken. Bijna huis aan huis worden kamers verhuurd, maar omdat het hier nog hoogseizoen is hangen overal rode bordjes ten teken dat de kamers “bezet” zijn. Ook gaan we bij twee campings aan om te vragen of ze een huisje of caravan te huur hebben. We beginnen hem te knijpen. Kunnen we wel onderdak vinden ?

We rijden al een uur langs het meer met zijn prachtige huizen bekleed met zeeën geraniums, totdat we een pension zien met een groen bordje op het uithangbord ten teken dat er kamers vrij zijn.

Het blijkt een heuse vakantiewoning te zijn met een grote huiskamer/keuken waar ook nog een divan in staat. Hier kan Tan mooi op slapen als hij komt. Het tarief is wel boven onze begroting maar het is hier wel supernetjes en gezellig. Bovendien is het Jacky's laatste dag. Ik sms naar Tan het adres en hij belt terug om te melden dat hij vanavond nog aanrijdt zodat hij morgenvroeg hier is. Voldaan omdat alles geregeld is installeren wij ons waarna wij naar de supermarkt gaan om inkopen te doen. We kopen heerlijke broodjes en beleg zodat we morgenvroeg met Tan lekker kunnen ontbijten.

Het is inmiddels donker als wij met de fiets langs het meer rijden om een restaurant te zoeken. Aan een zijweg na een klein klimmetje vinden wij een gezellig restaurant. Hier gebruiken we samen ons "laatste avondmaal". Het wordt eentonig maar ook hier is het eten weer perfect en goedkoop. Wij laten ons de schwiebelrostbraten goed smaken.

Terug op de kamer wisselen we nog wat spullen uit. Jacky neemt o.a. routeboek deel 1 mee terug en ik neem van haar wat toiletartikelen over. We gaan vroeg naar bed, de komende 3 weken zullen we immers elkaars gezelschap moeten missen. Het blijft dan ook nog lang onrustig in de slaapkamer.....

Twaalfde dag, woensdag 25 augustus, Lindau-Bludenz, 90 km.

Om 7.00 uur opgestaan. We hebben heerlijk geslapen op de prima bedden. De rest van de tocht zal voor mij minder luxueus zijn. Om budgettaire redenen zal ik, zeker bij droog weer, gaan kamperen.

Als wij onze spullen aan het ordenen zijn blijkt Tan met zijn auto al 2 uur voor de deur te staan. Bescheiden als hij is en bang om ons vroegtijdig wakker te maken heeft hij al die tijd in zijn auto liggen slapen. Stom, had even gebeld dan had je lekker 2 uur hier in bed kunnen liggen. Na onze begroeting gaat hij nog een poosje op bed liggen terwijl wij het ontbijt klaar maken.

Na van een heerlijk ontbijt te hebben genoten neem ik afscheid van Jacky en Tan. Zij willen in één keer doorrijden zodat zij vandaag al thuis zijn. Zij zwaaien mij uit en ik vertrek. Alleen! Dat is wennen. Na 11 dagen met Jacky opgetrokken te hebben ben ik nu op mezelf aangewezen. Ze kan me niet meer behoeden voor verkeerd rijden, dus ik moet heel goed op de routebeschrijving letten. In het begin is dat nog makkelijk. De eerste 10 km. rijd ik nog over de "Bodensee radweg". Op dit vroege uur zijn er toch al veel fietsers op pad. Het betreft voornamelijk de grijze golf die met hun excentrieke fietsen en hun helmpjes op over het fietspad slingeren. Ondanks mijn zware bepakking ga ik ze dan ook met grote snelheid voorbij. Al snel stuit ik op een gesloten overweg waar wel 100 fietsers staan te wachten. Ik kruip helemaal naar voren om straks als eerste weg te zijn en niet die hele meute voorbij hoeft. Nadat er 4! treinen gepasseerd zijn kan ik verder.

Na de Bodensee te hebben verlaten rijd ik ca. 30 km langs de Rijn, die hier de grens vormt tussen Oostenrijk en Zwitserland. Ik maak gebruik van een vrijliggend fietspad met strak asfalt en heb een fraai uitzicht op de besneeuwde toppen van de Zwitserse Alpen. Na de Rijn volg ik de zijrivier de Ill, soms onder lommerrijke bomen direct naast de bruisende rivier.

Ondanks dat ik nu alleen ben geniet ik volop. Ik heb wind mee en de zon schijnt uitbundig. De eerste 50 kilometer heb ik dan ook snel afgelegd en strijk neer op een bankje om te eten. Terwijl ik daar mijn lekkere broodjes op zit te eten komt er toch iets van heimwee over me heen. Ik stuur dan ook meteen een sms-je naar Jacky: “ ik mis je”.

Als ik weer verder rijd passeer ik een oudere fietser en groet hem. Even later komt hij bij mij rijden en wil alles weten over mijn tocht naar Rome. Hij heeft immers het plaatje NL-Rome op mijn achterspatbord gezien. Na een geanimeerd gesprek van een kwartiertje slaat hij een zijweg in en wenst mij succes.

In Feldkirch kan ik het in de route genoemd fietspad niet vinden. In het centrum rijd ik een paar rondjes totdat ik een vrouw zie staan met haar vol bepakte fiets. Ik ga naar haar toe en vraag op goed geluk: Ook op weg naar Rome? Ja zegt ze, mijn man is verderop een fietspad aan het zoeken. Verrek, datzelfde fietspad zoek ik ook. Dat niet alleen, zegt ze, we ontmoetten hier zojuist een echtpaar uit Waalwijk die dat pad ook zoekt. Even later staan we met vijven aan het begin van het fietspad. Wat een toeval: Ik ben al 12 dagen onderweg en heb nog geen enkele Rome-ganger tegengekomen en nu ineens 4! En nog wel een paar uit Waalwijk en een paar uit Sint Michielsgestel. Uiteraard rijden we allemaal met Reitsma.

We rijden een tijdje met elkaar op en wisselen informatie uit totdat we uit elkaar vallen vanwege het verschil in snelheid. Later op de middag kom ik beide echtparen weer tegen op de camping in Bludenz. Zij staan achteraan en ik krijg een plaatsje toegewezen vlakbij de ingang met een eigen “parkeerterrein” om mijn fiets te stallen. Ik heb een schitterend uitzicht op de omliggende bergen. Het is een perfecte nette camping met een sanitairgebouw waar je van de vloer kunt eten. De ingang bestaat uit een glazen pui met grote subtropische planten.

Om gemakkelijker mijn eigen potje te kunnen koken pik een bankje van het terras. Als ik zo bezig ben kom ik met het Gestels echtpaar in gesprek. Zij heten Piet en Corrie. Piet is 62 en Corrie 53 jaar. Dit blijkt hun huwelijksreis te zijn. Ze zijn 16 dagen geleden getrouwd. Van Corrie is dit het eerste huwelijk!

Na het eten loop ik naar het centrum van de stad waar ik op een terras twee keer een halve liter weizenbier neem. Van de leuke serveersters mag ik met mijn benen op tafel gaan liggen. Ontspannen schrijf ik in mijn dagboek, bekijk de foto's van vandaag en stuur sms-jes. Al mijmerend overdenk ik dat dit de mooiste etappe is tot nu toe. Jacky zou hier ook van hebben genoten. Ondanks de hoge Alpenreuzen om me heen heb ik de hele dag vlak gefietst. Ook heb ik veel foto's gemaakt. Onder andere van het uitzetten van vis: Vanuit een tankwagen werden via een pijp grote hoeveelheden forel uitgezet in een meer.

Dertiende dag, donderdag 26 augustus, Bludenz-Pettneu, 54 km.

Als ik uit mijn tentje kruip zitten de twee Brabantse echtparen al te ontbijten. Zij vertrekken al als ik nog zit te eten. Ik weet dat ik 's-Morgens altijd traag op gang kom, maar ik doe alles op mijn gemak. Zojuist heb ik lekkere broodjes gehaald voor vandaag bij de bakker om de hoek van de camping. Intussen zie ik de bazin van de camping rondstruinen op de camping. Met een chagrijnig gezicht pakt ze elk vuiltje op van de grond. Ook loopt ze steeds de toiletruimte in en uit. Het lijkt erop alsof ze smetvrees heeft, mar het niet schoon genoeg krijgt.

Om 9.30 uur vertrek ik. Al snel ben ik de weg kwijt. Er zijn volop wegwerkzaamheden gaande waardoor mijn routebeschrijving niet meer klopt. Ik zoek op eigen intuïtie de weg maar het lukt niet, ik zit helemaal verkeerd. Aan een vriendelijke vrouw op de fiets vraag ik de weg en ze begeleidt mij langs de bouwputten totdat ik weer op de goede route zit.

Vandaag is een van de zwaarste, meest indrukwekkende etappes van de hele route, 1295 hoogtemeters over een afstand van 49 km! Rondom me zie ik steeds ruige bergen met volop sneeuw, bruisende beekjes en lieflijke dorpjes. Ik rijd diep het smalle Klosterdal in. De oude hoofdweg door de dorpen is heel rustig en gaat op een paar steile klimmetjes na vals plat omhoog. Even voor Dalaas stort een waterval tientallen meters langs de steile bergwand naar beneden.

Ik klim rustig naar boven, krachten sparend voor de zware klim naar de Arlberpas, die met 1793 meter het hoogste punt is van de hele route. Op de hoogtemeter van mijn fietscomputer zie ik dat ik gestaag stijg. Bij een viaduct twijfel ik over de route. De beschrijving is niet eenduidig en ik kies ervoor om langs de rivier te blijven rijden via een klim van 13 % over een onverhard pad. Juist als ik tot de conclusie kom dat ik verkeerd zit en om wil keren zie ik twee dikbuikige gepensioneerde mountainbikers. Zij verzekeren mij dat ik op de goede weg zit en ik rijd door. Achteraf had ik toch op de verharde weg moeten zitten maar via dit pad kom ik toch goed uit. Het vergde wel extra inspanning, maar dat is goed voor de conditie zullen we maar zeggen.

Bij Klösterle stuit ik op de ingang van een lange tunnel. Er is geen stoep of fietspad, dus levensgevaarlijk. Aan de andere zijde van de weg zie ik dat er een rijbaan door een slagboom is afgesloten met een fietsbordje erbij ten teken dat deze rijbaan voor fietsers is gereserveerd. Ik steek over en begin aan de klim in de tunnel. Op het eind zie ik licht in de tunnel en mijn ogen zijn gefixeerd op het grote lichte gat in de verte. Op het moment dat ik de tunnel uitrijdt schrik ik me kapot. Wat blijkt: ik bots bovenop een slagboom en sta meteen stil. Gelukkig had ik geen hoge snelheid vanwege de klim en kwam ik met mijn stuurtaasje tegen de slagboom. Op wonderbaarlijke wijze blijf ik op mijn fiets en trillend van de schrik rijd ik verder. Achteraf stom van mij; als bij de ingang van de tunnel een rijbaan is afgesloten is dat bij de uitgang ook. Toch had ik de slagboom niet gezien doordat ik werd verblind.

Corrie en Piet zouden de Arlbergpas niet fietsen maar nemen in Langen de trein tot St. Anton am Arlberg, aan de andere kant van de pas. Ik ben van plan nergens op de route te smokkelen maar op eigen kracht de hele route naar Rome te fietsen.

Voor het station van Langen stop ik dan ook om te lunchen. Er moeten immers calorieën bijgetankt worden om deze pas te overwinnen. Ik zoek een plekje in de schaduw en eet mijn broodjes op. Terwijl ik daar zit raast het verkeer langs me heen inclusief zware vrachtwagens die ook de pas over moeten. Ik begin te twijfelen of het wel veilig is met die drukte de pas op te fietsen. Zou ik ook de trein nemen? Aan de overkant van de weg zie ik een brede hoge stoep. Aan een passant vraag ik of deze stoep doorloopt tot aan de pas. Hij zegt van ja en ik waag het erop.

Helaas eindigt de stoep bij het eerste viaduct. Gelukkig loopt er een onverhard pad, speciaal voor fietsers achter de tunnel om. Heel veilig en stil. Hier is geen verkeerslawaaï. Als ik uit de tunnel kom krijg ik eerst een afdaling van 13 % tot ik aan de voet kom van de zwaarste klim, een traject van meer dan 5 km waarvan 2,2 km 11%! Met zo'n zware bepakking is elke klim met dit stijgingspercentage een beproeving maar zeker hier. Met uiterste krachtsinspanning haal ik 5 km per uur. Met deze snelheid kan ik mijn stuur niet stil houden en ik zwalk dan ook zigzag over de weg. Ik ben in een verbeterd gevecht gewikkeld om als een koorddanser op de witte streep te blijven. Intussen razen auto's, bussen en vrachtwagens rakelings langs me heen. Ik heb grote spijt dat ik de trein niet heb genomen, Het is levensgevaarlijk, maar ik kan niet meer terug. In de verte zie ik reeds de gebouwen op de pas maar ze lijken niet dichterbij te komen. Ik moet zelfs even afstappen omdat ik bang ben dat mijn hart het begeeft. Als ik uitgehijgd ben en weer opstap moet ik eerst een stukje de berm in fietsen omdat de weg te steil is om op te starten. Ja, dit is de zwaarste klim ooit van mijn "fietscarrière".

Boven op de pas is een groot parkeerterrein met horeca. Hier staan veel bussen geparkeerd en er lopen veel dagjesmensen rond. Ik parkeer mijn fiets tussen busladingen toeristen met foute petjes, dikke buiken en lage kruizen. Sommigen kijken meewarig beurtelings naar mij en mijn fiets. Dom volk. Ze snappen het niet. Er is hier immers geen één fietser te zien, laat staan zo'n gek met zo'n bult rotzooi op zijn bagagedrager.

Met koppijn van de inspanning strijk ik neer op een bankje en neem een lekkere koude cola en een Magnum. Daarna vang ik de afdaling aan. Ik ben zo beneden en ik ben ook niet bang meer. Afdalend kan ik mijn stuur makkelijk recht houden. Het is heerlijk zo via de haarspeldbochten naar beneden te swingen. Het autoverkeer kan me geen kwaad meer doen want ik heb nu dezelfde snelheid als de auto's. Op het laatste deel van de afdaling kijk ik neer op de welbekende skiplaats St. Anton am Arlberg. Ik rijd onder een aantal in bedrijf zijnde skiliften door waarna ik via een lichte afdaling Pettneu bereik.

Op de camping in Pettneu krijg ik een plaatsje toegewezen op een trekkersveldje pal naast een idyllisch bergbeekje. Zodra ik het veldje op rijd zie ik een tentje en er zit een man onder een partytent. Het blijkt Harold Kunst, een 65 jarige Amsterdammer die direct na zijn pensionering een fietstocht maakt naar Verona. Uiteraard rijdt hij ook met Reitsma. In zijn werkzame leven is hij docent psychologie geweest aan de universiteit. Hij vertelt dat zijn zoons hem enkele dagen hebben vergezeld en dat hij zijn vrouw in Verona zal ontmoeten van waaruit zij straks samen fietstochten gaan maken. Hij trakteert mij op koffie en ik kan hem uit mijn provisitas nog een broodje aanbieden.

Terwijl ik mijn tentje opzet vraagt Harold of ik misschien Piet en Corrie heb ontmoet. Ja dat is toevallig. Vanmorgen stond ik nog met hen op de camping. Vandaag zullen ze hier niet komen omdat zij met de trein naar St. Anton zijn gereisd. Ze zullen nu wel verder op de route zitten. Als mijn tentje op staat vraag ik aan Harold of hij enkele foto's van mij maakt terwijl ik mijn kleren was in het kristalheldere beekje. Het is hier sprookjesachtig. Ik heb nog nooit zo'n mooi plekje op een camping gehad. Het kabbelende beekje vlak langs mijn tentje met het dorp en de kolossale bergen op de achtergrond. En niet te vergeten, prachtig weer.

Deze campinghouder heeft goed begrepen wat fiets- en wandelkampeerders nodig hebben. Er staan enkele banken op een beschut hoekje van het veldje en zelfs een partytent voor de nodige beschutting. Harold en ik koken daar ons potje eten. Ik heb soep, de noedels van Tan, en rijstevrij met krenten, mijn lievelingskostje. Zo, ik heb mijn buik vol.

's-Avonds ga ik met Harold naar het café van de camping. Daar ontmoeten wij Piet en Carla, een boerenechtpaar uit Noord-Holland, die hier 2 weken op de camping verblijven. Hun enige vakantie, meer zit er niet in met hun druk boerenbedrijf. Wij raken in een geanimeerd gesprek waarbij wij veelvuldig moeten lachen om de rechtlijnigheid van boer Piet. Harold is al naar bed als ik met Piet en Carla nog een pintje neem. Van dat kletsen krijg je een droge keel. Drie halve liters witbier vind ik echter wel genoeg.

Voordat ik naar bed ga bel ik Jacky nog. Ik vertelde haar over de zware en gevaarlijke etappe van vandaag. Ze maande me tot voorzichtigheid en wenste me verder veel plezier.

Veertiende dag, vrijdag 27 augustus, Pettneu-Nauders, 81 km.

Redelijk geslapen. Ik lag met mijn hoofd 1 meter van de bruisende beek af. Als het waterpeil zou zijn gestegen zou ik met tentje en al zijn weggespoeld. Gelukkig is het droog. Ik haal mijn bestelde broodjes op bij de receptie en ga lekker zitten ontbijten bij de picknicktafel. Harold is intussen vertrokken en ook een Duitse jongeman die gisteravond laat nog is aangekomen is al weg.

Vandaag staat er een lichte, korte etappe in het routeboek. Dit vanwege de zware etappe van gisteren en de etappe van morgen die over de Rechenpas gaat. Vanaf de start daal ik behoorlijk steil af langs de woest stromende rivier de Inn. Hier kan ik mijn fiets lekker laten gaan. Het schiet uiteraard goed op en soms ik moet ik krachtig bijremmen om niet een te hoge snelheid te bereiken. Waar ik in het verleden met deze "bakfiets" de 65 haalde houd ik het nu bij 50 km per uur voor gezien. Zou ik voorzichtiger zijn worden of juist banger?

Tot aan Landeck rijd ik door het Inntal over perfect geasfalteerde wegen met schitterend uitzicht over hoge bergen die als reuzen links en rechts op me afkomen. Om sommige toppen te kunnen zien moet ik mijn nek strekken. Het lijken soms torpedo's zo spits en hoog. De rivier is afwisselend smal en lief tot soms breed, wild en ruisend. Ik fiets bijna steeds op autovrije paden door het dal. Het is toch knap dat hier zowel de rivier, de autoweg, de spoorlijn en dus ook het fietspad door het dal worden geperst.

Na 40 km kom ik op etappeplaats Ried aan. Deze plaats ken ik omdat wij vroeger enkele keren in Fiss op wintersport zijn geweest. Het was dan altijd frappant om te zien dat we tot Ried geen spat sneeuw zagen en vanaf Ried via een groot aantal steile haarspeldbochten binnen een kwartier midden in de winter zaten te midden van dikke pakken sneeuw.

Helaas begint het net te regenen als ik langs de camping van Ried rijd. Ik besluit om eerst te gaan eten om daarna te beslissen of ik hier overnacht of dat ik doorrijd. Bij de ingang van de camping vind ik een bank tegen een zijgevel waar ik droog mijn broodjes opeet. De regenbui verandert in een wolkbreuk, inclusief onweer en windstoten. Na 1,5 uur schuilen begint het op te klaren en zie ik blauwe plekken aan de horizon in de richting van Italië. Het is nog vroeg en ik besluit om verder te fietsen.

Ik neem me voor in Nauders, net voor de Rechenpas te gaan kamperen. Hoewel het niet meer regent is de lucht door het zware onweer wel afgekoeld. Toch doe ik mijn jasje niet aan. Er ontstaan namelijk steeds meer gaten in de bewolking en zie meer blauwe lucht richting Italië. Restanten van de regen hangen in de vorm van spierwitte dotten van watten tegen de berghellingen aan.

Als ik aankom in Martina aan de Oostenrijks-Zwitserse grens blijkt dat het begin te zijn van de Rechenpas. Hier begint de klim van 6 km met een stijgingspercentage van 7 %. Dat valt me tegen. Ik dacht deze pas morgen te krijgen. Het blijkt dat na Nauders nog maar een klein stukje te klimmen is naar de Rechenpas maar dat het grootste deel van de klim hier aanvangt. Omdat deze klim nogal wat energie vergt moet ik eerst nog wat eten voordat ik er aan begin. Helaas is er in Martina geen horeca. In mijn etenstas heb ik geen brood meer. Ik peuzel daarom het laatste stukje worst en de laatste stukjes kaas op. Ook vind ik nog een paar druivensuikers. Ik hoop het hiermee tot Nauders vol te kunnen houden.

Als ik aan de klim begin kom ik meteen langs de Zwitserse douane. Twee grenswachten groeten me vriendelijk en ik mag natuurlijk doorrijden. Wat zou zo'n betrouwbaar uitzijnde Nederlandse fietser immers voor kwaad in de zin hebben. Wat gek eigenlijk, hoe lang is het geleden dat ik grenswachten heb gezien. Zwitserland is geen lid van de EU. Daar zijn grenscontroles immers al lang geleden afgeschaft.

Hoewel de klim lang niet zo zwaar is dan die van de Arlberpas heb ik er toch moeite mee. Dat komt waarschijnlijk omdat ik het zware klimwerk van de laatste dagen nog in de benen heb. Gelukkig is er bijna geen verkeer. Hoewel het dreigend is blijft het droog. Via het hoogste deel van de klim, de Norbertushöhe op 1454 meter bereik ik na een korte afdaling Nauders. Eerst ga ik inkopen doen in de supermarkt. Mijn mondvoorraad is op en vandaag wil ik zelf een potje koken. Ik koop spaghetti met de nodige ingrediënten en trakteer mezelf op een klein flesje wijn.

Als ik de supermarkt uitkom raak ik in gesprek met een aantal Nederlanders die op een terras flink aan de pils zitten. Ze hebben mijn fiets met bagage gezien en het bordje NL-Rome. Ze vragen honderduit en komen tot de conclusie dat ze liever aan de pap zitten dan met zo'n fiets naar Rome te rijden.

De camping is slechts 5 km verderop. Intussen zie ik de fietsbus met aanhanger voorbijrijden waarmee mindere fietsers de Rechenpas kunnen overbruggen. Ik zit goed en wel op de fiets als het onbedaarlijk begint te regenen. In de verte zie ik de gebouwen op de grens met Italië. Daar moet ik zijn maar het lijkt niet dichterbij te komen. Dit is toch weer een behoorlijke klim en ik ben niet meer vooruit te branden. Paniek maakt meester van me als het ook flink begint te onweren. Verdomme, Juist als ik bijna op mijn bestemming ben moet dit gebeuren. Schuilen is geen optie omdat er geen gebouwen zijn. Ik rijd helemaal door naar de grenspost zonder de camping te zien. Deze blijkt verscholen achter een tankstation waardoor ik een stukje terug moet rijden. Daar aangekomen heb ik helemaal geen zin meer om te kamperen. Ik ben doornat en heb het koud. Ik vraag bij de receptie of zij misschien accommodatie verhuren. Nee, helaas, en er zijn ook geen andere mogelijkheden in de nabijheid. Dan maar de camping.

In de stromende regen zet ik mijn tentje op. Daarna ga ik me douchen in de kelderruimte van het pompstation. De hele verdieping is ingericht als sanitairgebouw voor de camping. Het ziet er allemaal heel ruim, fris en gezellig uit. Er is zelfs een gastenkamer waar ik gebruik van kan maken. Ik ga naar binnen en er blijken 3 fietsers te zitten. Een man alleen die met zijn brandertje koffie aan het zetten is en een paartje dat net is aangekomen. Ik groet ze weer en vertrek te voet naar de grenspost waar een pizzeria is gevestigd. Het zit er bomvol en het ruikt heerlijk. Het is lekker warm en zit dan ook heerlijk bij te komen als ik mijn pizza fruit de Mer voorgeschoteld krijg. De pizza smaakt heerlijk en ook de wijn is goed.

Voor ik vertrek werk ik mijn dagboek nog bij. Ondertussen krijg ik sms-jes van Esther en Judith. Esther vind mij stoer en ze geeft aan goed in haar vel te zitten na haar scheiding van Jeroen. Ik beantwoord beide sms-jes en ga terug naar de camping. Ik wil nog even naar de gastenkamer van de camping maar als ik het licht aan doe zie ik het jonge paartje op de bank liggen. Zij schrikken wakker en ik verontschuldig me. Ik doe het licht weer uit en vertrek naar mijn zeiknatte tentje. Slim van die twee om daar lekker droog op de bank te gaan slapen in plaats van hun tentje op te zetten. In mijn tentje drapeer ik mijn natte spullen over mijn fietstassen zodat ze enigszins kunnen drogen. Ik doe wat extra kleding aan en kruip in mijn slaapzak.

Vijftiende dag, zaterdag 28 augustus, rustdag Nauders.

Ik heb het koud gehad vannacht. Ondanks dat ik al mijn kleren had aangedaan inclusief sokken, lange broek en fleece trui kon ik niet warm worden. Het regent nog steeds en ik heb geen zin om met dit weer te vertrekken. Daarom besluit ik een rustdag in te lassen. Dit is de eerste keer dat ik dat doe en ik denk dat ik het verdiend heb. De laatste dagen waren immers zwaar.

Nadat ik bij het pompstation broodjes heb gekocht ga ik naar de gastenkamer. Hier zet ik lekkere koffie en eet mijn broodjes op. Het regent nog steeds. Ik maak van de nood een deugd en doe mijn oordopjes in om naar mp3 muziek te luisteren. Ook bekijk ik alle foto's die ik tot nog toe heb gemaakt en verwijder de minder geslaagden. Ook bestudeer ik het routeboek voor de komende dagen.

Terwijl ik zo bezig ben komt de Nederlandse mevrouw binnen die hier samen met haar vriendin op de camping staat. Ze hebben een camper en reizen samen heel wat af. Ook gisteren heb ik haar al ontmoet op de vorige camping. Vanuit haar camper heeft ze mijn tentje in het zicht en de hele morgen geen beweging gezien. Omdat ze zich ongerust begint te maken is ze me gaan zoeken. Ze snapt er niets van dat ik helemaal alleen, in een tentje kamperend naar Rome fiets. Zeker met die regen heeft ze met me te doen. Verder vertelt ze dat zij hier wachten op ca. 15 campers van de camperclub die gezamenlijk de "Italiaanse merentocht" gaan maken. Inderdaad zou blijken dat in de loop van de dag de campers binnendruppelen en dat de mensen elkaar steeds hartelijk begroeten. Wie weet hoe vaak die lui al met elkaar op stap zijn geweest.

In de namiddag is het inmiddels helemaal droog en overwegend zonnig. Ik heb geen zin om de hele dag op de camping te blijven hangen en fiets daarom naar Nauders. Daar maak ik foto's van het kasteel en van mooie doorkijkjes in het centrum met huizen voorzien van volop bloeiende geraniums. Voordat ik op een terrasje neerstrijk doe ik nog wat boodschappen want morgen is het immers zondag.

Terug op de camping kook ik mijn spaghetti. Het weer blijft onstabiel. Hoewel overwegend zonnig valt er toch regen uit de spaarzaam aanwezige wolken. De spaghetti smaakt goed, maar toch mis ik iets. Wat blijkt: ik ben de gekochte Parmezaanse kaas helemaal vergeten. Dan eet ik dat morgen maar op bij de boterham.

Na het eten ga ik nog naar de gastenruimte. Ik hoor op de radio dat het weer beter gaat worden in Italië. Ik reken uit dat ik nog 1000 km moet rijden naar Rome. Dus morgen er weer tegenaan. Ik leer nog wat broodnodige teksten uit mijn boekje "Wat en hoe in het Italiaans", waarna ik naar bed ga. Welterusten.

Zestiende dag, zondag 29 augustus, Nauders-Meran, 92 km.

Om 3.30 uur wordt ik wakker van de kou. Ik doe alle kleren aan die ik heb maar ik kan niet meer slapen. Zelfs mijn neus is ijskoud. Al druk ik mijn neus in mijn kussen, ik krijg hem niet warm. Al rillend kruipt de tijd voorbij. Om 5.30 uur sta ik daarom al op. Het is nog pikdonker en de sterren staan te schitteren aan de hemel als ik in de gastenkamer begin aan mijn ontbijt. Helaas is het droog brood van eergisteren met de droge Parmezaanse kaas niet om te pruimen.

Als ik klaar ben met eten begint het al licht te worden. Voorzichtig breek ik mijn zeiknatte tentje op om de andere kampeers niet te storen. Om 8.00 uur sta ik volledig bepakkt klaar om te vertrekken. Ik kijk op de thermometer van mijn fietscomputer en het blijkt 2 graden boven nul te zijn. Geen wonder dat ik het vannacht zo koud had. Voor het eerst heb ik mijn lange fietsbroek aan, verder 2 onderhemden en een fietsjasje. Bovendien heb ik mijn waterdichte sokken aan.

Ik geniet met volle teugen van de gestage klim naar de Rehsenpas. Door de inspanning warm ik lekker op. Wanneer ik op het hoogste punt aankom, (op 1520 meter) ontvouwt zich voor mij een prachtig panorama. Links van me zie ik de langgerekte Rehsensee met azuurblauw water. Aan de horizon, aan het einde van het meer, staat de majestueuze Ortler met zijn 3905 meter hoogte en spierwit van de sneeuw te schitteren in de zon.

Terwijl ik afdaal langs het meer, met de wind in de rug, en de zon op kop voel ik me gelukkig. Dit is genieten, hier doe je het allemaal voor. Het is logisch dat de mevrouw van de camper niet begrijpt wat er voor lol aan is om zo'n fietstocht te maken. Zij zal vandaag wellicht in haar camper aan de andere kant van het meer rijden op de drukke weg waar zij met zweet in haar handen over de drukke en smalle autostrada moet laveren.

Het gloednieuwe strakke fietspad swingt als een rups op en af langs het meer. Ik heb het hele pad voor mezelf en zie geen enkele andere fietser op dit vroege uur. Ook is er geen enkele beweging op het water. De weinige bootjes liggen roerloos langs de kant. Ik kom ogen tekort om al dit moois te bekijken en wordt er zelfs emotioneel van, zo erg dat ik als een klein kind zit te janken op de fiets. De tranen biggelen over mijn wangen. Ik herken mezelf niet meer. Normaal ben ik helemaal niet zo emotioneel. Het zal de reactie wel zijn op de shit van regen en kou de afgelopen dagen.

De Rechsensee ontstond in 1950 door de aanleg van een stuwdam. Voor die tijd waren hier uitgestrekte alpenweiden met daarin twee kleine meren. Een groot deel van Rechsen en het hele dorp Graun is onder water verdwenen, alleen de veel gefotografeerde kerktoren steekt als een stomme aanklacht boven het water uit.

Op het einde van het meer komen mij de eerste fietsers tegemoet rijden. Zij rijden al met korte mouwen terwijl ik al mijn warme goed nog aan heb. Dat is te verklaren omdat zij in de klim zitten en ik nog steeds met minimale krachtsinspanning afdaal. Naarmate ik verder afdaal zie ik steeds meer sportieve Italianen. Het is immers zondag en prachtig weer en door de mooie fietspaden is het hier een walhalla voor fietsers. Naast veel fietsers zie ik wandelaars, trimmers en zelfs groepen langlaufers (op wieltjes). Van de fietsers valt op dat ze allemaal op sportieve race- of ATB fietsen rijden. Ook veel oude mensen rijden op zo'n sportief karretje en hebben moderne hippe kleding aan. Nee, hier zie je niemand op zo'n degelijke (electrische) fiets met een bontje op het zadel zoals bij ons.

Via een steile afdaling bereik ik Glurms. Het sfeervolle mini-stadje wordt nog helemaal omsloten door een stadsmuur met torens en poorten. Eigenlijk zou ik af moeten stappen om het stadje te bekijken, maar als ik de toerist ga uithangen kom ik nooit in Rome aan.

Intussen is het 10.30 uur geworden en ik begin het warm te krijgen. Het is nu 20 graden, dat betekent 18 graden meer dan 2,5 uur geleden! Ik zoek daarom een bankje op en doe al mijn warme kleren uit. Omdat ik alweer honger begin te krijgen eet ik hier gelijk mijn brood op. Het ontbijt van vanmorgen is immers al verteerd omdat ik zo vroeg op was. Voordat ik weer vertrek bel ik naar Jacky om te vertellen hoe mooi het hier allemaal is. Tijdens het gesprek komen de waterlanders weer. Ik vind het zo erg dat ze er niet bij is. Ze zou hier ook intens van hebben genoten, temeer omdat de omstandigheden hier zo ideaal zijn zoals het mooie weer en het gemakkelijke parkoers. Ik hoor van Jacky dat Antoinette en Thieu ook zo enthousiast zijn geworden over mijn verhalen dat ze volgend jaar hier ook willen komen fietsen.

Na Glurms daal ik trapsgewijs af via romantische burchten en ruïnes, eeuwenoude dorpskerkjes en uitgestrekte appelboomgaarden tegen een decor van hoge bergen. Dit gebied heet Vinschgau en is het droogste dal in de Oostalpen.

Na vanmorgen te zijn gestart op 1520 meter hoogte daal ik nu af naar 300 meter om in Meran uit te komen. Om in het centrum uit te komen is er pas een nieuw fietspad aangelegd met heuse genummerde haarspeldbochten. In de binnenbochten staan overdekte picknickbankjes opgesteld. Tel op het prachtige uitzicht van hieruit op de wild stromende Adige en een fietser kan zich niets mooiers voordtellen. Ik kom tot de conclusie nog nooit zo'n mooie fietstocht te hebben gemaakt dan vandaag.

Omdat ik vaak ben gestopt om foto's te maken kom ik pas om 16.00 uur op de camping aan, Dit ondanks de vroege start van vanmorgen. Op de camping ontmoet ik Harold weer, de psycholoog uit Amsterdam. Voordat ik mijn tentje opzet drinken we samen een bakje koffie en wisselen we informatie uit. Nadat ik mezelf heb geïnstalleerd kook ik mijn eigen potje eten.

Het is deze avond nog zwoel, zo'n 23 graden, als ik met de fiets naar het centrum rijd. Het is er gezellig druk en er wordt volop geflaneerd langs de boorden van de Adige die hier dwars door de stad loopt. De bruggen en de straten zijn gezellig verlicht en ook de terrassen zien er bekoorlijk uit. Ik strijk dan ook neer op een terras en bestel eerst een grote sorbet. Daarna pak ik nog een paar heerlijke glazen weizenbier. Het is hier niet goedkoop maar ik laat me toch maar verwennen. De laatste dagen heb ik immers weinig uitgegeven. De meeste campings kosten niet meer dan 10 Euro en ik heb verschillende keren mijn eigen potje gekookt. Op het terras herhaalt zich de dagelijkse ceremonie: dagboek bijwerken, foto's bekijken, sms-jes versturen en de route voor de volgende dag bestuderen.

Zeventiende dag, maandag 30 augustus, Meran- Kalterer see, 58 km.

Verdomme, vannacht weer regen. Ik hoopte nog zo met dit mooie Italiaanse weer van de regen af te zijn. Al het wasgoed dat ik op het tentje te drogen heb gelegd is nu helemaal zeiknat. Tijdens een korte droge periode fiets ik even naar het centrum en koop een lekker broodje bij de bakker en peuzel dit lekker op voor mijn tentje. Ik heb duidelijk verkeerd gecalculeerd. Ik dacht met het brood de hele dag te kunnen doen, maar het smaakt me zo goed dat ik nu alles al opeet. Dan straks maar terug naar de bakker.

Op het moment dat ik mijn tentje wil afbreken begint het opnieuw te regenen. Ik duik mijn tentje in en wacht de bui af. Om 10.30 uur is het droog en ga ik verder met inpakken. Ik ben net klaar voor vertrek als het echtpaar uit Mariaheide dat ik gisteren ontmoette me uitnodigt voor een bak koffie. Het zijn heel vriendelijke mensen die hevig geïnteresseerd zijn in mijn tocht en alles willen weten. Zelf zijn ze hier met de motor. Beiden hebben een BMW met motorinhoud van 1200 cc. Ook zij! Vriendelijk sla ik hun aanbod af. Het is al 11.00 uur. Ik moet weg, anders kom ik vanavond niet op mijn bestemming aan.

Ook vandaag fiets ik weer door het dal van de Adige. In de ijtijd heeft het ijs hier een breed dal met indrukwekkende, steile rotswanden uitgeslepen. Aan de voet ervan liggen heuvels met wijngaarden en talrijke dorpen, terwijl de vlakke dalbodem door een zee van appelbomen wordt ingenomen.

Voor de eerste keer op mijn tocht heb ik serieuze wind tegen. Chapeau, God van de wind, dat je me tot nu toe zo goed gezind bent geweest. In het begin is het kil, vooral als ik onder steile rotsen doorfiets waar de zon nog niet is opgekomen. Het lijkt dan wel of ik een ijskelder binnen rijd. Gaandeweg wordt het steeds warmer en de zon komt hoger zodat ik niet meer door de schaduw fiets.

Al na 15 km begint mijn maag te knorren en ik stop in een boomgaard om de apfelstrudel op te eten die ik vanmorgen bij de bakker heb gekocht. Ook werk ik nog een banaantje naar binnen voordat ik weer verder ga. Onderweg zie ik vele boeren die druk doende zijn met hun appeloogst. Dat betekent dat de appels nu op zijn rijp zijn. Ik pluk er dan ook een paar om mijn provisie voorraad aan te vullen. Ik kan kiezen tussen groene en rode. Ze zijn allebei even lekker.

Na 30 km is het tijd voor de echte lunch. Het leuke van mijn routeboek is dat er zelfs picknickbankjes in worden aangegeven. Ze worden alleen aangegeven als er weinig zijn of als ze bijzonder zijn. Dit bankje is heel mooi gesitueerd: pal tegenover een watermolen in de snel stromende Adige met een kolossale witte berg op de achtergrond. Als ik goed en wel zit te eten zie ik 3 bekenden aankomen: het Duits echtpaar met hun zoon die afgelopen nacht naast mij stonden op de camping. Zij hebben 8 jaar in Noord-Holland gewoond en spreken dan ook perfect Nederlands. Zij zijn op vakantie met een zelfgemaakte tweepersoons ligfiets, waarbij de twee stoelen naast elkaar gesitueerd zijn. Zowel de vader als de zoon zijn fanatieke technici. Pa heeft in Nederland gewerkt in de vliegtuigbouw en de zoon studeert aan de T.U. Als ik een foto maak van hun vehikel attendeert Pa mij op de achterkant. Hij haalt een zonnepaneel onder de fiets vandaan dat hij in vier delen uitklapt. Hij zegt hiermee een grote actieradius te hebben. Zij moeten immers mevrouw bij kunnen hebben die een solo elektrische fiets heeft.

Tijdens het eten kom ik met mevrouw te praten over het leven in Nederland. Zo zegt zij nooit te hebben kunnen wennen aan het slechte brood in Nederland. Te zacht en te klef en met korsten als elastiek. Ook vertelde ze dat de mensen moesten wennen aan de naam van hun zoon: Henricus. Oh, wat leuk, zo heet ik ook, zeg ik. Dat wil zeggen, dat is mijn doopnaam. Nee, zegt zij: Henricus is zijn roepnaam en ik stond erop dat hij zo ook werd genoemd. Na een uur lekker eten en kletsen nemen wij afscheid van elkaar en gaan elk onze eigen weg.

In Auer zijn twee campings, maar op 5 km van de route is een camping aan de Kalterer See waar Judith en Tan afgelopen zomer hebben gestaan. Omdat ik dat wil zien kies ik ervoor om daar naar toe te gaan. In Auer doe ik daarom eerst boodschappen bij de Spar. Het is nog vroeg, daarom wil ik ook vandaag mijn eigen potje koken. Ik koop spaghetti, spinazie, spekjes en roomkaas voor het gerecht. Daarnaast nog brood, beleg, pinda's, vruchtensap en fruit. Je begrijpt dat mijn al zware fiets nu helemaal afgeladen en loeizwaar is.

Het is een heel drukke camping. Met moeite vind ik een plekje op het trekkersveldje. Een waslijn hangt er al. Dus hang ik eerst mijn natte was van vanmorgen op. Met moeite maak ik mijn eten klaar op de twee brandertjes die dreigen uit te waaien daar de harde wind. Wat een geklooi toch eigenlijk, zo op de grond je eten klaarmaken en opeten. Door een onhandige beweging flikkert dan ook mijn bord spaghetti met spinazie over mijn broek heen. Ook dat nog. Straks dan maar weer wassen. Intussen komen mijn twee Duitse buurmeisjes terug van hun fietstochtje. Zij zijn een eindje verderop naar een strandje aan de Kalterer See geweest.

Na het eten ga ik naar het terras van de camping en neem een cappuccino en een weizenbier. Intussen bel ik Jacky, en leg meteen weer neer zodat ze terugbelt. Mobiel gebeld worden is immers aanmerkelijk goedkoper dan zelf bellen vanuit het Buitenland. Ze vertelt dat ze het druk heeft. Ze gaat bij veel mensen op visite en ze wordt ook regelmatig uitgenodigd om te komen eten. Het is slecht weer in Nederland. Reden temeer dat ze spijt heeft dan ze na de Bodensee niet met mij verder is gefietst. Ook sms ik naar Nelly en Tiny, die zijn met een huurauto op vakantie in Italië en wellicht zouden wij elkaar kunnen ontmoeten. Ik krijg een berichtje terug met de vraag wanneer ik in Florence kan zijn. Ik sms mijn reisschema terug en geef aan dat ik daar op 6 september kan zijn, mits ik geen tegenslag krijg. Vanaf dat moment stuur ik hen elke dag een sms-je om aan te geven waar ik ben en geef ik het aantal nog te fietsen dagen op.

Achttiende dag, dinsdag 31 augustus, Kalterer See-Rovereto, 80 km.

Toch weer koud vannacht. Om 4.00 uur doe ik alle warme kleren aan die ik heb maar ik slaap niet meer. Temeer omdat er een stevige wind staat die mijn tentje deed schudden. Vannacht is mijn fietsalarm ook nog afgegaan. Zou het de wind zijn geweest of waren de Tsjechen die naast mij staan aan mijn fiets aan het morrelen?

Als ik met mijn open fietstassen zit te ontbijten wordt het akelig donker. Ik zie dreigende wolken op me afkomen. Dat beloofd niet veel goeds. Gelukkig wijzigen de wolken van koers waardoor ik droog kan eten en mijn tentje kan afbreken. Om 9.00 uur ben ik op weg en moet eerst 6 km terug om op de route te komen

Vandaag staat de etappe naar Rovereto op het programma. Ik ken deze plaats. Enkele jaren geleden waren wij met de caravan onderweg naar Venetië om vandaar uit met de verboot naar Griekenland te gaan. Helaas, in Rovereto, ter hoogte van het Gardameer, kregen wij autopech. De motor bleek opgeblazen te zijn. De ANWB heeft ons toen een vervangende auto gebracht en onze auto is later in Rovereto opgehaald en naar huis gebracht. Wij zijn toen niet meer naar Griekenland gegaan maar hebben onze vakantie voortgezet in Italië.

Ook vandaag gaat de route vrijwel steeds over een fietspad langs de Adige. Er zijn slechts 30 hoogtemeters te overbruggen, ondanks het feit dat je constant hoge bergen om je heen ziet! Na Salum, waar ik het Duitse taalgebied verlaat, krijgen de dorpen en steden een duidelijk Italiaans karakter, al blijft er een noordelijke invloed in bouwstijl en keuken te bespeuren. Zo wordt de domtoren van Trento bekroond door een ui en staat op menige menukaart "pizza al speck".

Als ik eenmaal op het fietspad zit langs de Adige is de weg niet moeilijk te vinden. Ik kan volstaan met de fietsbordjes Trento te volgen. Het fietspad is soms links en dan weer rechts van de Adige. De bruggen die ik oversteek zijn veelal voorzien van prachtige bloeiende planten.

De snelweg door het dal vergezelt me continu. Soms is deze ver weg en soms dichtbij, maar ik ondervind weinig hinder van het verkeersgeluid. Ik zie de automobilisten met strakke koppen op die zeer smalle rijstroken rijden. De vangrails zien er overal roestig uit. Ik heb geen goede herinneringen aan deze autostrada. Toen we enkele jaren geleden met de caravan naar Rome gingen heb ik hier ook gereden. Het zweet stond toen in mijn handen bij het inhalen van vrachtwagens. Er was dan links en rechts niet veel meer dan een paar centimeter ruimte. Ik heb nu het geluk op deze mooie “fietsnelweg” te rijden. Lekker puh!

Soms rijd ik dicht onder de hoge witte kalksteenrotsen, met aan de andere kant van het dal brede wijngaarden en dorpjes. Sprookjesachtig! Intussen krijgen de wijngaarden de overhand boven de appelboomgaarden. Ik kom immers steeds zuidelijker. Wat voor de appels gold geldt ook voor de druiven. Het is oogsttijd en ze zijn helemaal rijp. Ik hoef geen enkele moeite te doen om ze te plukken. Al fietsend zou ik ze zo uit de lucht kunnen plukken.

Ook hier wordt veel door Italianen gefietst. Ik zie nogal wat gepensioneerden op hun lichte sportfietsen in hippe kleding. Ik veronderstel dat het hier in het weekend een drukte van jewelste is. In de loop van de dag kom ik door Trento. Hoewel dit een grote stad is rijd ik er vlot doorheen. De route staat goed aangegeven en ik blijf steeds langs de Adige.

Het schiet zo goed op dat ik overweeg om verder te rijden dan etappeplaats Rovereto. In plaats van op 80 kom ik dan wel op 120 km uit. Tussendoor is er geen camping. Als ik in Rovereto aankom loopt het fietspad door een mooi aangelegd park met een aantal kunstwerken in de vorm van metalen fietsers die in de beklimming, dan wel in de afdaling zitten. Ik maak hier een paar foto's van en ga op een bankje zitten. Ik twijfel of ik doorrijd of stop. Het is nog vroeg in de middag en behoorlijk warm. Het zweet drupt van mijn voorhoofd. Als ik doorrijd moet ik eerst gaan eten om die 40 km te overbruggen. Ik besluit toch om hier in Rovereto te overnachten. 40 km is toch wel ver met die warmte.

De jeugdherberg (Ostello) heb ik snel gevonden. Voor 19 Euro krijg ik een bed op een vierpersoonskamer inclusief ontbijt. Bij de receptie krijg ik een sleutel van een locker en een chipkaart waarmee ik toegang heb tot de kamer en waarmee ik ook het licht aan kan doen. Als ik de kamer binnenkom ligt er een Italiaanse 50 plusser op zijn bed. Hij zegt hier te zijn voor een korte vakantie. Als ik de gemeenschappelijke badkamer binnen ga liggen al zijn toiletpullen er. Ook zijn kamerjas en slippers bevinden zich in de badkamer. Asociaal. Is hij wel toerist? Hij lijkt me meer een maffiosi op de vlucht voor de carabinieri.

Na lekker te hebben gedoucht en mijn kleren te hebben gewassen ga ik naar het balkon. Ik hang mijn wasgoed op en geniet van het mooie uitzicht over de stad. Daarna ga ik naar de kantine van het hostel en eet mijn brood op onder het genot van 3 lekkere bekertjes koffie uit de automaat (á 0,50 Euro). Terug op mijn kamer doe ik een lekker tukje op bed. Half slapend hoor ik nog twee mannen de kamer binnenkomen die hier ook hun intrek nemen.

's-Avonds loop ik de stad in om te gaan eten. Eerst maak ik nog wat foto's met het mooie zachte avondlicht. In een fast food pizzeria neem ik een pizza met wijn voor 6,50 euro. De pizza smaakt heerlijk maar is aan de kleine kant. Daarom neem ik nog zo'n arrangement voor 6,50 Euro. Voldaan loop ik terug naar het hostel waar ik in de kantine een stel aantref die fanatiek een Tango aan het dansen zijn. Ik kijk mijn ogen uit als ik zoveel lenigheid en gratie zie. Als hun muziekje stopt buigen ze voor mij. Als dank krijgen ze van mij dan ook een daverend applaus. Ze vertellen dat ze meedoen aan danswedstrijden hier in de stad. Ik wens ze succes en ga naar bed.

Negentiende dag, woensdag 1 september, Rovereto-Verona, 82 km.

Vannacht heb ik goed geslapen, al waren er twee incidentjes: toen ik naar de WC moest stopte ik mijn kaartje in de gleuf bij de badkamer om het licht te ontsteken. Ik verwachtte alleen licht in de badkamer maar opeens stond de hele slaapkamer in het volle licht. Ondanks dat ik het meteen uitdeed begonnen de 3 mannen al onrustig te draaien in bed. Het tweede incident: hoewel ik het wekalarm van mijn mobieltje op 7.00 uur had gezet was ik al veel eerder uit bed. Net voor zevenen ging ik dan ook van de kamer af om te gaan eten. De 3 mannen sliepen nog. Goed en wel op de gang hoorde ik het alarm afgaan van mijn mobieltje in de locker. Ik haastte mij terug in de kamer, en zette het alarm af, ondertussen mezelf excuserend. De mannen zullen wel gedacht hebben: wat is die vliegende Hollander toch aan het spoken, laat ons toch rustig slapen.

In de eetzaal is het niet druk. Hoewel het ontbijt niet uitgebreid is eet ik toch lekker mijn buik vol. Ik neem 3 verse broodjes met zoetheid en lekkere Italiaanse koffie. Daarna nog een flinke bak cornflakes en een paar bekers melk. Via de lift sleep ik al mijn fietstassen naar de fietsenstalling en tuig mijn fiets op. Om 8.00 uur ben ik op weg. Het is mooi weer en ik heb er weer zin in vandaag.

Zodra ik goed en wel op weg ben wordt het brede dal steeds smaller en intiemer. Slechts hier en daar ligt een dorpje met rustieke huizen rond een oud kerkje, De eerste 30 km loopt de route nog grotendeels over fietspaden langs de Adige. Daarna kom ik in de provincie Verona, waar het fietspad nog in de planfase is.

Het wordt eentonig, maar ook vandaag geniet ik weer volop. De zon schijnt uitbundig, ik heb wind mee en het landschap is prachtig. Vele kilometers rijdt ik dwars door wijngaarden waar de boeren volop druiven aan het oogsten zijn.

Nadat het fietspad is opgehouden kom ik sinds lange tijd weer tussen het autoverkeer terecht. En dat heb ik geweten: Op een gegeven moment scheert een vrachtwagen met hoge snelheid langs mijn fietstassen. Lul! En dat terwijl de andere weghelpt helemaal vrij is; uitwijken had makkelijk gekund. Vanaf nu ben ik op mijn hoede voor die wegpiraten.

Ik houd pauze op een mooi plekje in de schaduw. Vlakbij is een bron waar je vers water kunt tappen. Ik zet hier een bakje koffie en eet lekker mijn brood op. Na de pauze kom ik op een traject waar een gloednieuw fietspad is aangelegd. Het eerste deel loopt door leuke dorpjes en daarna via haarspeldbochten dwars door een mooi bos. De klimmetjes zijn niet lang maar wel steil. De stijgings- en daalpercentages lopen op tot 10 %. Ik realiseer me dat dit de eerste serieuze beklimmingen zijn sinds een week. Na het bos loopt het fietspad langs een gloednieuw uitgegraven kanaal. Soms loopt het kanaal in een betonnen bak hoog boven het dal en is dan ook op hoge palen geconstrueerd. Vreemd is het dan ook als ik langs het kanaal fiets en pal onder me het diepe dal zie. Het fietspad is voorzien van een aantal hoge houten bruggen. Al fietsend kan ik net het hoogste punt bereiken. Op het bovenste punt zijn uitsparingen waar je kunt stoppen om van het uitzicht te kunnen genieten. De steile op- en afritten zijn voorzien van borden die waarschuwen voor een glad wegdek bij regen.

Op het einde van het fietspad ontmoet ik een stel uit Maasticht, Ben en Resia. Zij zijn ook met Reitsma onderweg naar Rome. Omdat zij de internetwijzigingen van de route van vandaag niet hebben kunnen zij hier de weg niet vinden. Ik rijd daarom voorop om hen de weg te wijzen. Al kletsend rijden wij zo gedrieën Florence binnen. Ben heeft op zijn stuur een filmcamera gemonteerd en daarnaast maakt hij al fietsende uit de hand ook nog foto's van de stad. Ondanks dat Reitsma hier niet duidelijk is vinden we met wat vragen toch snel de weg naar de camping. Vanaf de beroemde brug Ponte Pietra bereiken wij via een steile klim van 2 km de camping.

De kleine camping op de berghelling heeft piepkleine plaatsjes voor trekkers. Je kunt er ternauwernood je tentje kwijt maar het uitzicht is adembenemend. Je kunt hier prachtig de stad overzien. Ter beschutting staan wij onder een dak van druiven. Hier kom ik 3 oude bekenden tegen: Harold uit Amsterdam en Piet en Corrie uit Gestel. Uiteraard hebben we ook hier weer informatie uitgewisseld hoe het ons de afgelopen dagen is vergaan. Ook komen wij in gesprek met een leuk Zwitsers stel dat met de fiets onderweg in naar Kroatië. Zij zijn jaloers op onze mooie routeboeken, zij hebben alleen landkaarten en moeten de route zelf uitzoeken.

Hoewel het een heel gezellige kleinschalige camping is met goede voorzieningen voor trekkers zoals terrassen met kookgelegenheid etc. is het sanitair dramatisch. Er zijn alleen Franse Wc's en de douches zijn heel krap en je kunt er niets droog in ophangen. Op een van de terrassen kook ik mijn potje waarna ik de stad in ga. Via een reeks steile trappen bereik ik de oever van de Adige. Ik steek de Ponte Pietra over en strijk neer op het een gezellig terras. Ik bestel een halve liter bier en het wordt geserveerd met een bakje pinda's en een bakje zoutjes!. Het lijkt een dure tent maar dat valt reuze mee. Na de menukaart te hebben bekeken bestel ik er ook nog een pizza bij. Ook het Zwitsers stel van de camping schuift aan en we hebben een geanimeerd gesprek.

Als ik het terras verlaat is het al donker en ik heb geen zin meer om de stad rond te struinen, Daarom maak ik nog maar een klein ommetje voordat ik naar de camping ga. Hierbij kom ik langs de Dom waar zojuist de mis is afgelopen. In de kerk zijn nog veel kerkgangers aanwezig waaronder veel zusters en geestelijken. Ook klinkt het orgel nog uitbundig. Ik kom helemaal in de stemming terwijl ik het prachtige interieur bewonder.

Op de weg terug naar de camping ga ik op de stadsmuur zitten met het schitterende uitzicht over de stad. De lucht is helder en de stad beneden is prachtig verlicht. Het wemelt hier van de vrijende paartjes. Het is nog zwoel en ik besluit hier ook even te blijven. Intussen bel ik Jacky om de laatste ervaringen uit te wisselen. Onze gesprekken worden eentonig: ik zeg dat ik met volle teugen geniet van al dit moois, het lekkere eten, de leuke contacten en het goede weer. Ik herhaal dat ik steeds meer spijt heb dat ze na de Bodensee niet met me verder is gegaan. Het is tot nu toe immers weinig klimwerk en de temperaturen zijn zeer fietswaardig. Ik beloof haar dan ook om het samen nog eens over te doen.

Twintigste dag, donderdag 2 september, Verona-Montagnana, 65 km.

Ik haal mijn bestelde broodjes op bij de receptie en eet ze op bij Harold op het terras. Hij blijft hier in Verona waar hij op zijn vrouw wacht. Zij gaan samen van hieruit fietstochten maken. Terwijl ik zit te eten vetrekken Piet en Corrie al weer. Ik zou ze vandaag weer tegenkomen.

Als ik om 10.00 uur wil vertrekken kom ik tot de conclusie dat het niet lukt. Het pad naar de uitgang van de camping is zo steil dat ik met mijn zware fiets en op mijn fietsschoenen steeds wegglijd over de gladde stenen. Gelukkig ziet een jongeman mij stuntelen en duwt me naar boven. Het blijkt een Nederlander en ook een fanatiek fietser. Met hem klets ik ook nog 10 minuten voordat ik echt vertrek.

In Verona ben ik al snel de weg kwijt. Aan een Italiaan op een avondse fiets vraag ik de weg. Hij is zo vriendelijk om mij voor te gaan en de stad uit te loodsen. Als wij zo langs elkaar fietsen blijkt niet alleen zijn fiets aftands maar hij zelf ook. Hij is broodmager, heeft slechte tanden en heeft een grijsgrauw gezicht. Hij moet zeker een roker zijn. Zodra ik op de goede weg zit bedank ik hem met een high five.

Het vlakke boerenland waarin zelfs een aantal kanalen lopen geeft me het gevoel in Nederland te zijn. Maar behalve het vlakke land is alles Italiaans: het mooie weer, de dorpskerken met hun slanke torens en voorgevels bekroond met heiligenbeelden. De boerderijen zijn soms tot ruïnes vervallen. Hoewel de Adige nog door dit gebied stroomt heeft het landschap toch al de kenmerken van de Powlakte.

Ook in dit gebied zijn er weer veel appelboomgaarden. De boeren zijn volop aan het oogsten. Tractoren met aanhangers vol appels rijden af en aan. Ik krijg zin in een appel maar de boomgaarden zijn steeds omzoomd door sloten zodat ik er niet bij kan. Ik stop dan ook bij een oogsttafereeltje: een grote boerenkar waar de boer met zijn familie volle manden appels in gooien. Ik roep naar de boer gelijktijdig met mijn handen een bol vormend. De boer begrijpt het, zoekt de mooiste appel uit de kar en gooit hem over de sloot naar me toe. Ik bedank hem door mijn duim op te steken. Ik rijd verder en eet meteen de appel op. Nog nooit heeft een appel me zo goed gesmaakt.

Omdat het vlak is schiet ik goed op. Ik heb echter wel wind tegen. Geluk is dan weer dat ik daardoor lekker afkoel. “Zo heb elk nadeel zijn voordeel”.

Als ik ergens een dijkje op rijd moet ik schuin-links naar beneden volgens de route. Ik beland op een diep uitgesleten geitenpaadje waarbij ik met mijn trappers de grond raak. Dat kan toch niet de bedoeling zijn. Toch rijd ik door, want met Reitsma weet je het maar nooit. Uiteindelijk loopt het pad dood op een slagboom. Dan maar weer terug. Na bestudering van de situatie had ik het tweede pad schuin-links moeten hebben. Ik maak een foto van de situatie om deze naar Hans Reitsma te mailen.

In een dorpje stop ik bij een groenteboer en neem een vitaminestoot: ik koop 2 grote nectarines en 3 bananen. Prijs 1,82 Euro. Buiten eet ik de nectarines meteen op en de bananen doe ik in mijn stuurtas. Even later fiets ik over een stil dijkje langs het water. Hier stop ik om op een bankje onder een boom mijn brood op te eten. Het landschap is hier niet spectaculair maar de stilte is indrukwekkend.

Op 10 km voor etappeplaats Montagnana kom ik Piet en Corrie tegen. Zij staan te kijken naar een reusachtige combine die maïs aan het oogsten is. Zij zegt een boerendochter te zijn en geïnteresseerd is in alles wat met landbouw te maken heeft. Samen rijden we naar de camping. Het blijkt geen echte camping maar een hostel waar we onze tent in de tuin mogen zetten. Later komen Ben en Resia uit Maastricht ook nog aan. Zij nemen een kamer in het hostel.

Vlakbij is een Aldi waar ik mijn boodschappen doe. Ik koop alle ingrediënten om spaghetti te maken. Ik zoek een halve fles wijn maar ze hebben alleen maar hele. Ook goed. Wat ik over heb lusten Piet en Corrie wel. Op een bankje in de tuin van het hostel koken Corrie en ik onze maaltijd. Zij maakt ook een pastagerecht en we wisselen groente uit. Ik krijg van haar courgette en zij van mij sjalotjes. Zij hebben ook een fles wijn en ik proef eerst hun wijn.

Op het moment als wij zitten te eten komen 2 fietsers aanrijden. zij blijken uit Haarlem te komen en zijn met hun racefiets van Rome onderweg naar huis. Zij rijden ook met Reitsma. Vandaag hebben zij 165 km gefietst! Ze hebben dan ook minimale bagage en overnachten alleen in hostels of pensions. Een van de mannen heeft een Tomtom bij zich. Die gebruiken ze om de weg terug te vinden als ze verdwaald zijn. Slim!

Na het eten ga ik per fiets de stad in. Eerst rijd ik langs de stadsmuur die over de volle lengte voorzien is van tribunes. In het weekend vind hier de palio plaats. Een evenement waarbij te paard langs de stadsmuur wordt gereden. Het stadje is geheel omsloten door de indrukwekkende middeleeuwse stadsmuur met maar liefst 24 torens en vier stadspoorten waarvan er twee versterkt zijn met een kasteel. Ook binnen de stadsmuren ziet het er middeleeuws uit. De straten zijn prachtig verlicht met mooie lantaarns en de pleinen zijn omzoomd met gebouwen in fraaie pasteltinten.

Het is nog gezellig druk op deze zwoele avond. De terrassen zitten vol en er wordt volop geflaneerd. Als ik op het terras van een pizzeria zit te eten wordt ik weer emotioneel. Het is hier zo mooi en ik voel me hier zo thuis maar ik kan het niet met Jacky delen. Het is niet zozeer dat ik heimwee heb maar ik vind het zielig dat ze dit niet mee kan maken.

Terug op de camping drink ik met Corrie de laatste wijn op. Ik vertel haar over de moeite die ik heb dat Jacky er niet bij is. Als een heuse maatschappelijk werker ontfermt ze zich over mij en raadt me aan mijn plezier niet te laten overschaduwen door het gemis van Jacky. Als ik goed en wel in bed lig hoor ik het geluid van trommels en fluiten. Waarschijnlijk zijn ze aan het oefenen voor de palio van dit weekend.

Eenentwintigste dag, vrijdag 3 september, Montagnana-Ferrara, 80 km.

Ik heb goed geslapen. Aan het luchtbed begin ik steeds beter te wennen. Ik kan al bijna hele nachten doorslapen. Ook heb ik helemaal geen pijntjes. Zelfs de pijn in mijn heup blijft gelukkig achterwege. Ik voel tijdens deze tocht helemaal niets van mijn artrose. Lopen en staan doe ik immers weinig. De fietsbeweging blijkt een heel goed medicijn. Volgende maand krijg ik een nieuwe heup. De exacte datum krijg ik nog te horen.

In het hostel kook ik water voor de koffie met mijn brandertje. Een van de hostelgasten doet dat met de aanwezige waterkoker. Wat stom. dat had ik ook kunnen doen.

Om 9.00 uur sta ik klaar voor het vertrek. Corrie en Piet, en Ben en Resia zijn dan al weg. Ik rijd door de prachtige stadspoorten een warme dag tegemoet. Er staat een lekker windje en ik ben goed gehumeurd. Vandaag strekt mijn route zich uit van de Adige tot aan de Po. Het vlakke gebied met zijn landerijen en waterlopen heet Polésine.

Op het moment dat ik de weg kwijt ben kom ik Ben en Resia tegen. Zij zijn ook verdwaald. Daarom vragen wij de weg aan een hupvaardige familie. Met wilde armgebaren en met zijn allen door elkaar roepend wijzen zij ons de weg. Onze kennis van de Italiaanse taal is immers nog gebrekkig. Wij rijden een tijdje samen op terwijl Ben naast mij fietst en honderduit vertelt. Zo heeft hij eens zijn bekken op veel plaatsen gebroken en heeft hij een vol jaar niets kunnen doen dan alleen op zijn rug liggen. Verder heeft hij ook veel verstand van fietsen. Hij is specialist wielen spaken. Toch moet je opletten, zo met zijn drieën. Omdat je met dat geklets niet zo geconcentreerd bent op het verkeer kunnen er gevaarlijke situaties ontstaan. Bij de eerste stop besluiten we dan ook ieder onze eigen weg te gaan. Ieder heeft immers zijn eigen tempo en manier van fietsen. We komen elkaar heus nog wel weer tegen.

Ik betrap mezelf erop dat als ik het naar mijn zin heb op de fiets ik steeds een Italiaans liedje begin te zingen: Perole, perole, perole. Dit is het enige woord van het liedje dat ik ken maar het klinkt wel lekker. Op het moment dat ik zo zit te genieten scheurt een vrachtwagen met hoge snelheid rakelings langs me heen. Ik schrik me kapot en mijn hart doet van bonke-bonke bonk. Weer zo'n maffioso. Een enkeling daargelaten, maar de meeste Italianen hebben geen enkel respect voor fietsers. In tegenstelling tot de Duitsers die omzichtig en met lage snelheid fietsers passeren rijden ze hier allemaal heel snel voorbij en kijken nauwelijks uit.

Zag ik gisteren nog grote (here)boerderijen en kasteelachtige boerenbedrijven, vandaag in de Povlakte is het armoedig. De huizen en boerderijtjes zien er hier allemaal onverzorgd en vervelend uit. Zou dit gebied nu naar de rivier de Po zijn genoemd of komt het omdat het er hier zo (Po)ver uit ziet?

Als ik in het centrum van het gezellige stadje Badia Polésine over de kinderkopjes fiets hoor ik ineens mijn naam roepen. Ben ik nu al populair in Italië? Als ik opkijk blijken het Piet en Corrie te zijn die op een terrasje aan de koffie zitten. Ik stop en maak een praatje met hen. Ze vragen me ook op het terras maar ik sla de uitnodiging af. Ik volg liever mijn eigen ritme. Op de kaart heb ik een kapelletje gezien waar ik wil gaan pauzeren. Het duurt nogal even voordat ik er ben. Ondertussen moet ik plassen. Dat ga ik dan eerst maar eens doen. Bij het kapelletje zal het wellicht niet kunnen.

Helaas is er geen bankje bij het kapelletje. Daarom ga ik op het stoepje zitten voor de ingang en ik begin mijn brood op te eten dat ik gisteren bij de Aldi heb gekocht. Ook dit brood is niet te vreten. Als ik zo zit te balen van het slechte brood hoor ik weer mijn naam. Hoewel Piet en Corrie achter het kapelletje doorrijden kunnen ze nog net mijn benen zie die vanaf het stoepje langgerekt op straat liggen. We babbelen even maar zij rijden snel verder. Het weer gaat omslaan. Er komen zwarte wolken opzetten. Als ik uitgegeten ben komt een man uit het huisje tegenover mij en vraagt waar ik vandaan kom en waar ik naar toe ga. Hij vindt het heel interessant en biedt mij spontaan aan om op de terugweg te kamperen in zijn caravan die op het erf staat. Ik sla de uitnodiging vriendelijk af omdat ik vanuit Rome met het vliegtuig naar huis ga. Als ik opstap zegt hij "El tiempo cambio", Verrek, dat is ook Spaans! Het betekent: We krijgen ander weer.

Na een tijdje kom ik Piet en Corrie weer tegen. Ze zitten op een bankje hun vers gekochte broodjes op te eten. Ik stop even maar het begint gelijk te regenen. Recht voor me uit zie ik blauwe lucht. Als ik even flink doorrijd kan ik de bui voor zijn. Hoe hard ik ook fiets, het blijft maar druppelen. Ergo, ook de bliksem zit me als de donder op de hielen. Ik blijf juist op de grens te zitten van het goede en slechte weer. Hoewel het ineens flink afkoelt hoef ik nog net geen regenjasje aan. Daarvoor regent het niet hard genoeg. Dat kan ik een hele tijd vol houden totdat ik op 5 km voor Ferrara wordt overvallen door een heuse hagelbui. Ik doe snel mijn regenjas aan en rijd als een speer naar de camping in Ferrara.

Goed en wel op de camping is het weer droog. Ik heb honger. Voordat ik mijn tentje opzet wil ik eerst wat eten. Op het terras staan drank- en snoepautomaten. Met wat kleingeld scoor ik 2 koppen cappuccino en 2 chocolade repen. Ik voel de energie weer terug stromen in mijn lichaam.

Als ik mijn tentje aan het opzetten ben komen Piet en Corrie er ook aan. Zij hebben geschuld voor de regen. Voordat ik met de fiets naar de stad ga wordt ik door Corrie getrakteerd op koffie. Dit zal (voorlopig?) de laatste keer zijn dat ik hen zie. Vanuit Ferrara gaan zij de alternatieve route naar Rome volgen via Ravenna en Assisi. Deze route is 50 km korter dan de hoofdroute via Toscane die ik ga volgen. Bovendien hoeven zij dan maar half zo veel te klimmen als ik.

In een zwoele avond fiets ik langs de eeuwenoude stadswallen naar het centrum van Ferrara. Ook deze plaats heeft een gezellig centrum met mooi verlichte straten en pleinen. Op straat is het nog levendig en de terrassen zitten vol. Eerst ga ik bij de bakker een brood kopen. Het brood van de Aldi flikker ik morgen wel weg. Daarna zoek ik een terrasje op van een pizzeria. Ik bestel een pizza met tomaten en mazzarella. Heerlijk. Als toetje neem ik tiramisou.

Ik moet op tijd terug zijn op de camping want de poort sluit om 10.00 uur. Als ik aanrijd is het nog steeds zwoel. En dan te weten dat het thuis nog steeds slecht weer is. Wat bof ik toch! Ik fiets in mijn bloesje op mijn gemak het oude centrum uit en via de stadswallen ga ik terug naar de camping

Tweentwintigste dag, zaterdag 4 september, Ferrara-Idice, 77 km.

Vanmorgen heb ik me verslapen. Mijn alarm stond op 7.00 uur maar ging niet af. Bij nader inzien stond de wekker af op zaterdag en zondag.

Voor ik vertrek neem ik afscheid van Piet en Corrie. Wellicht kom ik ze weer tegen in Rome. Doordat ik niet goed gecentreerd ben rijd ik in het centrum al verkeerd. Terugrijden naar de plaats waar je nog goed zat levert altijd het beste resultaat op. Je verliest wel wat tijd maar je zit dan tenminste weer op de goede route.

Na Ferrara volg ik een tijd lang de bochtige loop van de Po Morte di Primaro, een dode arm van de Po. Naast akkerbouw is er ook volop fruitteelt en wijnbouw. In de verte zie ik de Appenijnen al opdoemen. Dat is het gebergte dat de begrenzing vormt van de Povlakte en Toscane.

In het begin rijd ik noodgedwongen op een drukke weg. Ook hier zijn weer veel hufterige Italianen. Ik schrik me telkens lam als er weer zo'n maffiafiguur rakelings langs mijn fietstassen rijdt. Het respect van die lui voor een zotte Nederlander op weg naar Rome is ver te zoeken. Gelukkig sla ik na enige tijd een landweggetje in. Het grote genieten komt langzaam weer terug.

Na de armoedige omgeving van gisteren is dit deel van de Povlakte duidelijk welvarender. De huizen en de tuinen zijn mooier en de wegen beter. Ook de landerijen liggen er niet zo uitgedroogd bij als gisteren. Overal om me heen zie ik boeren fruit plukken; appels, peren en pruimen. Ik krijg zin in een van die mooie blozende peren die mij steeds verliefd aankijken. Helaas kan ik er niet bij omdat de boomgaarden omgeven zijn door sloten. Veel later zie ik mijn kans schoon als ik via een ondiepe greppel bij een perenboom kan komen. Als een dief in de nacht pluk ik 2 grote peren. Schichtig kijk ik om me heen als ik ze in mijn fietstasje doe. Overal hoor ik geronk van tractoren. Stel je voor dat z'n boer me achterna komt. Voorlopig durf ik geen peer te eten. Het stikt hier van de perenboeren en het is niet te zien van welke boer ik de peren heb gejat.

Na een tijdje haal ik de peer tevoorschijn en eet hem op. Helaas is hij nog niet rijp. Thuis laten wij peren ook altijd in de zon liggen tot ze zacht zijn. Ik eet de peer dan ook als appel. Dus niet met sap langs mijn kin maar met geluid van het breken van het vruchtvlees.

In deze omgeving zie je geen enkele toerist. Er is dan ook geen bankje te bekennen. Ik ga daarom aan de rand van een dijk onder een boom zitten eten. Het is hier heerlijk stil. Ik kijk uit over een groot veld, met een voor mij onbekend gewas. Ik maak er een foto van om later na te vragen wat het is. Zou het misschien kouskous zijn?

In de namiddag wordt het echt warm. Mijn thermometer geeft 33 graden aan in de zon. Gelukkig is het niet druk meer op de weg. Die maf(fia)kezen hebben allemaal siësta en laten mij nu gelukkig met rust. Traditioneel maak ik een colastop in de namiddag op warme dagen. Op 10 km van het eindpunt bestel ik dan ook een grote cola van 40 cl, Die ik in een teug leeg drink. Ook eet ik nog een puddingbroodje op dat ik nog in mijn tas heb. Ik bestel nog een tweede glas cola waarna ik mijn calorieën voldoende heb aangevuld. Als ik weer aanrijd zie ik dat veel landerijen worden besproeid met water uit de Po!!

Als ik op de camping aankom hebben Ben en Resia uit Maastricht hun tentje al opgezet. Als ik daar ook aan begin wordt ik lek gestoken door de muggen. Zou het komen doordat ik zo bezweten ben? Ik ga me daarom eerst douchen. Als ik schoon terug kom en het werk voortzet blijven de muggen even hard steken. Heel irritant en pijnlijk. Ik doe daarom een lange broek en sokken aan. En dan bij 30 graden! Als ik klaar ben met mezelf installeren ben ik weer zeiknat van de zweet. Ik pak daarom mijn fiets en rijd rustig naar het dorp om inkopen te doen. In de supermarkt is het lekker koel. Ik koop een lekkere biefstuk, erwtjes, brood, beleg, fruit en vruchtensap.

Terug op de camping kook ik rijst met erwtjes en biefstuk. Het smaakt me heerlijk. Helaas blijven de muggen steken, en wel in mijn armen en mijn gezicht en zelfs in mijn ogen. Ik heb het nog nooit zo erg meegemaakt.

Na de afwas ga ik naar het terras. Hier pak ik twee kleppen bier terwijl ik mijn verslag bijwerk. Ook sms ik naar Nelly en Tiny dat ik op schema zit om hen in Florence te ontmoeten.

Ik ga vroeg naar bed. Morgen wacht een etappe met 1350 hoogtemeters door de Apennijnen, (vroeger noemden we dat op de aardrijkskundeles de apeknijnen). Bovendien wordt het morgen ook weer warm. Ik zet mijn wekker op 6.00 uur. Welterusten.

Driewintigste dag, zondag 5 september, Idice-Monte di Fó, 68 km.

Om 6.00 uur sta ik op vanwege de verwachte warmte. Ik ben al vroeg op weg als ik twijfel over de goede route. Op dat moment zie ik een groepje wielrenners zich verzamelen voor hun zondagse ritje (zeg maar de plaatselijke FTC rosmalen). Ik zeg dat ik de weg kwijt ben. Waar moet je dan naar toe? Naar Rome zeg ik. Helemaal naar Rome op die fiets? Ja zeg ik, en ik kom uit Nederland, wijzend naar het schildje op mijn fiets. Terwijl ze mij complimenteren wijzen ze mij de weg. Ondertussen komen er steeds meer fietsers bij. Ze hebben allemaal smetteloos witte clubkleding aan en zijn zeer goed gesoigneerd. Het zijn eigenlijk allemaal mooie Mario's (Chippolini voor de ingewijden)

Als ik weer goed en wel op weg ben komen ze me achterop gereden. Ik laat ze allemaal voorbijgaan en pik aan bij de laatste zonder dat iemand het blijkbaar merkt. Hier is het nog bijna vlak tot licht vals plat. Normaal heb ik een snelheid tussen 20-25 km. Nu volg ik de club met 30 km per uur. Dat gaat lang goed, ik begin wel flink te hijgen. Na een tijdje kijken die gasten om en zeggen tegen elkaar: verrek die gek zit nog steeds achter ons (in het Italiaans dan natuurlijk). Als we een steile brug op gaan moet ik afhaken.

Behalve deze groep zijn er op deze zondagmorgen nog veel meer fietsers op de weg, zowel individuen als groepjes. Als zij mij voorbijrijden hoor ik steeds de verwonderde kreet "Olanda-Roma". Ze hebben immers het bordje gezien dat op mijn spatbord zit. Vaak gaat dan het duimpje omhoog of ze maken met duim en wijsvinger een rondje dat zoveel betekent als "pico bello".

Telkens als ik een groepje ontmoet probeer ik ze bij te houden. Vooral als er vrouwelijk schoon bij zit. Sommigen zien er wel heel appetijtelijk uit met hun ranke dameskontjes in hun fietsbroeken. Ik realiseer mij dat ik al 3 weken fiets zonder vrouw aan mijn zijde. Zou ik daarom zo tuk zijn op die wielrensters? Toch stop ik ermee om te proberen die wielrenners bij te houden. Ik heb vandaag immers nog veel hoogtemeters te gaan en wil in het begin niet al mijn kruit verschieten. Bovendien is het gevaarlijk om met mijn zwabberende fiets pal achter een groep te rijden.

Onverwacht slaat de route een zijdal in. Ineens zijn de fietsers verdwenen en zit ik alleen in de klim. Ik zit nu midden in de Apennijnen. Het landschap van dit middelgebergte wordt gevormd door vriendelijke ronde vormen, veel groen en heerlijke vergezichten. In de verte zie ik een mooi dorpje liggen boven op een berg. Daar moet ik naar toe. Inmiddels is het zo steil geworden dat mijn snelheid daalt naar 5 km per uur. Toch is het genieten. Er is geen verkeer op de weg en ik kijk een prachtig dal in met verscheidene kleuren groen, zoals van de bekende Toscaanse cipressen. Ook het heerlijke weer werkt stemmingverhogend. Automatisch begin ik weer te zingen: parole, parole, parole.

Als ik halverwege de klim ben passeren mij twee oude wielrenners. 100 Meter verder stoppen ze en keren ze om. Als ze dichtbij komen zie ik pas echt hoe oud ze zijn. De jongste schat ik op 80 jaar maar de oudste moet minstens 110 zijn! Ze hebben mijn bordje NL-Rome gezien en komen me vertellen dat dit helemaal niet de weg is naar Rome. Ik moet weer helemaal naar beneden en dan, en dan... Ik laat hen mijn routeboek zien en probeer duidelijk te maken dat Reitsma zijn fietsers door het mooiste en rustigste landschap laat fietsen. Op de kaart wijs ik de plaatsjes aan die op mijn route liggen. Ja, zeggen ze, als je het zo bekijkt kun je ook in Rome komen. Zij rijden weer verder ondertussen mij veel succes wensend.

Naarmate de dag vordert zie en hoor ik steeds meer motoren. Het is hier een eldorado voor motorliefhebbers uit de grote steden die hier op zondag hun rondjes komen rijden. Zij hangen dan ook met hun blitse motoren en in hun leren motorpakken met ingebouwde "rugzak" plat in de bochten. Dat laatste werd mij bijna fataal. Op een van de toppen stop ik om even uit te rusten. Bij gebrek aan een bankje ga ik op de hoge stoep zitten in de binnenbocht. Ik zit goed en wel als er weer zo'n Valentino (Rossi voor de ingewijden) de bocht uit komt zeilen met zijn knie op de grond en bijna over mijn benen rijdt.

Op een bankje bij een uitzichtplaats eet ik mijn boterham op. Ik kijk recht het dal in. Ik moet nog 30 km vandaag. Motoren rijden steeds af en aan. Ik zie geen enkele fietser. Waarschijnlijk vinden ze het op deze hoogte te steil en fietsen ze door de lagere dalen.

Na de pauze kom ik Ben en Resia tegen. Zij staan bij een bron hun bidons te vullen. Dat doe ik ook. Ik rijd samen met hen op. Het is immers niet zo ver meer naar Monte di Fó. Ik heb veel bewondering voor Resia. Ook op deze steile klim houdt ze zich kranig. Hoewel ik een tijdje hun tempo aanhoudt begint het me toch te vervelen. Zeker nu het op weg naar de Passo della Raticosa op 968 meter steeds steiler wordt. Resia rijdt tergend langzaam naar boven. Ik rijd haar in een redelijk tempoverschil voorbij. Bovenop de pas ben ik ook kapot en stop daarom op het parkeerterrein voor het horecabedrijf. Hier staan wel 50 motoren en ik ben de enige op de fiets. Ik neem een groot glas cola en ga op een beschut plekje zitten. Als ik naar al die motorrijders zit te kijken moet ik bekennen wel sympathie voor hen te hebben. Die mensen hebben ook hun passie zoals ik die ook heb. Ja, Italiaanse motorrijders hebben bij mij meer krediet dan hun autorijdende landgenoten. Er staat inmiddels een koude wind. Ik verwacht Ben en Resia ook op dit terras maar ik zie ze niet.

Als ik weer weg rijd regent het licht. Omdat het ook koud is in de afdaling doe ik mijn regenjasje aan. Na ook nog de Pasaso di Futa op 902 meter te zijn gepasseerd kom ik aan op de camping. Hier zijn Ben en Resia inmiddels ook aangekomen. Zij hebben hier een huisje gehuurd.

De plaats voor mijn tentje bestaat uit enkele vierkante meters scherpe gravel. Geen sprietje gras. Om te voorkomen dat mijn luchtbed lek raakt leg ik de vuilniszakken die ik als reserve bij me heb onder mijn luchtbed. Het sanitairgebouw is prachtig. Elk toilet heeft een elektrische bril die bij elke beweging een pufje parfum verspreid. Ook staat er een bidet naast elke WC. De camping is verder voorzien van een mooi zwembad en een gezellig restaurant annex kampwinkel. Ik voel me meteen thuis.

Om 4.00 uur ben ik klaar met mijn dagelijkse klusjes en doe in tukje in mijn tent. Om 6.00 uur ga ik naar het restaurant waar ik Ben en Resia tref. Het restaurant is nog niet open maar we kunnen wel alvast wat drinken. Zij vertellen dat zij 3 dagen in Florence zullen blijven. Wij wisselen adressen uit omdat wij elkaar waarschijnlijk niet meer zien.

In het restaurant worden wij vriendelijk bediend door de bejaarde campingshoudster. Het eten smaakt goed en datzelfde geldt voor de drank. Ik bestel broodjes voor morgen en ga naar mijn tentje. Van Tiny krijg ik een sms-je over onze ontmoeting in Florence. Ik sms terug dat ik morgen in Florence aankom en hen zal doorgeven wanneer ik klaar sta om opgehaald te worden. We gaan dan gezamenlijk eten in Florence. Ik zie er naar uit om hen te ontmoeten. Gezellig.

Vierentwintigste dag, maandag 6 september, Monte di F6-Florence, 73 km.

Vandaag ben ik gewoon om 7.00 uur opgestaan. Het is nog maar 54 km naar Florence en heb 530 hoogtemeters te overbruggen. Helaas, al snel raak ik in het stadje St. Piero a Sieve de weg kwijt. Ik vraag aan 3 mensen de weg, maar zij sturen me elk een andere kant op. Op het moment dat ik voorlopig dan maar de borden Florence volg, blijkt ik op een drukke weg te zitten die parallel loopt met mijn route. Ik rijd terug en vraag voor de vierde keer de weg. De man wijst mij de goede route en eindelijk zit ik goed. Helaas rijd ik 6 km om en loop een uur vertraging op.

De weg voert mij meteen door het bekende Toscaanse landschap, met zijn cypressen, olijfbomen, wijngaarden, verspreide villa's en ronde bergtoppen. Terwijl ik volop geniet van het magnifieke uitzicht wordt de weg steeds steiler. Als klap op de vuurpijl krijg ik een beklimming van 8 km met stijgingspercentages tot 10 % voor mijn kiezen. Voor ik hier aan begin eet ik eerst een banaantje voor de broodnodige calorieën. Voordat ik goed en wel boven ben heb ik alweer honger. Als ik over de top ben zie ik geen geschikte picknickplaats. Daarom rijd ik maar een olijfboomgaard in en ga op een omgevallen boom zitten eten.

Gelukkig is het niet druk op dit traject. Toch presteert menige mafioso het om me de stuipen op het lijf te jagen met zijn roekeloze rijgedrag. Op grote delen van het traject heb ik geen uitzicht omdat de weg omzoomd is met dichte begroeiing. Als ik uiteindelijk bij het dal van Florence uitkom heb ik een adembenemend uitzicht over de stad. Ik stop om foto's te maken. Het is nog 10 km afdalen naar de stad. Helaas kan ik mijn fiets niet lekker laten "gaan". Het asfalt is slecht en het zit vol gaten en scheuren. Ik moet daarom steeds uitwijken waardoor ik gevaarlijk midden op de weg kom te rijden met claxonnerende Italianen tot gevolg. Als Florence inderdaad zo'n rijke stad is begrijp ik niet waarom de wegen hier niet opnieuw worden geasfalteerd.

Camping "Michelangelo" heb ik snel gevonden. Het ligt heel mooi gesitueerd hoog aan de oever van de Arno die met grote bochten midden door de stad stroomt. Vanaf de camping heb je een prachtig uitzicht over de stad. Ik zet mijn tentje op in een hoek van de camping met olijfbomen die op kleine terrasjes staan. De plaatsen zijn net groot genoeg om een tentje op te zetten. Het is gezellig druk en in deze hoek wemelt het dan ook van de fel gekleurde tentjes.

Ik bel naar Tiny en Nelly dat ik aangekomen ben. Op dat moment zitten ze te eten in een restaurant beneden in de stad. We spreken af dat ze over 1,5 uur hier zijn om mij op te halen. 1,5 Uur lijkt lang, maar ik heb die tijd hard nodig om mijn tent op te zetten, fiets af te tuigen en mezelf te wassen. Iets te laat kom ik dan ook bij de receptie aan waar zij al op mij staan te wachten. Er volgt een hartelijke begroeting. Door mijn gehaast en het warme vochtige weer begin ik te zweten als een paard. Ik stel voor om eerst even op het terras van de camping iets te drinken. Zij vertellen hun ervaringen van hun vakantie. Zij zijn met het vliegtuig naar Verona gekomen en hebben daar een auto gehuurd. Zij hebben vele plaatsen aangedaan, onder andere Het gebied van Rimini aan de oostkust. Ook hebben ze de voetbalwedstrijd San Marino-Nederland gezien. Ze vertelden dat het daar heel gezellige was en dat Ruud van Nistelrooy, de neef van Tiny, ook heeft meegespeeld.

Nadat ik mijn pittoreske “pitch” aan hun heb laten zien lopen we naar de stad. Al snel komen we aan bij Piazza Michelangelo. Hier hebben we een prachtig uitzicht over de stad. Midden op het plein staat het beeld “David” van Michelangelo. Na een ijsje te hebben gekocht dalen we via een lange trap af naar de stad. We gaan eerst naar hun hotel en drinken een pilsje op het gezellige, met bloemen omzoomde terras van hun hotel.

Als we honger krijgen lopen we via de beroemde Ponte Vecchio de stad in. Daarna komen we aan bij de Dom. Ondanks het weinige licht op dit uur zijn de foto's die ik maak van de Dom goed gelukt. De afwisseling van wit en zwart marmer komt heel mooi uit. Voor het eerst tijdens deze fietstocht krijg ik pijn in mijn heup. Ik heb immers lange tijd niet meer zo ver gelopen. We kiezen dan ook een gezellig terrasje uit vlak onder de Dom om te gaan eten. De maaltijden die worden voorgeschoteld smaken heerlijk. Nelly zegt zelfs niet eerder zo lekker te hebben gegeten in deze vakantie. (ik had spaghetti en wij hadden allemaal het toetje tiramisou).

Terug bij het hotel geef ik hun mijn routeboek deel 2 om dit mee naar huis te nemen. Vanaf Florence staat de route immers beschreven in deel 3. Het scheelt ook weer 3 ons bagage! In ruil hiervoor krijg ik van Tiny de krant. Hierna volgt een hartelijk afscheid en we wensen elkaar nog een heel fijne vakantie.

Als ik via de steile trap terugloop naar de camping moet ik halverwege stoppen. Vanwege de pijn in mijn heup moet ik even rusten. Bovendien zweet ik me kapot. Ondanks dit late uur is het nog heel zwoel op straat. Terug op Piazza Michelangelo is het nog een drukte van belang. De trappen zitten vol met vrijende paartjes die in de zevende hemel zijn met zulk een mooi uitzicht over de verlichte stad. Ik besluit een coasje te nemen en er ook bij te gaan zitten. Zodra ik door het zwoele windje afgekoeld ben ga ik naar de camping en duik in bed. Ik zet geen wekker. Morgen heb ik een rustdag gepland. Dat heb ik wel verdiend na die zware klimdagen. Bovendien krijg ik het in de komende week ook in Toscane flink voor mijn kiezen. Welterusten.

Vijfentwintigste dag, dinsdag 7 september, Rustdag Florence.

Ondanks het feit dat ik vandaag een rustdag neem sta ik toch om 7.00 uur op. Ik moet naar de wc en heb geen zin daarna terug te kruipen in bed. Het kampwinkeltje heeft op dit vroege uur nog geen brood. Wel koop ik een liter melk. Ik heb nog 2 broodjes van gisteren, Terwijl ik zit te eten zie ik donkere wolken boven de bergen waar ik gisteren vandaan ben gekomen. Later zou blijken dat het hier in Toscane vaak voorkomt dat het in de bergen bewolkt is terwijl het in de dalen stralend weer is.

Ik ben van plan het vandaag rustig aan te doen. Daarom ga ik eerst naar het terras van de camping voor een cappuccino met wat lekkers. Het is al druk, vooral met backpackers die met hun laptops via Wifi hier zitten te internetten. Ik heb mijn routeboek deel 3 meegenomen om dit eens goed te bestuderen. Van Florence naar Rome blijkt nog 387 km te zijn en het aantal hoogtemeters 5430! Als ik het routeboek volg zijn het nog 6 etappes. Ze variëren sterk in lengte, afhankelijk van de aanwezigheid van campings. Morgen staat Florence-Siena op het programma met een lengte van 71 km en 1145 hoogtemeters. Ik verheug me er al op om door het prachtige Toscaanse landschap te fietsen.

Op het terras schrijf ik ook nog mijn verslag van gisteren. Ik blijk mijn schriftje al bijna volgepend te hebben. Geen wonder dat mijn pen inmiddels leeg is. Omdat ik toch nog boodschappen moet doen besluit ik om op de fiets naar de stad te gaan, dan kan ik gelijk een pen kopen. Als eerste stop ik bij een klein winkeltje maar daar hebben ze bijna niets. Ik heb nogal wat nodig omdat mijn proviand bijna op is. Bovendien wil ik vandaag zelf mijn eten koken. Ik heb al de halve stad doorkruist als ik op een plein een grote Coöp zie. Binnen is het een gekkenhuis. Het lijkt wel of ze alles gratis weggeven. De Italianen rijden met volle karren door de supermarkt. Ze hebben er van alles. Vooral de versafdelingen zijn een lust voor het oog. Zowel de vlees- als de visafdeling hebben hun waren prachtig uitgesteld. Ook zie ik de bakkerij volop in bedrijf. Veel medewerkers met hun witte kapjes op zijn bezig vers brood en pizza's te bakken.

Als ik eindelijk alles wat ik nodig heb bij elkaar heb gescharreld sta ik natuurlijk weer voor de verkeerde kassa. Er zijn er 22 maar die waar ik voor sta blijkt voor mensen met speciale klantenkaarten. Dan maar weer in de rij voor een andere kassa. Als ik buiten kom staat mijn fiets er gelukkig nog. Het blijft link in zo'n grote stad. Het is maar goed dat ik hem naast 2 sloten met het alarm heb beveiligd. Ik laat hem dan toch met een geruster hart alleen achter. Als ik mijn fietstassen volaad vind ik dat ik goede zaken heb gedaan. Voor 16 Euro heb ik brood, beleg, veel fruit, wijn en alle ingrediënten om spaghetti te maken.

Terug op de camping vervang ik eerst mijn remblokjes. Met de oude zal ik Rome niet kunnen halen. Bovendien scheelt het ook weer gewicht als ik de oude weggooi. Ook smeer ik mijn ketting en smeer mijn lederen stuur in met ledervet. De fiets is ook heel vies nadat ik de eerste dagen in Duitsland door de modder heb gereden. Hoewel ik er nu tijd voor zou hebben heb ik geen zin om hem schoon te maken.

Inmiddels is het behoorlijk warm geworden en ga ik terug naar het terras voor een paar flinke glazen bier. Hier zittend op het terras met het prachtige uitzicht over de stad schrijf ik de rest van mijn verslag. Ook sms ik naar Jacky en zij bericht me terug en wenst mij verder veel plezier. Zelf gaat ze vandaag bij Henk en Mien eten. Gelukkig heeft ze het ook goed naar de zin. Ze kan zich goed alleen vermaken en de familie is groot. Ze is dan ook weinig thuis.

Voor mijn tentje maak ik mijn spaghetti klaar. Het smaakt voortreffelijk en vormt tevens een goede bodem van koolhydraten voor de zware dag van morgen. Na het eten ga ik nog een keer naar het terras voor een bakje koffie en ik kijk naar CL voetbal op een groot scherm. Om 10.30 uur ga ik naar bed. Ik zet de wekker op 6.00 uur. Welterusten.

Zesentwintigste dag, woensdag 8 september, Florence-Siena, 80 km.

Ondanks de herrie van de naburige disco heb ik goed geslapen. Wel blijft het lastig als ik 's-nachts moet plassen. Op deze camping is de wc nogal ver verwijderd van mijn tentje. Bovendien loopt het pad er naar toe via een steile helling. Dus niet zo comfortabel om daar met je slaperige kop op je slippertjes naar toe te lopen. Op sommige campings is er wel eens gelegenheid om achter een boompje te pissen maar hier kan dat niet. De camping staat vol tenten en overal is volop verlichting.

Om 6.40 uur wordt ik wakker. De wekker bleek niet afgelopen te zijn om 6.00 uur. Zeker niet goed afgesteld. Ondanks dat ben ik snel weg. Om 9.00 uur zit ik al op de fiets. Het is nu al drukkend.

De etappe van vandaag is de eerste van een reeks zeer heuvelachtige, maar landschappelijk erg mooie etappes. Voorbij Florence begint het echte Toscane, met zijn feest van kleuren: zilverachtige groene olijfbomen, frisgroene wijngaarden, roerloze, bijna zwarte cipressen, maar ook veldjes vuurrode klaprozen, vrolijke gele brem en okerkleurige villa's. De Chianti, die zich uitstrekt tussen Florence en Siena, is een van de populairste gebieden van Toscane. Makelaars doen hier al decennia goede zaken: In 10 jaar tijd wisselde hier 70 % van het onroerend goed van eigenaar. Ook Koningin Beatrix heeft hier een optrekje, en wel in de omgeving van Tavarnelle Val di Pesa. Ook voor wijnliefhebbers is de Chianti een waar Mekka. Talrijk zijn dan ook de gelegenheden waar men wijn kan proeven en kopen.

Al snel zit ik in een zware klim. Langzamerhand krijg ik te maken met heuse Italiaanse temperaturen. Het kwik stijgt naar 30 graden en ik zweet me dan ook kapot. Het is niet voor niets dat ik elke dag mijn kleren was. Sommige fietsers zie ik wel eens 's-avonds op het terras zitten te meuren in de broek die ze de hele dag aan hebben gehad. Bah!

Als ik om me heen kijk zie ik boven de bergtoppen dikke bewolking. Zo erg zelfs dat ik geen kleurverschil meer zie tussen de bergen en de lucht. Hoewel het in het dal nog zonnig is hoor ik het in de verte toch al rommelen. Ondanks dat de weg zigzag door het landschap loopt blijf ik wonderwel buiten de invloed van het onweer. Als ik maar stevig doorrijd kan ik wellicht Wodan voorblijven. Dat is me tot nog toe vaak gelukt.

Na een lange klim is het tijd voor de lunch. Ik heb honger maar zie geen geschikte picknickplaats. Uiteindelijk besluit ik om op een paar grote stenen te gaan zitten die langs een parkeerhaventje staan. Ik heb hier een mooi uitzicht maar onweer dreigt. Ik waag het erop en pak mijn eten uit. Als ik goed en wel zit te eten stopt er een vrachtwagen. Op de laadbak staat een machine. De chauffeur groet me vriendelijk en draait de hydraulische poten van de vrachtwagen uit. Ik denk dat hij hier die machine moet lossen. Als hij klaar is met de poten wijst hij naar de twee grote betonblokken van elk 1000 kg waar ik op zit. Ik begriep hem en doe mijn duim omhoog om aan te geven dat ik lekker zit. Maar wat blijkt, hij moet hier niets lossen maar moet die twee betonblokken meenemen. Het zal toch niet waar zijn, zeg ik tegen hem. Ben ik al 2.000 km op weg naar Rome en dan zou jij net op dit moment die blokken nodig hebben. De man blijft vriendelijk maar is onvermurwbaar. Als een geslagen hond pak ik mijn boeltje op en ga verder al liggend in het gras verder lunchen. Op het moment dat ik net één broodje en één bakje koffie op heb begint het ook nog te regenen. Ik heb ineens geen zin meer in eten en flikker alles in mijn fietstas en rijd verder.

Ik zit weer goed en wel op de fiets als mijn telefoon over gaat. Het blijkt de assistente te zijn van dokter Schoen, mijn orthooped. Zij wil de datum doorgeven waarop ik mijn nieuwe heup krijg. Als ik vertel dat ik in Toscane zit en op weg ben naar Rome houdt ze het kort: 5 oktober is de operatie en op 27 september een informatiemiddag. Dat komt mooi uit. Ik ben dan ruimschoots thuis en kan van tevoren nog wat klusjes doen.

Op het moment dat ik in een zware klim zit van 10 % begint het keihard te regenen en te onweren. Ik stop en doe mijn regenjasje aan. Ik realiseer me dat ik in de val zit. Ik zit in een niemandsland. Terug gaan is geen optie en de volgende plaats, Castellana in Chiantie is nog 4 km! Met een snelheid van 5 km per uur schiet dat uiteraard niet op. Er zit niets anders op dan stug door te rijden en zo snel mogelijk een schuilplaats te vinden. Hier rijd ik dan in die pikzwarte lucht, de wind scheert met vlagen over het land, het water stroomt als een riviertje over de weg en de donder en de bliksem zijn niet van de lucht. Je kunt begrijpen dat ik bang ben. Ik herinner me de woorden van Jacky: “je gaat niet fietsen als het onweert, levensgevaarlijk”. Ja, ik wil wel schuilen, maar waar? Ik zie geen enkel bouwsel en er is ook helemaal geen verkeer op de weg. In een bocht zie ik opeens een vrachtwagen onder de bomen staan. Ik ben zo wanhopig dat ik er naar toe rijd. De bestuurder zit naast de bestuurdersstoel. Ik klop op de cabine en de man wenkt dat ik binnen mag. Ik neem plaats achter het stuur en stel me voor. Hij heet Paulo. Mooie Italiaanse naam zeg ik. Op dat moment wordt hij gebeld. Verrek, hij spreekt helemaal geen Italiaans, maar welke taal dan? Als het gesprek beëindigd is vraag ik: Geen Italiaan? Nee, zegt hij, Roemeen! Vanaf dat moment ontstaat er een Babylonische spraakverwarring. Hoewel hij Internationaal chauffeur is spreekt hij geen enkele vreemde taal.

Inmiddels heeft hij uit mijn handen en voetentaal begrepen dat ik wil schuilen voor het onweer en dat het gevaarlijk is op de fiets. Hij maakt mij duidelijk dat ik rustig kan blijven zitten. Hij moet toch eten en het is tijd voor zijn verplichte rusttijd. Als hij aan zijn toetje begint, een kolossale gele meloen presenteert hij mij ook een stuk. Heerlijk sappig en zoet. Of ik nog een stuk wil? Jazeker. Het sap loopt langs mijn kin als ik zijn halve meloen op eet. Dat geeft niets want ik ben toch al zeiknat. Intussen is de hele cabine aangeslagen van mijn zweet. Bij gebrek aan goede onderwerpen begin ik maar over zijn truck. Het is een Iveco van 17 jaar oud, heeft 650.000 km gereden en is totaal afgeschreven. Het dashboard hangt met plakband aan elkaar.

Bij gebrek aan conversatie wil ik zo snel mogelijk die truck uit. Het enige waarop hij reageerde was toen ik zei dat ik Nicolae en Elena Ceausescu nog gefusilleerd heb zien worden. Onder protest van de Roemeen, van hem mag ik gerust blijven zitten, stap ik uit zodra het niet meer dondert. Als ik buiten sta regent het nog keihard en is het koud. Ik stap vlug terug in de cabine en wacht nog een kwartier tot het droog is. Wij nemen hartelijk afscheid van elkaar en ik rijd verder.

Met die kou en die nattigheid ben ik niet van plan vannacht te gaan kamperen. Onderweg naar Castellina in Chianti kijk ik in mijn routeboek of daar kamers te huur zijn. Inderdaad, er zijn twee mogelijkheden maar ze behoren tot de op één na hoogste prijsklasse. Ondertussen zie ik het heel snel opklaren. De lucht trekt helemaal open en ik zie zelfs de zon weer. Ik besluit daarom om volgens plan naar Siena door te rijden.

Op een van de laatste klimmen naar Siena wordt ik voorbijgereden door een groep mooie Mario's in clubtenue. Zij groeten me hartelijk en wensen me succes (ja, het bordje NL-Roma doet nog steeds wonderen). Opvallend overigens dat zij hier fietsen. Al dagen heb ik bijna geen fietsers gezien, en nu ineens zo'n grote groep op woensdagmiddag!

Na een pittige klim bereik ik de camping van Siena. In tegenstelling tot andere steden heb ik hier geen uitzicht over de stad. Het centrum is ook niet dichtbij. Voor de liefhebbers stopt er een bus bij de camping die naar het centrum rijdt. Ik maak er geen gebruik van. Ik wil immers niet de toerist uithangen maar ben op reis naar Rome. Gelukkig heb ik een aantal jaren geleden Siena al gezien toen we op een naburige camping stonden met onze caravan.

Via een scherpe afdaling vind ik een plek naast het zwembad. De camping is matig bezet en doet ook niet zo gezellig aan. De plaatsen zijn ruim maar er groeit geen gras. Bovendien is de bodem doorweekt van de vele regen die ook hier is gevallen. Als ik mijn tentje heb opgezet ga ik me douchen. De wasruimte is spick en span. Op mijn slippers vol modder laat ik dan ook een spoor van geelgrijze voetstappen na. Helaas zie ik geen trekker om de zaak schoon te maken. Pech dan, het zal nog wel viezer worden met die klei.

Om 18.00 uur ga ik naar het restaurant. Helaas is die pas open om 19.00 uur. Wel kan ik op het terras alvast iets drinken. Ik pak een lekkere pils terwijl ik mijn verslag bijwerk. Ondertussen krijg ik een sms-je van Piet en Corrie uit Gestel. Ik bericht hen terug dat ik inmiddels in Siena ben. In het restaurant ben ik aanvankelijk de enige klant maar al snel is de hele zaak vol. De inrichting is smaakvol en ook het eten is smaakvol. Ik neem een lekkere pizza met tomaten en mazzarella. Als toetje krijg ik lekkere amandelkoekjes met likeur. Wat gek eigenlijk: ik zit hier alleen aan een tafeltje in een vol restaurant maar ik voel me totaal niet eenzaam. 's- Avonds in een restaurant kom ik altijd helemaal tot rust. Ik heb genoeg aan mijn routeboek, mijn aantekenschrift en mijn telefoon waarvan ik de gemaakte foto's bekijk.

Terug in mijn tentje bel ik nog naar Henk van de Laar. Ik feliciteer hem met zijn 65^e verjaardag en hij vraagt van alles over mijn reis. Ik vertel hem enthousiast wat ik vandaag heb meegemaakt met die twee grote keien die onder mijn kont uitgehaald werden terwijl ik zat te eten. Ook vertel ik hem over de zware onweersbui en het schuilen bij de Roemeen. Als ik nog een keer mijn tentje uit ga voor de wc kom ik met mijn burens aan de praat. Ik dacht dat het Fransen waren omdat hun auto een Frans nummerbord heeft. Het zijn echter Nederlanders die naar de Dordogne zijn geëmigreerd. Hij excuseert zich dat hij alles heeft gehoord van mijn gesprek met Henk. Ik moet lachen, inderdaad, zo'n tentje isoleert mijn stemgeluid niet.

Als ik ga slapen realiseer ik me dat ik langzamerhand naar huis wil hoewel Hans Reitsma nog enkele mooie etappes voor mij in petto heeft. Ik begin moe te worden. Gelukkig staat er morgen een etappe van slechts 23 km op het programma. Ik hoef mijn wekker niet te zetten.

Zevenentwintigste dag, donderdag 9 september, Siena-Casciano, 35 km.

Ik stap uit mijn tentje en kom gelijk aan de praat met mijn Nederlands-Franse buurman. Hij vertelt dat hij gisteren wel 2 uur naar een camping heeft gezocht. In de veronderstelling dat de campings in Italië even dik gezaaid zijn als in Frankrijk heeft hij geen campinggids bij zich. De camping waar we nu op staan vind hij niks en ook veel te duur. Daarom geef ik hem mijn routeboek om wat campings te selecteren. Ik vertel hem dat ik vanavond kampeer in Casciano di Murlo, 23km verderop. Deze camping wordt gewaardeerd met twee boompjes en twee vogeltjes hetgeen zoveel betekent als schaduwrijk en rustig. Bovendien staat omschreven dat de camping een prachtig uitzicht heeft. Dat klinkt het echtpaar als muziek in de oren. Wellicht zien we elkaar vanavond daar terug.

Vandaag is een korte overgangsetappe van 23 km. Morgen krijg ik immers weer 1235 hoogtemeters te overbruggen. Het afwisselende landschap van gisteren maakt vandaag plaats voor een heel ander landschap. Ik fiets dan langs de rand van de Crete, een wonderlijk, naakt landschap, waarin de welhaast erotische rondingen van moeder aarde goed zichtbaar zijn.

Omdat de camping in Siena buiten de route ligt moet ik eerst de juiste weg terug vinden. Omdat ik de routebeschrijving in omgekeerde volgorde moet teruglezen kom ik in de war. Zeker omdat er zoveel rotondes staan beschreven. Het gevolg is dat ik wel 10 km teveel rijd om de juiste rotonde te vinden van waaruit ik de stad kan verlaten. Het is overigens geen wonder dat ik wel eens verkeerd rijd. Het blijft moeilijk om gelijktijdig veilig door het drukke verkeer te fietsen, je routebeschrijving te lezen en de juiste kilometers op je fietscomputer af te lezen.

Als ik eindelijk buiten de bebouwde kom ben gaat de weg snel omhoog. Ik rijd door een dor maar mooi glooiend landschap. Je kunt zien dat het hier weinig regent. De kleur bruin van het droge land heeft hier de overhand.

Midden in een klim wordt ik voorbijgereden door een oude man op een mountainbike. Terwijl hij hijgend passeert roept hij tot tweemaal toe: seventy five years, seventy five years! Hieraan zie je maar weer hoe universeel de trots van de oudere fietser is.

Volgens het routeboek is op de top van de laatste klim een picknickbank. Over de klim doe ik een uur en ik maak dan ook dankbaar gebruik van deze plaats om te eten. Van hieraf heb ik een prachtig uitzicht over het dal. Daar beneden moet ergens de camping zijn.

Als ik in het gezellige dorpje Casciano de Murlo aankom moet ik me nog tot het uiterste inspannen om via een pittige klim de camping te bereiken. Logisch, de camping heeft een mooi uitzicht. Dat kan alleen maar als die hooggelegen is. Het is een gezellige terrassencamping met veel olijfbomen. Bovendien heeft het een schitterend groot zwembad met een terras daar weer boven zodat je hier volop van het prachtige uitzicht kunt genieten. Nog voordat ik mijn tentje heb opgezet duik ik het terras op en bestel een grote pils. Ik heb zelf nog pinda's in mijn fietstasje en zo zit ik daar lekker te genieten in de zon. Bij mijn tweede pils krijg ik nog een grote bak chips van de ober. Ik neem me voor straks nog even lekker te gaan zwemmen.

Ik had me voorgenomen vandaag te koken maar de kleine kampwinkel heeft daar te weinig assortiment voor. Ik bestel daarom alleen maar broodjes voor morgen. Juist nadat ik mijn tentje heb opgezet begint het te regenen. Ik neem daarom een douche en was mijn kleren. Inmiddels is het flink afgekoeld en het plan om te zwemmen laat ik varen. De lucht is nu gevuld met wolken in alle kleuren: van wit tot grijs en zwart. In de verte rommelt het al. Als het begint te regenen duik ik in mijn tentje. Ik kan nog een tukje doen van 1,5 uur voordat het restaurant open gaat. Op het moment dat ik net wegdommel schrik ik me een ongeluk door een oorverdovende knal. Het begint hevig te onweren en de flitsen en de knallen zijn niet van de lucht. Ook regent en waait het keihard. Gelukkig blijft mijn tentje van binnen droog. Ik weet eigenlijk niet of ik hier veilig ben maar ik blijf in elk geval droog.

Als het onweer over is ga ik naar het restaurant. Op het moment dat ik aan een tafeltje wilde gaan zitten wordt ik door een echtpaar gevraagd bij hun aan tafel te komen zitten. Ja graag. Zeg ik. Het blijken ook twee fietsfanaten te zijn. Vandaag hebben zij ook een mooie tocht hier in de omgeving gemaakt. Als ik het over mijn Rome reis heb beginnen zijn ogen te twinkelen. Hij is zelf ook eens naar Rome gefietst maar niet met Reitsma maar met "concurrent" Paul Benjaminse. Sterker, hij heeft voor hem grote delen van de route verkend en beschreven.

Na lekker te hebben gegeten neem ik afscheid van het echtpaar. Ook krijg en beantwoord ik nog een sms-je van Judith. Ik probeer ik Jacky te bellen maar ze neemt niet op. Ze zal wel weer de hort op zijn.

Achtentwintigste dag, vrijdag 10 september, Casciano-Casteldelpiano, 67 km.

Op de camping staan enkele mobilhomes die niet verhuurd zijn. Ze zijn voorzien van een terras met tafel en stoelen. In plaats van op de grond voor mijn tentje te zitten kraak ik zo'n mobilhome om te ontbijten. Ja, bij ons thuis zeggen ze altijd: "wie arm is moet slim zijn". In de winkel heb ik verse panini gekocht en lekkere ham en kaas. Ik zit dan ook te genieten van mijn heerlijke ontbijt.

Als ik mijn tentje aan het afbreken ben krijg ik bezoek van de Nederlandse Fransman van gisteren. Hij bedankt me voor de goede tip. Hij vind deze camping geweldig en wil hier dan ook een aantal dagen blijven. Ook een lieve Nederlandse buurvrouw (type Willemijn) komt nog even langs. Ze is zeer geïnteresseerd in mijn tocht en wenst me sterkte voor de komende dagen. Tenslotte krijg ik nog een aantal worstjes mee van de vrouw waarmee ik gisteren in het restaurant heb gegeten. Aan belangstelling geen gebrek dus.

Vandaag wacht mij een heuvelachtige etappe met schitterende uitzichten. Nu eens fiets ik door een verzorgd landschap van graanvelden, wijngaarden, olijfbomen met hier en daar een villa, dan weer zijn er woestere stukjes, met eiken en bremstruiken. De Monte Amiata, die bij helder weer al vanaf Siena te zien is, gaat de horizon steeds meer bepalen. Tot Buenconvento daal ik voornamelijk af. Er is een deel bij waar ik vol in de remmen moet: afdaling 15 %!

Het valt op dat in de wijngaarden aan het begin van een rij wijnstokken een rozenstruik staat: gele rozen voor witte wijn, roze voor rosé en rode voor rode wijn. Aan de rechterkant van de weg zie ik hoog op een berg een stadje met slanke kerktorens die fier de lucht inprikken. Hoe zou je daar in 's-hemelsnaam moeten komen. Zou daar een weg naar toe lopen? Ik kan mijn ogen niet van het stadje afhouden, zo mooi gelegen tussen de dalen. De weg loopt langzamerhand via een grote bocht richting het stadje. Het zal toch niet zo zijn dat ik daar zelf naar toe moet? En jawel. Op mijn kaart kijkend blijkt het Montalcino te zijn waar ik via een klim van 9 km naar toe moet. Het stijgingspercentage loopt op tot 9 %.

Halverwege de klim maak ik nog een bananenstop (onderweg 3 bananen en 2 nectarines gekocht voor 1,40 euro!) Al fietsend krijg ik ondanks het banaantje toch weer honger. Het is 26 graden en ik zweet me kapot. Ik fiets met mijn nek omhoog vol ontzag kijkend naar de top. Ik lijk stil te staan, zo langzaam kruip ik naar boven. Haal ik het wel zonder af te stappen? Langzamerhand begin ik te hallucineren. Telkens komen mij Panda's voorbijrijden. Zit ik soms in een Panda droom?

Als ik eindelijk de top bereik ontmoet ik een groep fietsers uit Genua. Twee mannen en twee vrouwen. Ik vertel hun over mijn reis naar Rome. Ik laat hun het routeboek van Reitsma zien en leg hen uit dat ook Rome- Nederland beschreven is. Ik nodig hun uit naar Nederland te fietsen. Lachen natuurlijk. Nadat we afscheid hebben genomen ga ik op een muur zitten te eten. Als ik om me heen kijk zie ik toch weer onweerskopjes. Het weer blijkt hier net zo onbetrouwbaar te zijn als de mafia zelf.

Uiteraard volgt er een afdaling vanaf dit hoge punt. Gelukkig is de weg mooi glad geasfalteerd en kan ik mijn fiets weer eens lekker “laten gaan”. Ik haal dan ook een snelheid van 59 km per uur. Een record! Ik geniet met volle teugen. Het uitzicht is fenomenaal en ik swing heerlijk door de bochten. Ik krijg tranen in mijn ogen. Is het de wind of word ik toch weer sentimenteel?

Helaas wordt ik wreed uit mijn trance gestoord. Na elke afdaling volgt immers weer snel een beklimming. Gelukkig blijft het droog en ik bereik om 16.30 uur de camping in Casteldelpiano.

De camping is donker en ongezellig. Naast mij staat één tentje maar er is niemand bij. Dit zou niks zijn voor Jacky. Die houdt niet van campings met dichte begroeiing. Ze wil graag van zich afkijken.

Intussen heb ik andere burens gekregen: een leuk Canadees stel. Ze wonen in de provincie Québec waar Frans wordt gesproken. Uiteraard spreken zij ook Engels. Ik mag kiezen in welke taal ik met hun communiceer. Doe maar Frans, dat is immers hun moedertaal. Bovendien spreek ik dat niet iedere dag. Zij zijn Backpackers. Hij draagt 15 kg en zij 10 kg. Zij komen hier om te wandelen en gebruiken dan kleine dagrugzakjes. Aan de andere kant van mijn tentje strijkt ook nog een Oostenrijks paartje neer. Zo, nu is het tenminste niet meer zo ongezellig.

De wc's zijn heel krap. Bovendien zijn het tevens douches! Dat betekent dat alles zeiknat wordt als je hier douchet. Ik pik daarom de invalidendouche. Die is lekker ruim en je kunt je spullen mooi droog houden. De camping blijkt te worden beheerd door een heel oud echtpaar. Ze zijn supervriendelijk, maar duidelijk niet opgewassen tegen een eeuw achterstallig onderhoud.

Gelukkig is er een restaurant op de camping. Ik zou niet weten waar ze de klanten vandaan moeten halen. Ik ben dan ook de enige als ik binnen stap. De keuken is nog niet open maar ik kan wel drinken bestellen. Ik neem daarom een halve liter bier en ik heb nog steeds pinda's in mijn stuurtaas. Als ik mijn dagboek aan het bijwerken ben komen er toch wat mensen binnen. Het blijken voornamelijk afhalers. Ik bestel een pizza en een halve liter wijn van het huis. Het smaakt me prima. Ik blijf me verwonderen over deze zaak. Er zijn 4 personeelsleden aanwezig. Hoe kunnen die van die paar klanten leven?

Op het moment dat ik nog zit na te tafelen met mijn wijntje komt het Oostenrijks stel binnen. Ze komen naast me zitten en ik bied hen een consumptie aan. Zij blijkt uit Innsbruck te komen maar hij is een Italiaan uit het Duits sprekende deel van Italië: Trentino. Zij hebben elkaar leren kennen op de universiteit van Innsbruck. Zij is daar kok en hij studeerde er voor uroloog. Zij hebben veel interesse in mijn fietstocht. Aan de hand van mijn routeboek laat ik zien hoe welk traject ik heb gefietst en dat ik binnen 3 dagen in Rome aan zal komen. Zij komen van Zuid-Italië af en hebben daar ook op heel slechte wegen gereden. Vooral onder Napels is het raak: daar staan gewoon borden langs de weg met de tekst: “sorry, maar de weg is weg”. Toch wordt er niets aan gedaan. Zij zijn wandelaars. Zij gaan morgen de Monte Amiata beklimmen. Ik wens hen nog een plezierige vakantie en ga naar bed.

Negenentwintigste dag, zaterdag 11 sept, Casteldelpiano-Lago di Bolsena, 78 km.

De camping heeft een “zonneterras”. Hier ga ik zitten eten. Hoewel de zon al schijnt is er geen straaltje van te zien vanwege de hoge bomen. De picknicktafels hangen als oud wrakhout uit het lood. De zitbanken zijn zo grof dat je er met je fietsbroek aan blijft hangen. Geen wonder dat hier zo weinig gasten zijn. Dit kun je kampeerdere toch niet aandoen.

Als ik ga afrekenen bij de receptie wordt alles duidelijk. Het hoogbejaarde beheerderechtpaar heeft niet alleen op de camping, maar ook op dit kantoor veel achterstallig onderhoud. Op scheefgezakte boekenplan ken liggen kampeergidsen van tientallen jaargangen oud. Alle kasten en bureaus puilen uit van de rotzooi. Als ik betaald heb doet mevrouw me uitgeleide tot buiten de poort. Ook de man lacht me vriendelijk toe. Lieve mensen!

De etappe van vandaag staat geheel in het teken van het vulkanisme: eerst voert de route door een bosrijke omgeving over de voet van de Monte Amiata, een oude vulkaan die het hele zuiden van Toscane domineert. Daarna daal ik af door het tufsteengebied naar het einddoel van vandaag: het Lago di Bolsena, het grootste kratermeer van europa.

Als ik de camping uitrijd kom ik twee Rome-gangers tegen, waarschijnlijk vader en zoon. Op een vlak stuk rijd ik ze voorbij. Als ik wil vragen: ook naar Rome? zie ik het al. Vader heeft op zijn stuurtasje ook het boekje van Reitsma. Als zij mij in de klim weer voorbijrijden zegt vader: “wat is het toch wonderschoon” en weg zijn ze. Ze hebben weinig bagage bij zich en de zoon sleurt er flink aan.

Door mijn onoplettendheid rijd ik 4 km bergop verkeerd. Het blijkt de weg te zijn die naar de top van de Monte Amiata voert. Ik weer terug. Na een snelle afdaling zit ik weer snel op de goede route.

Voor het eerst is het vandaag fris: 16 graden en veel wind. Ik doe daarom ook mijn fietsjasje aan. Hoewel het in de namiddag warmer wordt blijft het fris in de afdalingen.

In een dorpje doe ik mijn inkopen bij de plaatselijke Coöp. Het is een leuk ouderwets winkeltje met één klein kassaasje. Het is er heel druk op deze zaterdag. Het duurt dan ook wel 20 minuten voordat ik aan de beurt ben. Dat komt niet alleen omdat iedereen druk is met de plaatselijke roddels, maar ook omdat alles apart afgewogen moet worden, zelfs het brood. Ik koop onder andere nectarines, bananen en een lekker puddingbroodje. Buiten ga ik op een groentekist zitten en eet alvast de nectarines, het puddingbroodje en een banaan op. Zo, het kacheltje kan weer opgestookt worden.

Het klimmen houdt niet op. Er is nergens een vlak stuk. Ik begin het beu te worden en kan geen berg meer zien. Langzamerhand raak ik op het einde van mijn Latijn. Oververmoeidheid dreigt. Het gaat ook te lang duren. Ik ben bijna een maand onderweg en wil langzamerhand naar huis. Na vandaag nog maar twee dagen Harrie, spreek ik mezelf moed in.

Hoewel de dagetappes niet lang zijn schiet het vaak niet op. Ook nu zit er weer een klim van 6 km van 8-10 % tussen. Daar doe ik al minstens een uur over. Het is wel fijn dat Reitsma elke klim van betekenis in zijn boek aangeeft, incl. stijgingspercentage en lengte. Op die manier kun je je erop instellen.

Hoewel hier geen toerisme is en er derhalve nauwelijks bankjes langs de weg staan heb ik geluk: na een zware klim kom ik een kapelletje tegen met een paar zitbankjes. Gelukkig zit ik in de zon en ik bescherm me tegen de wind door mijn fiets strategisch aan de achterkant van het bankje te zetten met mijn fleece trui tussen mijn stuur en de leuning van het bankje.

In de namiddag fiets ik alleen nog over stille wegen. Er zijn bijna geen auto's te zien, laat staan fietsers. Ik rijd helemaal alleen tussen de bomen. Er is hier geen enkel uitzicht. Het begint me te vervelen en vind het niet leuk meer. Bovendien wordt de weg steeds slechter. Behalve uit gaten bestaat het wegdek uit brokjes asfalt dat een craquelé patroon vormt in de doorgezakte weg. Als Heijmans opdracht zou krijgen om hier het slechte asfalt te vervangen hebben ze nog 383 jaar werk. Er wordt gefluisterd dat Berlusconi het geld dat voor de wegen bestemd is uitgeeft aan zijn meisjes van plezier.

Als ik door een leuk oud stadje kom waarvan de huizen tegen de rotsen lijken geplakt stop ik bij een bar om even bij te tanken. Ik eet er een banaantje en bestel een grote cola. Het is er heel rumoerig binnen. De plaatselijke jeugd is druk doende de gokautomaten te plunderen. Kom, ik stap weer eens op, nog 10 km en 5 lastige klimmetjes tot aan het meer van Bolsano.

In tegenstelling tot het Gardameer is het meer van Bolsano een oase van rust. Langs de oever loopt deels een onverharde weg. Nu en dan zijn er strandjes van zwart vulkanisch zand. In de rietkragen overwinteren veel eendensoorten uit Noord-Europa. Er wordt veel gevist en er staan veel picknicktafels. Naast een paar campings bevinden zich er enkele bars en restaurants aan de oever.

Een van de campings heeft een restaurant. Ik kies voor deze camping omdat ik vanavond geen zin meer heb om nog weg te gaan om ergens naar te gaan eten. Op enkele avondse campers na is de camping leeg. Ik zoek een plaatsje achteraan nabij het sanitairgebouw. Bij nadere inspectie mag het die naam eigenlijk niet hebben. Aftands sanitair, lauw water, deuren zonder sloten en vieze douchegordijnen.

Als ik een vlak plekje zoek om mijn tentje op te zetten zie ik een grote slang van circa een meter wegschieten. Waar één slang is moeten er meer zijn. Ik heb het er niet op. Kleine hagedissen kom ik op elke camping wel tegen. Die kunnen mij niet deren. Maar slangen, zijn ze gevaarlijk? Ik zorg er wel voor dat mijn vliegennetje goed gesloten blijft.

Als ik naar het restaurant ga blijkt de eigenaresse alleen voor mij de zaak te hebben geopend. Ongezellig, alleen in zo'n grote zaak. Het seizoen is blijkbaar ten einde, dus de spijkskaart is maar kort. Ik bestel ravioli met spinazie en knoflook. Voor de afwisseling neem ik er een wit wijntje bij. Heerlijk!

Ik ben moe en ga vroeg naar bed. Nog twee dagen en 160 km fietsen. Welterusten.

Dertigste dag, zondag 12 september, Lago di Bolsena-Lago di vico, 76 km.

Vannacht heb ik goed geslapen, ondanks de harde wind vannacht. Op de camping verkopen ze geen brood. Ik heb nog maar één flinke korst. Dat eet ik op met nutella, dan is het niet zo droog. Ik maak me zorgen over mijn bevoorrading. Het is vandaag zondag, dus het zal niet meevallen een geopende winkel te vinden. Geen eten op de fiets is immers hetzelfde als geen benzine met de auto. Als mijn eigen motortje geen brandstof heeft valt het ook stil. Stom dat ik gisteravond niet het overgebleven brood uit het mandje heb meegenomen.

Als ik op dit vroege uur mijn dagtocht start ligt het meer er roerloos bij. Er is geen rimpeltje te zien en het is er doodstil. Via de onverharde weg rijd ik het immense meer langs. De enige menselijke wezens die ik zie zijn de nachtvissers die slaperig uit hun tentjes komen. Onderweg vraag ik tevergeefs bij enkele campings of ze brood hebben.

Juist voordat ik het meer verlaat kom in door het kustplaatsje Capodimonte. Dit is de plaats waar de kraterrand het laagst is. Het riviertje de Marta stroomt hier uit het meer naar zee. Er is een kleine jachthaven en de plaats heeft een boulevard. Hier is een kleine braderie gaande en de Italianen drinken hun eerste koffie van de dag op een terrasje bij een kiosk. Ik ruik mijn kans en stap op de kiosk af. Ja ik zie het al, ik hoef vandaag geen honger te lijden. Ik koop 3 marsen, een gebakje, een sandwich ham en kaas en nog een grote chiabatta met ham, kaas, ei en mayonaise. Voor ik vertrek maak ik eerst een mars en het gabakje krantenjongen.

Volgens mijn routeboek loopt de etappe van vandaag door een eenzaam gebied waar graanvelden en olijfbomen in de zon gekoesterd worden. Op het eind van de dag zal ik via een serieuze klim het Lago de Vico bereiken, dat door een hoge kraterrand wordt omgeven.

Goed en wel heb ik het meer verlaten of ik wordt getrakteerd op een korte steile klim. Mijn routeboek geeft aan 9-16 % maar er staat een waarschuwingsbord langs de weg met 20%! Ik stop en maak een foto van het bord en van de steile helling op de achtergrond. Ik moet alles uit de kast halen om boven te komen. Hoewel mijn hart bijna ontploft verrek ik het om af te stappen. Hijgend en puffend bereik ik het hoogste punt. Mijn eer is gered. Waarschijnlijk door de spinazie van gisterenavond heb ik het net gehaald.

Tot Tuscania volgen er nog vele klimmen, maar dan krijg ik een afdaling van 11 km volgens Reitsma. In deze afdaling krijg ik weer een euforisch gevoel over me. Het is weer een tijd geleden dat ik zo'n glad wegdek had. Ik zet de grote plaat op en haal snelheden tussen de 40 en 50 km per uur. Helaas, de laatste kilometers is het weer het oude liedje: gebrokkeld asfalt.

Als het bijna niet meer te doen is (alleen in het midden van de weg is nog een strookje asfalt waar je kunt fietsen) staat er een bord langs de weg met "3 km slecht wegdek". Nou denk ik, dat is nog wel te overbruggen. Wat schetst mijn verbazing, 3 km verderop: weer zo'n bord met 3 km slecht wegdek en 3 km verder weer. Waarom schrijven ze niet in een keer 9 km slecht wegdek? Ik slalom dus op mijn fiets al stuiterend van de ene kant naar de andere kant van de weg.

Ik krijg er koppijn van. Dat is niet alleen erg oncomfortabel, maar ook gevaarlijk. Ik moet continu mijn oren spitsen of er een auto aan komt en dan via gaten en kuilen weer de bermkant opzoeken. Uiteindelijk maak ik door dat zigzaggen ook nog extra “vuile” kilometers (verkeerd rijden en campings die buiten de route liggen).

Halverwege de etappe ligt Tuscania, een intiem renaissance stadje met pleintjes, smalle straten en fonteinen. Na een aardbeving in 1971 is het voor een groot deel herbouwd. Eigenlijk zou ik hier moeten stoppen om eens rustig rond te kijken maar ik heb geen tijd. Ik moet naar Rome!

Tegen de middag krijg ik flink honger. Het zoeken van een goed plekje is hier echter een probleem. Uiteraard zijn er geen bankjes, maar de wegen zijn hier ook zo strak omzoomd met heggen dat er geen ruimte is voor uitsparingen langs de weg zodat je op een brugleuning of iets dergelijks kunt zitten. Ik stop daarom bij een oprijlaan van een grote herenboerderij en ga tegen de gemetselde zuil zitten die de toegangspoort flankeert. Op de grond zittend in een moeilijk standje eet ik de sandwich en de chiabata op die ik vanmorgen heb gekocht.

In de namiddag krijg ik het steeds moeilijker. De wegen worden slechter en drukker. Het wordt steeds warmer. Als de berm ook nog eens bezaaid is met weggegooide plastic flesjes en andere rotzooi kun je begrijpen dat ik er geen zin meer in heb. Als ik nog 14 km te gaan heb ben aan het einde van mijn Latijn en besluit een stop in te lassen. In het plaatsje La Botte ga ik op een terrasje zitten en neem twee grote cola's. Met deze extra energie kan ik het eindpunt wel halen.

Om bij het Lago di Vico te komen moet ik eerst via een steile klim de kraterrand overbruggen. Het kost me veel moeite om boven te komen. Onderweg zie ik veel hazelnootboomgaarden. Op de grond liggen miljoenen hazelnoten. Ik vraag me af hoe die geoogst worden. Als ik eindelijk boven ben fiets ik onder grillig gevormde Robiniabomen door. Ik ken Robina omdat wij er thuis een vloer van hebben. Langs het meer rijdend zie ik alleen nog maar hazelnootbomen. De omstandigheden blijken hier geknipt voor deze teelt. Samen met de plantages aan de buitenkant van de krater vormen zij het grootste hazelnootgebied van Europa. Boeren rijden hier af en aan met volle karren hazelnoten. Ik zie nu ook hoe ze worden geoogst: tractoren zuigen met grote “stofzuigers” de hazelnoten op, hierbij grote stofwolken veroorzakend.

De camping blijkt een “natuurcamping” te zijn. Zij bieden sportieve en educatieve programma's aan in dit gebied dat de status van natuureservaat heeft. Het horecagedeelte is een semipermanent gebouw met een bamboe dak en wanden van doek. Het doet heel gezellig aan, net Safari Daktari. Eerst bestel ik een grote fles bier (0,66 cl) om mijn vochtgehalte aan te vullen. Het water in de bidons is immers niet meer te drinken met deze warmte.

Ik zoek een plaatsje onder de bomen en zet mijn tentje op. Op het terrein staan een aantal Landrovers en een hele rij mountainbikes. Naast de weinige kampeerders loopt er nogal wat personeel rond in een soort padvinderstenu.

Voor de laatste keer was ik mijn fietskleden niet uit. Ik heb nog een schoon setje en morgen is de laatste fietsdag. Jippie! Van vermoeidheid duik ik mijn tentje in doe een tukje tot 19.00. uur.

Naast het personeel, dat een grote tafel voor zichzelf dekt, ben ik aanvankelijk de enige klant. Later komt ook nog een jong stelletje binnen. Zij staan met hun tentje vlakbij mij en ze hebben een paar aftandse fietsen bij zich. Ze zien er armoedig uit, hij met een ongekamde ragebol, en zij met een broek aan waarvan het kruis bijna op de grond hangt. Zij bestellen voor samen een kannetje van ¼ liter wijn en doen daar de hele avond mee. Ondertussen lezen ze een boek.

Er is geen menukaart, dus ik eet wat de pot schaft: een lekker pastagerecht en als tweede gerecht lekker gekruide worstjes. Met twee kannetjes witte wijn erbij eet ik lekker mijn buikje rond. Voor morgen bestel ik brood maar ik mag het niet voor 8.00 uur komen ophalen. Als het jong stelletje wil afrekenen gebaart de bediening dat het niet hoeft. Laat maar zitten. Ik vind dit een heel leuk gebaar dat ze geen geld willen van die arme sloebers.

Terug in de tent sms ik nog over en weer met Jacky, Esther en Judith. Jacky wil weten wanneer ik vanuit Rome vertrek naar Nederland. Ik antwoord dat ik dat nog niet weet. Ik moet eerst de terugreis nog boeken. Morgen nog één dag fietsen. Welterusten.

Eenendertigste dag, maandag 12 september, Lago di vico-Rome, 88 km.

Volgens afspraak ga ik om 8.00 uur naar het restaurant om mijn bestelde brood op te halen. Blijkbaar hebben ze het gisteren niet begrepen. Wat blijkt: Ze hebben voor mij uitgebreid de tafel gedekt voor het ontbijt. Dat vind ik uiteraard prima. Het is een lekker ontbijt met volop ham, kaas en zoetheid. Ik krijg verder lekkere cappuccino en een kan vol sap. En dat allemaal voor 3 euro!

Voordat ik op de route zit moet ik 4 km terugrijden langs het meer. Het is nog koud, 14 graden. Ik stop en doe mijn fietsjasje aan. In het stadje Caprarola doe ik mijn inkopen en ga naar de bank om te pinnen. Het is een leuk stadje met heel steile straten uitgevoerd in kinderkopjes. Hier moet je niet zijn als het regent want dan lig je zo tegen de grond met je fiets.

Als ik weer verder rijd krijg ik weer goede zin, het is de laatste fietsdag en het is mooi weer. Ik begin warempel weer te zingen, parole, parole, parole.

Helaas is dit van korte duur. Ik krijg weer snel zware klimmen voor mijn kiezen en de weg wordt steeds slechter. De weg ligt eigenlijk naast de weg in de vorm van een richel steentjes die losgeslagen zijn uit het wegdek. Bovendien wordt het steeds drukker op de weg. Ik voer dan ook een strijd met de automobilisten om elke meter asfalt. Ik probeer ieder strookje goed asfalt te benutten en rijd daardoor soms midden op de weg. Het gevolg is dat ik dan van de weg getoeterd wordt. Het is griezelig als bussen met hoge snelheid rakelings langs me rijden. Weten zij veel. Hier rijdt geen enkele fietser, behalve dan die dwaze Hollander met een bult bagage achterop zijn fiets. Ik weet zeker dat die lui nog nooit op een fiets hebben gezeten.

Soms rijd ik ineens op een nieuw stuk asfalt, maar na een aantal kilometers is het weer krent. Waarschijnlijk hebben ze zo'n stuk vervangen omdat het echt niet langer kon. De losliggende brokjes asfalt geven hetzelfde tikkende geluid als je over bestrating rijdt waarvan het voegsel verdwenen is. In de afdaling ga je niet veel harder dan in de klim. Je moet steeds flink in de remmen knijpen om niet te snel door de gaten en kuilen te rijden.

Graag wil ik even ontsnappen aan het geslalom en gestuiter om te gaan eten. Echter, er is hier niets waar je rustig kunt zitten. Uiteindelijk strijk ik maar neer op steen vlak langs de weg bij de ingang van een hazelnootboomgaard. De zon staat hoog aan de hemel en ik kan zelfs niet in de schaduw zitten. Als ik mijn brood op heb vertrek ik daarom snel.

Na de middag wordt het nog warmer. Ook blijft het maar klimmen. Behalve veel lege waterflesjes liggen hier ook veel volle vuilniszakken langs de weg. Wat een troep! Ik heb er helemaal geen zin meer in. Ik wil niet meer klimmen. Ik wil niet meer fietsen. Ik wil alleen maar in Rome zijn.

In Prima Porta, ca. 20 km voor Rome neem ik een colastop. Ik heb veel dorst en bestel een grote cola aan de bar. Ik krijg een fles van 1,5 liter. Hoewel ik het een beetje overdreven vind begin ik te drinken. In een mum van tijd heb ik een liter op. Met de overgebleven halve liter ga ik naar de bar om af te rekenen. Uiteraard moet ik 1,5 liter afrekenen (2,50 euro) en de ober staat erop dat ik de halve liter meeneem. Als ik zeg dat ik geen ruimte heb voor zo'n grote fles spoelt hij 4 limonadeflesjes uit en doet daar de cola in. Bedankt en tot ziens.

Na een paar drukke bruggen en viaducten bereik ik eindelijk het fietspad langs de Tiber. Het heeft een lengte van 12 km en loopt kronkelend langs de rivier Rome binnen, tot vlakbij het Vaticaan. Op het fietspad ontmoet ik nog een Belgisch echtpaar dat onderweg is van Rome naar hun camping in Prima Potta. Uiteraard klagen zij ook over de slechte wegen. Ik vertel hen dat ik naar de camping Village Flaminio ga dat dichterbij het centrum ligt.

Volgens het routeboek is halverwege het fietspad een brug die is afgesloten met hekken vanwege instortingsgevaar. Er staat ook in dat vele Italianen hun fiets over de hekken tillen en verder fietsen. Als ik bij de brug aankom lijkt mij dat een onmogelijkheid. Hoe zou ik mijn zware fiets over die hoge hekken kunnen tillen. Als ik door het hek kijk zie ik een groot gat in het brugdek. Ik besluit om in elk geval niet over de brug te gaan. Later hoorde ik dat de brug al 2 jaar defect is! Viva Italia, viva Berlusconi.

Ik probeer een weg te vinden om aan de andere kant van de kapotte brug uit te komen. Helaas lukt dat niet, aanwonenden garanderen mij dat ik van hier uit het fietspad naar Rome niet kan bereiken. Ik vertel hun dat ik naar de Camping Village Flaminio moet die hier in de buurt moet zijn. Omdat het moeilijk uit te leggen is rijden een paar jongens mij voor in de auto. Op een kruispunt wijzen ze mij op een verwijsbord naar de camping. Ik volg de borden tot ik op een heel drukke weg stuit. Het blijkt de Via Flaminia. Het is inderdaad deze weg waaraan de camping ligt. Dat weet ik omdat ik jaren geleden ook een week op deze camping heb gestaan. Ik herinner me dat je onmogelijk met de auto van de camping af kunt komen als je wacht tot er geen verkeer meer is.

Dat raast immers dag en nacht voorbij. Het enige is dan dat je je auto er gewoon voor gooit. Ja, voor deze weg sta ik nu. Omdat ik geen andere mogelijkheid zie om de camping te bereiken waag ik het erop. Meteen als ik op de weg kom is er een splitsing en de camping is naar links. Ik stop tegen de vangrail en zie de auto's twee rijen dik met snelheden boven 100 km langs me scheuren. Heel angstig. Als er even geen verkeer achterop komt steek ik vlug de twee rijstroken over. Ik sta even op het stukje niemandsland tussen twee tweebaans snelwegen, de auto's al toeterend langs me heen scheurend. Ik kan niet anders dan doorfietsen want daar is de camping. Zo strak als mogelijk is rijd ik langs de vangrail de weg op. Gelukkig is na 1 km al de afslag naar de camping. Trillend van de zenuwen en afgepeigerd val ik de receptie van de camping binnen.

De dames van de receptie zijn wat afstandelijk en zakelijk. Ze reageren helemaal niet als ik zeg dat ik helemaal kapot zit na mijn fietstocht vanuit Nederland. Ik schrijf me in en krijg een plattegrond van de camping mee. Nadat ik een lang pad en een tennisbaan voorbij ben is rechts het trekkersveldje. Er is hier geen enkel verkeersgeluid hoorbaar. Ik zoek een plekje in de schaduw van een boom. Ik ben te lam om mijn tentje op te zetten. Geestelijk en lichamelijk ben ik helemaal opgebrand. De laatste twee dagen waren geen pretje. In plaats van genieten was het veel afzien en waren er veel ergernissen. Gelukkig hoef ik niet meer te fietsen.

Nadat ik in slow motion mijn tentje heb opgezet ga ik naar het sanitairgebouw. Wat schetst mijn verbazing: Een en al marmer, grote spiegels, föhns, elektrische toiletten en als klap op de vuurpijl schalt schitterende operamuziek met hifi kwaliteit uit de luidsprekers. Ik ken dit toiletgebouw nog van toen wij hier met Jan en Annemie waren. Het was toen nog een bouwvallig rotzootje.

Ik ben van plan morgen in de stad de terugreis te gaan boeken. Ik kan met de trein of met het vliegtuig. In beide gevallen is mijn fiets vol fietstassen een obstakel. Als ik die niet had zou alles makkelijker zijn. Wanneer ik iemand kan vinden die mijn fiets naar Nederland kan nemen zou ik erg gematst zijn. Ik loop daarom langs de velden waar caravans en campers staan. Er staan wel Nederlandse caravans en campers met fietsrekken maar daar staan al fietsen op of er is niemand thuis. Toch vind ik een potentieel slachtoffer. Dit echtpaar heeft een camper met een 3-delig fietsenrek. Ik vertel dat ik naar Rome ben gefietst en vraag hun of ze me willen helpen door mijn fiets naar Nederland te nemen. De man kijkt heel zuinig en durft niet gewoon nee te zeggen. Hij zegt: liever niet. Uiteraard dring ik niet langer aan. Ik heb ook geen zin meer om het aan anderen te ragen. De fiets moet straks dan maar mee in de trein of het vliegtuig.

's-Avonds ga ik naar het restaurant van de camping. Ik sms naar het thuisfront dat ik in Rome aangekomen ben. Ook stuur ik een sms-je naar Piet en Corrie uit Gestel. Zij sturen een bericht terug met de felicitaties en melden dat zij zelf Rome niet hebben gehaald maar vanuit Assisi met de trein op weg zijn naar huis. Reden: de wegen waren te slecht, de bergen te hoog en het lichaam te moe. Uiteraard klinkt dat voor mij heel herkenbaar. Ik vind het vervelend voor hen maar tegelijkertijd ben ik trots op mezelf dat ik Rome wel heb gehaald. En dan nog wel via de zwaarste route.

Als ik zit te eten komt een Duits echtpaar naast me zitten. We raken in een geanimeerd gesprek en ze zijn heel geïnteresseerd in mijn tocht. Ik zit heel relaxed van mijn eten te genieten en voel me voldaan. Ik heb het gehaald zonder tegenslagen: ik heb helemaal geen lichamelijke klachten gehad, zelfs geen rugpijn of pijn in mijn heup. Ook materiaalpech bleef me bespaard. Zelfs geen lekke band! Ook het weer werkte mee. Op enkele uitschieters na heb ik prachtig weer gehad. Van de 31 dagen dat ik onderweg was heb ik slechts 2 echte natte en koude dagen gehad. Verder steeds perfecte temperaturen rond 20-25 graden en veel zon. Ja, ik voel me met al die meevallers toch wel een geluksvogel.

Terwijl ik om 9.00 uur nog in mijn hemdje op het zwoele terras zit gaat mijn telefoon onophoudelijk over. Van degenen die ik een sms-je heb gestuurd dat ik ben aangekomen ontvang ik berichtjes terug met de hartelijke felicitaties voor mijn prestatie. Na nog een afzakkertje te hebben genomen ga ik naar mijn tentje en duik ik in bed. Morgen ga ik mijn terugreis regelen.

Tweendertigste dag, dinsdag 13 september, Verblijf in Rome.

Ik heb matig geslapen omdat ik nogal wakker heb gelegen over de vraag: Hoe kom ik thuis? De Rome fietsers die ik heb ontmoet hadden thuis al hun terugreis geboekt. Dat wilde ik niet omdat ik me niet wilde laten opjagen door een reisschema. Nadeel is dan wel dat ik het nu moet regelen. Thuis heb ik wel op internet informatie vergaard. Ik kan met de nachttrein via Venetië naar München en van daaruit naar Venlo. Ook met het vliegtuig zijn er verschillende mogelijkheden. Ik neem me voor om naar het centraal station van Rome te gaan om daar te boeken.

Hoewel ik een plattegrond heb van Rome is me niet duidelijk hoe ik daar op de fiets moet komen. Ik ga daarom naar de receptie en vraag hoe ik moet fietsen. De receptioniste kijkt mij ongelovig aan. Dat kun je nooit vinden zegt ze. Bovendien zou het zelfmoord zijn op de fiets. Hoe kom ik dan bij Stazione Termini? Nou gewoon, zegt ze, 500 meter verderop is een treinstation en daarmee kun je naar het centrum. Vandaar kun je met de metro naar het station. Ik wil niet eigenwijs zijn om tegen dit advies in te gaan. Bovendien staat het schrikbeeld van gisteren nog op mijn netvlies. Ik kies eieren voor mijn geld en breng mijn fiets terug naar mijn tent.

Als ik bij het aftands stationnetje aankom staan er alleen mensen aan de overkant van het perron. Ik roep naar hen of de trein naar het centrum aan hun kant aankomt. Zij gebaren van ja. Via een steil tunneltje onder het spoor bereik ik de andere kant. Al wachtend op de trein kom ik tot de conclusie dat ik, in geval ik met de trein naar huis zou gaan, nooit met mijn fiets met bagage de trappen van het tunneltje kan overbruggen. Als later de trein komt weet ik het zeker, de opstap van de trein is wel 40 centimeter meter hoog. Daar krijg ik mijn fiets nooit in.

Als ik in de trein zit kijk ik naar de namen van de tussenstations. Helaas komen die niet overeen met die op mijn plattegrond. Ik vraag aan een man of deze trein naar Stazione Termini gaat. Hij zegt dat ik goed zit maar ik twijfel. Ik laat mijn plattegrond zien en wijs aan van waaraf ik ben vertrokken: Flaminio. Nee, zegt de man, we gáán naar Flaminio toe. Hoe kan dat nou zeg ik, daar kom ik net vandaan! En fin, ik wacht maar af. Als we uitstappen blijken we inderdaad op metrostation Flaminio te zitten. Dat betekent dat ik inderdaad ergens anders ben opgestapt. Hoe ik dan terug moet zoek ik later wel uit. De man wijst mij de goede metrolijn naar Termini. Ik ga naar de kaartjesautomaat maar hij doet het niet. Een metrokaartje voor de hele dag kost 4 euro. Ik stop 10 euro in de automaat maar die kan niet meer dan 4 euro terug geven. Ik moet dus wisselen. Inmiddels heb ik flinke dorst van al het gezeik en koop een flesje water in een bar waardoor ik klein geld heb. Een kaartje kopen lukt nu wel.

Even later ben ik op Stazione Termini. Het is een combinatie van een metrostation en een bovengronds station. Er zijn veel verdiepingen en het is heel druk. Opeens krijg ik er de zeik van en moet dan ook naar de wc. Via een aantal verdiepingen en lange gangen bereik ik eindelijk het toilet. Het ziet er super de luxe uit. Het heeft een elektrisch poortje die pas open gaat als je er een euro in stopt. Duur gezeik hier. Na een tijdje dwalen in dit enorme complex kom ik bij een boekingskantoor. Hier kun je vlieg- en treinreizen boeken alsmede excursies.

De rij klanten voor het kantoor is heel lang, reden waarom ik verder zoek. Wellicht zijn hier nog meer van die kantoren. Helaas is dat niet het geval. Als ik terugkeer is het niet meer zo druk. Niettemin duurt het wel een klein half uur voordat ik aan de beurt ben. Intussen heb ik besloten de trein te nemen. Binnen 24 uur kan ik dan thuis zijn. Bovendien lijkt het me ook leuk om vanuit de trein het landschap te bekijken. Hoewel ik thuis via treinreiswinkel.nl de reis inclusief vervoer van mijn fiets had kunnen boeken zegt de mevrouw van de balie dat mijn fiets niet mee kan. Ze raad me het vliegtuig aan. Morgen om 10.40 uur kan ik al mee met EasyJet. Prijs 230 euro. Prima dan. Als ik uitleg dat er 5 tassen en een tentje op mijn fiets zitten zegt ze; dat is toch samen 1 bagage want het zit aan de fiets vast. Als ik vraag of ik mijn fiets met tassen en al in het vliegtuig kan zegt ze dat ik dat op het vliegveld moet navragen.

Als ik mevrouw bedank voor haar hulp en het kantoortje uitstap schrik ik. Van de vijf werkplekken zijn er maar twee bezet. Mede omdat mijn boeking erg lang duurde i.v.m. computerproblemen is de rij klanten aangegroeid tot aan de overkant van de hal. Gelaten en geërgerd kijken de mensen mij aan als ik langs de rij loop. Ik ben opgelucht dat ik de terugreis heb geregeld. Er is nog één probleem, hoe kom ik morgen met fiets en al op het vliegveld. Ik herinner me een poster bij de receptie van de camping waar transfers naar het vliegveld worden aangeboden. Hoewel ik niets van Rome heb gezien besluit ik terug te gaan naar de camping om de terugreis verder te regelen. Temeer omdat ik koppijn heb van de stress en van de warmte.

Als ik terug ben bij de camping vraag ik aan de receptioniste om de camping op de plattegrond aan te wijzen. Deze blijkt helemaal buiten de kaart te liggen. Nu wordt me alles duidelijk. De Via Flaminia is een hele lange straat en zowel de camping als het metrostation Flaminio liggen hierlangs.

Voor 44 euro boek ik de transfer naar het vliegveld. Morgen kan ik om 7.00 uur mee met een busje waar mijn fiets achterin kan. Perfect geregeld. Om 10.40 uur ga ik pas vliegen, dus ik hoef me niet te haasten. Ik ben zeiknat van de zweet door het gestress in de binnenstad van Rome en neem daarom eerst een douche. In het sanitairgebouw kom ik weer helemaal tot rust door de prachtige operamuziek.

Terug bij mijn tentje eet ik eerst mijn laatste brood en beleg op. Daarna ga ik mijn fietstassen opruimen om plaats te maken voor mijn luchtbed en slaapzak. Die zitten nu nog in een weekendtas die ik morgen als handbagage ga gebruiken. Ik heb nog bijna een pond suiker over. Die leg ik bij de deur van de aardige man die hier vlak boven mij in een schamel huisje woont. Ik heb hem gisteren gesproken en ik geloof dat het een Zuid-Amerikaan is die hier op de camping werkt en woont. Alles wat vloeibaar is zoals de laatste restjes shampoo en bakolie gooi ik weg. Ook laat ik het nog bijna volle gasflesje van mijn brandertje leeglopen. Daar mag je immers niet mee in een vliegtuig.

Als ik morgen om 07.00 uur bij de poort moet zijn om te worden opgehaald moet ik om 5.00 uur opstaan. Daarom zeg ik tegen het Poolse stelletje dat naast mij staat dat ik vannacht misschien een beetje herrie zal maken als ik mijn tentje opbreek. Geen probleem, zeggen ze. Ook wil ik dat zeggen tegen de Duitse jongelui die hier met 3 tentjes aan de andere kant van me staan. Helaas zou ik die vandaag niet meer zien.

Ik ben helemaal klaar met mijn voorbereidingen maar het is nog te vroeg voor het restaurant. Daarom doe ik een tukje in de tent. Vannacht zal ik immers maar kort kunnen slapen.

In het restaurant zit ik naast een ouder echtpaar uit Geldrop. Er volgt een geanimeerd Brabants gesprek. Ondertussen eet ik lekker pizza met pudding na en geniet van een lekker wijntje. Alle tafels op het gezellige terras zijn inmiddels bezet. Ik voel me er helemaal thuis en blijf dan ook tot 10.00 uur zitten.

Drieëndertigste dag, woensdag 14 september, Terugreis.

Omdat ik bang ben om me te verslapen heb ik mijn wekker om 5.00 uur en 5.05 uur gezet. Door de spanning slaap ik nauwelijks. Ik ben dan ook al vóór 5.00 uur op om me te gaan wassen. Het is nog pikdonker. Heel voorzichtig breek ik mijn tentje af om mijn burens niet te storen. Als ik om 6.30 uur met mijn fiets naar de receptie ga kom ik de Duitse jongelui tegen. Zij komen net terug uit de stad en zijn aangeschoten. Waarom heb ik dan eigenlijk zo voorzichtig gedaan?

Om 7.00 uur arriveert het busje. Ik ben de enige passagier. De chauffeur is vergezeld van een bijrijder die de weg aangeeft naar het vliegveld. Ondanks dat de chauffeur de weg niet kent scheert hij door het drukke Romeinse verkeer. Hij rijdt constant op de linkerweghelft en gaat telkens pas op het laatste nippertje naar rechts om af te slaan. Na circa 3 kwartier bereiken we de ingang van het vliegveld. Het ligt in de voorstad Fiumicino en heet Leonardo da Vinci. Er staat dan ook een heel groot ijzeren standbeeld van Leonardo bij de ingang. Ik vertel tegen de chauffeur dat ik wel eens in het plaatsje Vinci ben geweest. Dat ligt in Toscane en ik heb daar het museum van da Vinci bezocht.

In de luchthaven sta ik al snel in de vertrekhal van Easyjet. Via een zigzag van linten waar niemand staat bereik ik de balie. Ik ben te vroeg en moet over drie kwartier terugkomen. Ondertussen wordt me alvast gezegd dat ik de banden van mijn fiets moet laten leeglopen. Omdat ik vanmorgen nog niet heb gegeten koop ik een broodje ham kaas en een bak koffie. Het is een puinhoop bij de koffie corner. Een aantal luidruchtige jongelui probeert steeds voor te kruipen. De man achter de balie werkt zich kapot maar kan de drukte niet aan. Hij zweet dan ook als een otter. Als ik eindelijk mijn broodje heb sta ik nog te wachten op mijn koffie. Dat blijkt ik met het bonnetje aan een ander deel van de balie te moeten ophalen. Kortom, een organisatorische puinhoop. Deze mensen moeten maar eens op Schiphol gaan kijken hoe het ook kan.

Terug bij de balie van Easyjet is de slang waar straks niemand in stond nu helemaal vol. Als ik bijna aan de beurt ben komt een dame van Easyjet op me af en maakt opmerkingen over mijn fiets. Ik moet mijn wielen eruit halen en de fiets inpakken. Ik stribbel tegen door te vragen hoe ik mijn fiets dan moet vervoeren. Ik heb gehoord dat vliegmaatschappijen vaak zo soepel zijn dat fietsen met bagage erop zo mee kunnen. Het vrouwtje zegt dat ik dan maar even moet wachten tot ik aan de beurt ben. Als het eindelijk zo er is blijkt haar baas onverbiddelijk. Ik moet uit de rij en mijn fiets laten inpakken. Hij wijst mij de weg naar een stand waar bagage wordt ingepakt. Helaas kan de dame van de inpakstand mijn fiets niet inpakken en verwijst me naar terminal 1. Ik raak in paniek. Wie weet hoe lang dat allemaal gaat duren, en mijn vliegtuig vertrekt om 10.40 uur!

Als ik in terminal 1 aankom zie ik geen inpakstand. Ik wordt verwezen naar de tweede verdieping maar hoe kom ik daar? Ik zie een lift maar daar staan wel 40 mensen te wachten met hun bagagekarretjes. Dat gaat te lang duren. Bij navraag bleek er een roltrap te zijn. Met mijn zwaar bepakte fiets bereik ik de tweede verdieping. Nu begrijp ik dat de inpakstand in de andere hal mij niet kan helpen. Hier zijn ze met tweeën en dat is nodig om een fiets in te pakken. De prijs is 18 euro en ze beginnen meteen. De wielen worden eruit gehaald en met tape aan het frame bevestigd. Ik maak zelf mijn stuur los en draai het een kwart slag. Ik weet dat mijn trappers er eigenlijk af moeten maar ik ben bang dat ik dan helemaal in tijdnood kom. Bovendien zijn het maar kleine spd trappers. Dus laat maar zitten. De twee jongelui zetten mijn fiets op een standaard en draaien hem net zo lang rond onder het gelijktijdig omwikkelen van een laag krimpfolie. Daarna laat ik mijn banden leeglopen anders kunnen ze ontploffen in het vliegtuig.

Daar sta ik dan met mijn ingepakte fiets. Hoe kom ik daarmee in terminal 2? De jongelui verwijzen me naar bagagekarretjes die buiten staan. Als ik buiten aan zo'n karretje sta te trekken attendeert een man mij erop dat ik eerst een euro moet betalen. Balend als een stekker zoek ik een euro maar ik heb alleen twee euro. De man verwijst me naar een wisselautomaat een eind verderop. In een flits gaat Schiphol door mijn gedachten. Daar is het toch wel beter geregeld.

Met veel moeite wordt mijn fiets en mijn fietstassen op het karretje gelegd. Helaas is het ding zo klein dat tijdens het rijden alles er telkens vanaf flikkert. Ook zijn de schuifdeuren te smal voor mijn ingepakte fiets. Bovendien kan ik niet met de kar over de roltrap.

Gelukkig blijkt er een schuin talud waarmee ik de begane grond kan bereiken. Badend in het zweet en helemaal gestrest kom ik weer terug bij de balie van Easyjet. Als ik eindelijk aan de beurt ben moet ik toch nog wachten zodat ik als laatste wordt geholpen. Blijkbaar ben ik een moeilijk geval. Ik gooi mijn 4 fietstassen en mijn kampeertentje op de band. Nee, zegt de juf achter de balie, dat gaat niet. U heeft maar voor 1 stuks bagage betaald en niet voor 5. Ik zeg dat bij de boeking is gezegd dat de fietstassen aan mijn fiets samen 1 stuks bagage vormen, maar daar heeft juf geen boodschap aan. Als zij mij weg wil sturen kom ik zelf maar op de proppen over de mogelijkheid van bijbetalen. Na wat gezoek komt ze op een bedrag van 88 euro. (4 stuks extra bagage á 22 euro). Al had het 880 euro gekost, dan was ik nog akkoord. Ik wil naar huis! Als ik vraag of ik met creditcard kan betalen verwijst ze me naar een balie elders in de hal. Neeeeeeeeee, ik betaal wel contant.

Als het met mijn tassen is afgehandeld moet ik mijn fiets nog wegbrengen naar de andere kant van de hal. De man die bij de band staat is nog te lam om mijn fiets mee op de band te leggen. Ik doe het daarom maar zelf. De tijd begint te dringen. Ik moet zo snel mogelijk bij mijn vliegtuig zijn maar ik zie geen bord naar gate D7. Er staat wel een lange rij mensen centraal in de hal maar ik weet niet zeker of ik daar moet zijn. Ik ga weer terug naar de balie van Easyjet en blijf toch in die rij aan te moeten sluiten. Het blijkt de beveiligingscontrole te zijn. Omdat ik al zo gestrest ben doe ik daar alles fout. Ik leg al mijn waardevolle spullen in een mandje en wil door het poortje lopen maar dat mag niet omdat het ding piept. Terwijl ik wordt gefouilleerd zie ik op het einde van de band mijn portemonnee en mobieltje onbeheerd in het bakje liggen. Gelukkig liggen ze er nog als ik de scanpoort ben gepasseerd. Als ik mijn weekendtas mee wil nemen wordt me gevraagd of ik vloeistoffen bij me heb. Ja, dat is waar ook, ik heb nog water en cola in mijn tas maar heb het te druk gehad om het op te drinken, dus moet ik het inleveren.

Op van de zenuwen loop ik als een zombie met mijn ticket in de hand door de immense gangen van het vliegveld. Terminal D7 blijkt helemaal aan de andere kant van het vliegveld. Ik begin daarom hard te lopen, de zware weekendtas met me meezeulend. In mijn gedachten zie ik al voor me dat als ik bij het vliegtuig aankom de deur al gesloten is en ik niet meer binnen mag. Geheel buiten adem bereik ik de gate. Bij de balie zijn geen passagiers meer maar ik ben blij dat mijn ticket wordt afgescheurd. Als ik vervolgens de slurf binnen loop blijkt er nog niemand in het vliegtuig te zitten. Alle passagiers staan nog voor de deur te wachten. Daar heb ik me dan zo uit de naad gelopen. Zuchtend en kreunend laat ik mijn tas vallen. Ik ga onder het rooster van een airco staan om mijn bezwete lijf enigszins te laten drogen. Snel daarna neem ik plaats in het vliegtuig. Easyjet kent geen besproken plaatsen. Je mag zitten waar je wil. Omdat ik het laatste binnen ben is er geen plaats meer bij het raam.

Er staat 2.10 uur reistijd gepland voor de vlucht. Helaas wachten we wel een half uur op de taxibaan voor we mogen vertrekken. Het duurt me te lang. Ik zit hier opgefroren in de middelste stoel en ben nog zeiknat van de zweet. Ik draai de airco boven mijn hoofd helemaal open en wacht ongeduldig op de thuiskomst.

Op Schiphol ligt mijn bagage als eerste op de band. Logisch, het ging als laatste het vliegtuig in. Maar mijn fiets, waar is mijn fiets? Ik kijk om me heen maar zie geen enkele beampte in de immense bagagehal. Helemaal aan het einde van de hal tref ik toch een balie waar ik wordt geholpen. Zit je fiets verpakt in geel plastic vragen ze aan me. Ja, hoe weten jullie dat? Ik zie hem zo liggen zegt de mevrouw. Kijk maar eens achterom. De band voor bijzondere bagage blijkt vlak naast de band waar ik net mijn tassen vanaf heb gehaald. Gelukkig heb ik dus snel mijn bagage waardoor Jacky niet zo lang hoeft te wachten. Helaas blijken de glazen schuifdeurtjes die naar de aankomsthal leiden te smal voor mijn fiets. Ja dat kan er ook nog wel bij. Aan een beampte vraag ik of er geen andere uitgang is. Dat is niet het geval. Zigzaggend mijn kar door de deurtjes frommelend bereik ik uiteindelijk de aankomsthal. Ik zie Jacky al staan en ze komt gelijk op me af. Ik ben nog nooit zo blij geweest om haar te zien. Na een innige omhelzing doet ze me een goed idee aan de hand: Als je de fiets op zijn kop zet is die niet zo breed en kun je overal doorheen. En inderdaad, dat is het ei van Columbus. Op die manier kunnen we zonder problemen de roltrappen gebruiken.

Voordat we naar huis rijden wil ik eerst nog even gaan zitten voor een bakje koffie. Ik bestel een grote beker en Jacky heeft nog krentenbollen en koekjes bij zich. Al etend en drinkend valt de spanning langzaam van me af. Ik hoop zo'n horrordag als vandaag nooit meer mee te maken.

Op het parkeerterrein belt Esther en vraagt hoe laat wij thuis denken te komen. Thuis aangekomen snappen wij waarom ze dit moest weten. Ze heeft een heel ontvangstcomité bijeengetrommeld. Ook is de oprit versierd met vlaggetjes, prijkt op de deur een bord met "welkom" en hangt er een levensgrote poster aan de garagedeur waarop ik te zien ben al fietsend tussen de bergen. Behalve Esther en onze kleinkinderen worden we verwelkomd door Judith en Tan, Henk en El, Henk en Mien, Nelly en Tiny, Toos en Leo. Ik wordt gefeliciteerd met het volbrengen van mijn tocht en krijg veel bloemen en flessen wijn. De aanwezigen vragen honderduit over mijn ervaringen maar ik kan mezelf bijna niet verstaanbaar maken door de drukte van de kleinkinderen. Zoals we van Jacky gewend zijn heeft ze deze ontvangst weer heel goed voorbereid. Ze heeft appeltaart gebakken en lekkere soep gemaakt. Ook kunnen we genieten van stokbrood met lekkere hapjes.

Als in de namiddag iedereen naar huis is pak ik een lekker stoombad. Voordat ik naar bed ga weeg ik me. Ik blijf afgelopen maand 4 kilo afgevallen te zijn. Ik val in een diepe slaap en droom van een onvergetelijke fietsreis.